

ΕΥΡΩΠΗ

2
ΔΡΑΧΜΑΙ
ΣΕΛΙΔΕΣ
32

Π
Ε65
ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 35

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΕΧΡΙ 24 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1938

Μεγάλη Εβδομάς

Αφίχθη εκ Παρισίων η Α. Β. Υ. ο πρίγκιψ Γεώργιος. Ο πρόεδρος της Κυβερνήσεως κ. Ι. Μεταξάς άνεκκλήνωσε προς τον Τύπον ότι διά του δημοσιευθέντος Νόμου θα εφαρμοσθή εύρυτάτη διοικητική άποσυγκέντρωσις.

Η λειτουργία του ραδιοφωνικού σταθμού θα άρχισή από της προσεχούς εβδομάδος λόγω τεχνικών τιμών δυσχερειών, διά τή ζήτημα του μικροφώνου.

Από 1ης Μαΐου θα άρχισή η οργανική λειτουργία των Γραφείων Εύρέσεως Εργασίας.

Η επίδρασις των τελευταίων βρεχών επί της γεωργικής παραγωγής της χώρας ήτο λίαν εύεργετική εις τάς περισσότεράς περιφερείας.

Η Α. Μ. ο Βασιλεύς της Ισπανίας Αλφόνσος διήλθεν Ινκόγνιτο έξ Αθηνών. Εφίλοξενήθη υπό της Α. Μ. του Βασιλέως και έπεσκέφθη τας άρχαιότητάς.

Είς τή νεκροταφείον της Αίγινης έγένετο ή διά τυφεκισμού έκτέλεσις των εις θάνατον καταδικών Ιακώβου Γρέ, Γρ. Κολλυβά και Δ. Καπερνάρου.

Με τή ύπερκεάειον «Κόντι ντι Σαβόια» άφίχθησαν έν Αθήναις 800 έκδρομείς της «Αγέρας». Είς αυτός έγένετο ένθουςιωδής ύποδοχή.

Εδημοσιεύθη Νόμος διά τήν συστηματοποίησιν των εκθέσεων και τήν οργάνωσιν των λουτροπόλεων.

Ο ύπουργός της Παιδείας κ. Γεωργακόπουλος έκοινοποίησε προς τας εκπαιδευτικάς άρχάς έγκύκλιον, διά της οποίας άναφέρει ότι είναι ύποχρεωτική ή φοίτησις εις τή Δημοτικόν σχολείον των μαθητών οίτινες δέν έχουν συμπληρώσει τή 14ον έτος της ηλικίας των.

Υπό του Γενικού Λογιστηρίου έκοινοποιήθη διαταγή του κ. Υπουργού των Οικονομικών προς τούς Ταμίας του Κράτους, δι' ής έντέλλονται οίτοι όπως καταβάλουν εις άπαντας τούς δημοσίους υπαλλήλους τόν μισθόν του Μαΐου τήν 20ήν τρέχοντος μηνός.

Καμμία έορτή του κόσμου δέν συγκινεί όσο ή ταφή του Χριστού, όπως όμως έορτάζεται στήν Ελλάδα. Ο Έπιτάφιος στίς Έκκλησίες, ή διάχυτη λύπη του λαού για τόν άδικο και πραγματικό θάνατον του γλυκυτάτου Διδασκάλου έπάνω στά νείατα του, τή δρέψιμο των λουλουδιών από τούς κήπους των σπιτιών με τά μώβ χρώματα που κουβαλεί από τή πρωή όλος ό γυναικόκοσμος για νά τά καταθέσιν με σπαραχτική εύλάβεια έπάνω στό θείο νεκρό του και νά κρύψη μ' αυτά τίς κόκκινες πληγές του των καρφίων. Οί πένθιμοι ήχοι της καμπάνας, ό μυστικός πέπλος που άπλώνεται και τυλίγει σιγά-σιγά τή φύση, τήν άνοιξη, τή φώς, τά λουλούδια κι' έπειτα ή συρροή του πλήθους στίς εκκλησίες, τίς μισοφωτισμένες, σάν χαροκαυμένα σπίτια, γεμάτες από κείνη τήν ιδιαίτερη μπουρδιά του λ' βασιού τήν άνακατωμένη με τ' άρώματα των μπουκέτων κι' έπάνω άπ' όλα τά τροπάρια που άνώνυμοι ποιητάι και μελοποιοί μαζύ έγραψαν κι' έτόνισαν έτσι άπλα και συγκινητικά για νά θρηνησουν τή θανάτου του, που όλος ό κόσμος έπαναλαμβάνει έν χορώ στήν έκφορά του:

«Αί γενεαί αί πάσαι, ύμνον τή ταφή Σου, προσφέρουσι Χριστέ μου!».

Αλλά πώς νά μήν προσφέρουν όλες οι γενεές ύμνους για τόν Υιόν του Θεού που άφ' ου έδίδασκε τήν αγάπη και τήν καλώσιν στους πονεμένους ανθρώπους, κι' άφ' ου θά μπορούσε νά συντρίψη όλους τούς έχθρούς του, φαρσαίους και ύποκριτάς, έδέχθηκε να συλληφθή και νά συρθώ με τούς ληστάς μπροστά στον Πιλάτο στό πραιτώριο.

Γιατί τί πράγμα τον κατηγορείτε τόν άνθρωπο αυτόν; Τους έρώτησεν ό Πιλάτος.

— «Αν δέν ήταν κακοποιοίς δέν θά σοι τόν έφέρναμε!».

Κι' έτσι άρχισαν τά μαρτύρια του Χριστού. Τά ραπίσματα, τά φτυσίματα, ή σταύρωσίς του, με τά κορφιά, ή λαβωματιά που με τή λόγχη και τέλος ό θάνατός του. Και σ' όλο αυτό τή χρονική διάστημα του φριχτού μαρτυρίου του δέν του ξέφυγε ποιά ένα παράπονο σάν άναστεναγμός: «Θεέ μου! Έψιθύρισε, Γιατί μ' έγκατέλειψες;».

Γι' αυτό μπορεί νά κυλάν οι αιώνες νά γίνονται πόλεμοι, έπαναστάσεις, ν' αλλάζουν καθεστώτα, νά επιπλέουν για μιά στιγμή ή πιό άλλόκοτες κοσμοθεωρίες και τ' άβρίσκονται τύραννοι που νά νομίζουν πως τούς είναι εύκολο με μιά διαταγή τους νά καταργήσουν τήν άνάμνησιν του Χριστού, μ' όλες μαζύ τίς άναμνήσεις του παρελθόντος. Αλλά ό Χριστός δέν είναι άνάμνησις: δέν είναι παρελθόν. Κι' όσο ζητάμε νά τόν άποφύγουμε, τόσο πηγαίνουμε, γωρίς νά τή θέλουμε πιό κοντά του. Γιατί αυτός μόνος βοήκε τή βάλσισιν για τίς πληγές κάθε άμασιγώλης καρδιάς κι' έγινε γιαυτό «ζωής χορηγός».

Σ. ΣΚΙΠΗΣ

Ο πρόεδρος των Ηνωμένων Πολιτειών κ. Ρούσβελτ έξεφώνησε λόγον, διά του οποίου έτόνισεν ότι ή προσφυγή εις τόν πόλεμον δέν άποτελεί μέθοδον προς λύσιν των διεθνών διαφορών και ότι ό σεβασμός προς τά σύμφωνα είναι ή μεγαλύτερα έγγυήσις διά τήν διατήρησιν της ειρήνης.

Η Ισπανία κατασκευάζει ισχυρόν στόλον έξ «υπερκαταδρομικών», ό όποιος θά έπιφέρη αλήθη έπανάστασιν εις τήντακτικήν του κατά θάλασσαν πολέμου.

Σχεδιάζεται στρατιωτική συμμαχία της Μ. Βρετανίας και της Γαλλίας, Ισοδυναμούσα με άνα νέωσιν της παλαιάς «έγκαρδίου συνεννόησης».

Η Μεγάλη Βρετανία έπιδιώκει τήν βελτίωσιν των σχέσεων μεταξύ της Γαλλίας και της Ιταλίας πρό της άφίξεως του καγκελαρίου Χίτλερ εις Ρώμην.

Αί κινεζικά έπιτυχία συνεχίζονται. Οί Ιάπωνες προσπαθούν ν' άντιμετωπίσουν τήν κατάστασιν δι' άποστολής ένισχύσεων.

Διευτρώθησαν όριστικά τά κείμενα των συμφωνιών μεταξύ Ιταλίας και Αγγλίας, τά όποια και έμονογραφήθησαν.

Είς τήν Γαλλίαν, ή Βουλγαρία και ή Γερουσία έδωσαν εις τήν Κυβέρνησιν Νταλαντιέ τήν ζητηθείσαν έξουσιοδότησιν.

Ο έμφύλιος Ισπανικός πόλεμος εξέλισσεται με συνεχείς νίκας των έθνικιστών. Τήν παρελθούσαν εβδομάδα κατέλαβον πολλά χωρία και κατέλαβον όλόκληρον ζώνην της Κυβερνητικής Ισπανίας, γείου.

Αί αστριακά άργαί έξεδωκαν ένταλμα συλλήψεως κατά του άρχιδουκός «Θωνος των Αψβούργων. Τουτό προσεκήληθ συνεπεία συνεντεύξεως του άρχιδουκός προς ξένην έφημερίδα, έν ή συνίστα εις τή έξωτερικόν νάπαράσχη βοήθειαν «εις τόν πιεζόμενον λαόν της Αυστρίας».

ΚΡΑΝΙΟΥ ΤΟΠΟΣ

ΤΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ Ν. ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΥ

Ανέβαινε τήν πλαγιά του Γολγοθά, λουλούσε νά άγκαλιάζή τούς συντελεστές του Μαρτυρίου.

Η συνοδεία έφτασε στό Κρανίον. Για μερικές στιγμές απόλυτη σιγή απόλυτη. Ένα βάρος κάτεχε τίς καρδιές ό-

—Ντάκ... Ντάκ... συνέθλιβε τή ασφάλειά της σάρκας και τή κόκαλα.

Ο σφραγισμένος σιγά-σιγά άρχισε νά γάνη κάτω από τή γαλανή του. Διαδέχονταν τή μεσημβρία ένα πρόωγο δειλινό. Άχνά καλύματα έσκέπαζαν τίς φρενέ-

γες λίγο πριν ειλιόνες. Σάν σιές πέπλα έσκέπασαν τή Γαλλία. Γινόταν ένα τή πάλαιον σώμα του Σωτήρα με τή σταυρό, με τή αιώνιο Σύμβολο της Σωτηρίας. Οί στρατιώται και τή πλήθος σταματούσαν τίς φωνές τους σάντου - σάντου, για ν' άκούσουν τούς στεναγμούς και τούς βόγγους. Δέν άκουγαν κι' έπρόσμεναν. Μάταιη προσμονή. Έγκατέλειπε ό Θεάνθρωπος τή ζωή χωρίς νά έκδηλώσιν καμμία ανθρώπινη άδυναμία.

Οί αιώνες πέρασαν. Η όψη του κόσμου και οι τότε άντιλήψεις άλλαξαν. Σκορπάει όμως άκόμη σήμερα ή καμπάνα τούς στεναγμούς της πενήτους χριστιανικής σήνης.

Εβδομάς των Παθών του μαρτυρίου του Θεανθρώπου. Έ-

—Αναμέ μου τή κεράκι, κόρη μου.

—Τι γάρ κανόν έποίησεν ούτος; Έδίδασκε τήν αλήθεια. Όνόμασε τόν έαυτό Του βασιλέα. Έπανεστάτση έναντίον του Τιβεριού και της κοινωνίας των Γραμματέων και των Φαρισαίων. Είπε λόγια παρήγορα στους φτωχούς και

έθεράπευσε τούς άνιάτους. Άνέστης νεκρούς. Έδίδασκε τήν αγάπη και έπρόστατε τούς άδύνατους. Έσεργε ό Άνθρωπος της Όδής με βαρύ θήμα τή σταυρό του μαρτυρίου Του. Άδριμονούσαν οι βασανιστά για τή βραδυπρόεια. Ήταν μεσημέρι και τή βράδυ έπρεπε νά τούς είχε βοηθώ λειωμένους. Όχι από οίκτο προς τή Μάρτυρα, αλλά από άνυπομονησία άναγκάζουν τόν Σίμωνα τή Κυρηναίο νά σηκώσιν τή σταυρό. Τά πρόσωπα των εκδικητών είναι ζωγραφισμένα από τή άπειρη Ικανοποίησιν που πλημμυρίζει τή ψυχή τους. Όδηγούν τόν έχθρό τους προς τή θάνατο. Ποδοπατούν και χλευάζουν τόν κίνδυνον: «Εί σύ εί ό βασιλεύς των Ιουδαίων, σώσον σεαυτόν».

Η θεία Γαλήνη άπαντά. Τή βλέμμα της Αγάπης δέν δείχνει καμμία λάμψη μίσους και κακίας έναντίον των χλευαστών του. Ποιόν νά μισή; Τόν άνθρωπο; Μά ήττος για τή δική του σωτηρία δέν έδίδασκε; Μήπως και τώρα δέν έπρόσφερε τήν ανθρώπινη Του σάρκα και τή ανθρώπινή του αϊμα όυσία για τή σωτηρία του αιώνιου ανθρώπου; Νά μισή; άφ' ου Αυτός ήταν ό πρώτος ό όποιος έδίδασκε τήν άνεξικακία; Μαρτυρούσε ή ύψη, μά τή Πνεύμα έξακο-

λων εκείνων. Ο σταυρός άφέθηκε στή γή κι' ό δόμος έτοιμασε τή καρφία και τή σφαυρί. Μά τί συμβαίνει λοιπόν; Ποιά είναι οι φωνές τού θριαμβού που έπρεπε ν' ακολουθούσαν τή τέλος της Ικανοποίησιν; Ποιά είναι τή έπιφωνήματα του «Σταύρωσον, σταύρωσον...»; Ποιά ή σιγή; Ποιά ή ατρία της; Η τύχης; Όχι. Δέν προπορεύεται ποτέ αυτή του έγκλήματος.

Η έκπληξις; Μάλλον. Τή δόλοικον παράστημα του Θύματος έφάνταζε άναμεινά τους. Η δύναμις του βλέματος Του τούς ήλκνυε και τούς παρέλας τίς δυνάμεις ή άταξία της μορφής Του. Πως λοιπόν Αυτός δέν έπρόκειτο νά σταυρωθή; Τίς δικές Του σάρκες δέν έμελλαν νά δαγκώσουν τή μεταλλίνα καρφία; Δέν άποψυχούσαν λοιπόν; Όστε ήταν πράγματι Θεός; Όχι, όχι... Καί οι φωνές, τά σφύραχτά των καρσιανών έκοιμήσαν έανά, πιά δυνατά τώρα... Έπρεπε ό θόρυβος νά σκεπάζη τή σκέψη και νά μή τήν αφήσιν νά αποδείξη τή πραγματική ύπόστασιν του Ναζαρινού.

—Εμπρός λοιπόν, τί άργοπορείτε; Στο σταυρό και μές πέρα τή σιωπής. Απλώθηκαν τά μέλη του Μάγου έπάνω στό ξύλο.

—Ντάκ... Ντάκ... συνέθλιβε τή ασφάλειά της σάρκας και τή κόκαλα. Ο σφραγισμένος σιγά-σιγά άρχισε νά γάνη κάτω από τή γαλανή του. Διαδέχονταν τή μεσημβρία ένα πρόωγο δειλινό. Άχνά καλύματα έσκέπαζαν τίς φρενέγες λίγο πριν ειλιόνες. Σάν σιές πέπλα έσκέπασαν τή Γαλλία. Γινόταν ένα τή πάλαιον σώμα του Σωτήρα με τή σταυρό, με τή αιώνιο Σύμβολο της Σωτηρίας. Οί στρατιώται και τή πλήθος σταματούσαν τίς φωνές τους σάντου - σάντου, για ν' άκούσουν τούς στεναγμούς και τούς βόγγους. Δέν άκουγαν κι' έπρόσμεναν. Μάταιη προσμονή. Έγκατέλειπε ό Θεάνθρωπος τή ζωή χωρίς νά έκδηλώσιν καμμία ανθρώπινη άδυναμία.

Οί αιώνες πέρασαν. Η όψη του κόσμου και οι τότε άντιλήψεις άλλαξαν. Σκορπάει όμως άκόμη σήμερα ή καμπάνα τούς στεναγμούς της πενήτους χριστιανικής σήνης. Εβδομάς των Παθών του μαρτυρίου του Θεανθρώπου. Έ-

—Αναμέ μου τή κεράκι, κόρη μου. Η έκπληξις; Μάλλον. Τή δόλοικον παράστημα του Θύματος έφάνταζε άναμεινά τους. Η δύναμις του βλέματος Του τούς ήλκνυε και τούς παρέλας τίς δυνάμεις ή άταξία της μορφής Του. Πως λοιπόν Αυτός δέν έπρόκειτο νά σταυρωθή; Τίς δικές Του σάρκες δέν έμελλαν νά δαγκώσουν τή μεταλλίνα καρφία; Δέν άποψυχούσαν λοιπόν; Όστε ήταν πράγματι Θεός; Όχι, όχι... Καί οι φωνές, τά σφύραχτά των καρσιανών έκοιμήσαν έανά, πιά δυνατά τώρα... Έπρεπε ό θόρυβος νά σκεπάζη τή σκέψη και νά μή τήν αφήσιν νά αποδείξη τή πραγματική ύπόστασιν του Ναζαρινού.

—Εμπρός λοιπόν, τί άργοπορείτε; Στο σταυρό και μές πέρα τή σιωπής. Απλώθηκαν τά μέλη του Μάγου έπάνω στό ξύλο.

ΝΙΚΟΣ ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

(Σύγγραφο του ίδιου)

Ο ΜΕΓΑΛΟΠΕΦΤΙΑ-

Αμφιβόλλω αν και αυτός ο Λοξίας Απόλλων θα μπορούσε να βάλει ποτέ στο στόμα της Πυθίας του, τα λόγια, με τα οποία αφώρισε ο Παπὰ - Δημήτρης, ανήμερα τη Μεγάλη Πέφτη έκείνον που έβαλε να κόψουν τις άγγινάρες του γέρο-Μαρλίν.

Ο Παπὰ-Δημήτρης, Αιόσασημα λίγο ψηλότερο από το μέτρο. Κορμί γεμάτο, σύμφωνα με το ανάστημά του. Ώμορφάνθρωπος. Με τη μακρυνά του τη γκριζά γενειάδα - όπως τον πρωτοθυμήθηκα - που έφτανε ως τη μέση τ' άσπρη του κι' άνεμιζότανε τόσο δυνατά, με τα πράσα του πάντοτε καθαρά, αν και ήταν χήρος από δεκαπέντε χρόνια, αλλά είχε παντρεύει το μεγάλο του γυνικό με μια καλή νοικοκυροπούλα, που τον κρατούσε «μη στάξη και μη βρέξη» σαν παπαδόνη που ήταν κείνου του καιρού - με μεγάλη περιουσία, που την άπώχτησε με το πεπρωτή του, όπως έλεγε και όπως ήταν σωστό.

Με γράμματα, τα γράμματα του καιρού έκείνου «χτωήχι και ψαλτήρι» καλλιφώνος σωστός Δεσπότης στο παρὰστημα και στο μυαλό και μάλιστα πολύ καλλίτερος και από το Δεσπότη, που ήρθε μια φορά, να λειτουργήσει στο χωριό μου και μās έκανε όλους να κιτρινίσουμε από το φόβομας, και να κάνη νάκουστη κλαμιά κι' άφορισμός επί ένα μήνα και πλέον στο χωριό, μ' έκείνους τούς άφορισμούς του και τα προμερά καζάνια της Κόλασης, που μās φοβέρριζε.

Αυτός ο κακός Δεσπότης μās μίλησε για όλες τις καλές συνήθειες που είχαμε τότε.

Μας είπε... και τί δέ μας είπε; Μας είπε, να μην ξυγκοζυγιάζουν οι μπακαλίδες και οι έμποροι.

Να μη νερώνουν το κρασί οι ταβερνιάρηδες.

Να μη μάλώνουν οι πεθερές με τις νυφάδες.

Να μην κλέφτη ο ένας τ' άλλου-μοι την παραβία ή τη γίδα.

Να μη βάνη τ' αλόγο του και βόσκει στο γρασιδί του γείτονά του.

Να μη γιομίζουμε το καλάθι μας σταφύλια από το ξένο άμπελλι, ούτε να κόβουμε τα κουκιά και τις άγκινάρες του ξένου κήπου.

Μα που τα ξίρει πώς τα κάνουμε όλ' αυτά; συλλογίζονται με το μικρό μου μυαλούδάκι, αφού αυτός δεν κάθεται στο χωριό;

Και το κακό ήταν πώς έζδν από

πολύ λίγους - όσοι δέ μπορούσαν πλιά να κάνουν το κακό - όλο το άλλο το χωριό, σερνικοί και θηλυκοί, άντρες γυναίκες και παιδιά θα πηγαίναμε στην Κόλαση. Οι άντρες για τις χοντροδουλειές, οι γυναίκες για τους τσακωμούς μεταξύ των και έ-μεις τα παιδιά;...

Χμ! μήπως κι' έμεις είχαμε λίγο στη ράχη μας;

Πού είν' τα σταφύλια του μπαρ-μπα-Θοδωρή του Βέβε στα Νισχωράκια, ή του μπαρμπα-Δημητράκη του Λαμπρινού στη ράχη, στο πηγάδι, που πρόσβανον πρώτ' απ' όλες τις σταφίδες; που είναι τα «θεριστάπιδες» του γέρο-Γιαννέτσου στον Καλαμ-ποκανά;

Ποιός τα πρωτοδοκίμα-ζε;

Φυσικά, μεις τα παιδιά! "Αρα και μεις τα παι-διά θα πηγαίναμε στην Κόλαση!

Ευτυχώς που δέ θυμή-θηκε, να πη και για τις α-λογόμυιες, που ρίχναμε στο γάδαρο του γέρο - Τασή, όσες φορές, έρχό-ταν στο χωριό φορτωμέ-νος με μπάμιες, ντομάτες, μελιτζάνες, καλοκουθάκια, και άλλα ζαρζαβάρια.

Αλλά αυτό, άδερφέ, το κάναμε για να σπάσουμε και λίγο κέφι, λίγο γλέν-τι. Γιατί μόλις ο γάδα-ρος ένοιωθε ιάπινά του "is αλογόμυιες τρώβανε στην τρεχάλα και στα γκαϊρί-σματα και κλωτσώντας και φρουμάζοντας δεν ά-φινε ζαρζαβάρια για ζαρζα-βάρια στα καλάθια του γέ-ρο-Τασή.

Βάλτε πλιά τελεία στα γέλια και στο γλέντι, όχι μόνον των παιδιών, αλλά και των μεγάλων αν μπορεί-τε.

Δεν έπίστευα όμως αυτό να ήταν άμιαρτία και για τόσο μικρό πράγ-μα να πηγαίναμε στην Κόλαση!

Γι' αυτό λοιπόν τον έμειψα αυ-τόν τον κακό Δεσπότη, που όλο μās φοβέρριζε με την Κόλαση και δέ μās είπε και έναν καλό λόγο, κι' αγά-πησα πιο πολύ κι' απ' ό,τι τον αγα-πούσα τον Παπὰ-Δημήτρη, αν και αυτός κάθε Κυριακή σχεδόν, έβανε και από έναν άφορισμό στην Έκ-κλησία, για φύλλου πηδήμα.

Μόλις ο παπὰς έλεγε το «Δι' εὐ-χών», άμέσως άκουγες από κά-τω:

— Παπὰ, έλεγε ή γρηά-Παναγίνα, προχθές την Τετράδη έχασα την κό-τα μου τη λαθουράτη.

— Η τη γρηά-Φωταίνα: Μου πήρανε ταυγά από τη φωλιά.

— Η τη γρηά-Πολού τη μαμή, που

είχε σκοτώσει περισσότερα παιδιά και από τον 'Ηρώδη: Παπὰ έχασα το κλαδευτήρι από μ'ος' από το σπήτι μου. Φαίνεται ότι αυτό το ήθελε για να σκοτώνη τις μανάδες των παιδι-ών, που ξεγεννούσε.

Και ο παπὰς βροντοφωνούσε:

— Όποιος έφαγε την κότα της γρηά-Παναγίνας, ή ταυγά της γρηά-Φωταίνας, να είνε άφωρισμένος και καταραμένος και άσυγχώρητος και άλυωτος και **τοῦ χρόνου** μὴν τὸν εὐρη.

— Αμήν, αμήν, άπαντούσε ο λαός και έτσι έμεναν όλοι ικανοποιη-

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ

μέντοι. Τους είχαν όμως συνειθίσει αυ-τούς τούς άφορισμούς του Παπὰ - Δημήτρη όλοι και κανένος δεν ίδρω-νε ταυτί είτε τους αφώριζε, είτε δεν τους αφώριζε ο παπὰς.

Αυτοί εξακολουθούσαν τη δουλειά τους.

Είχε όμως και ένα κακό ο καλός μου Παπὰ-Δημήτρης, ή μάλλον είχε δυό.

Το πρώτο: ήταν φαγάς, φοβερός φαγάς μάλιστα. Έτρωγε για τρεις-τίσσερους. Σαν παπὰς. Γι' αυτό και έλεγε μονάχος του:

— Τοῦ παπὰ ή κοιλιά είν' άμπάσι, για να φάη και για να πάρη.

Και το δεύτερο: ήταν λιχού-δης. Τόσο λιχούδης, ώστε δεν μπό-ραγε κανείς ναχη ένα φρούτο, ή έ-να όπωρικό στον κήπο του και να τό φάη μονάχος του, χωρίς να τοῦ γυρέψη μερτικό και ο Παπὰ-Δημή-τρης.

Κείνα τα χρόνια, τα παλιά, τη

ΤΙΚΟΣ ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ

ΥΠΟ ΓΕΩΡΓΟΥ

Μεγάλη Σαρακοστή δεν άρτυνόταν κανείς. Μόνο λαδάκι έτρωγε ο κό-σμος. Τις Τετράδες μάλιστα και τις Παρασκευάδες ούτε και λάδι και μονάχα του Βαγγελισμού και των Βασιών λίγο ψάρι... όποιος μπόρα-γε κι' όποιος δέ μπόραγε λίγο μπα-καλιάρο.

Τη χρονιά εκείνη πέρασε ή Σαω-κοστή όπως πάντα και ήρθε ή Με-γάλη Βδομάδα, όποτε όλο το μεγα-λοβδόμαδο ούτε λαάκοι, άλλ' ούτε και οι παπάδες έτρωγαν λάδι, πιασά μόνο ψαμιάκι και κανένα φασόλι στραγάλι ή κανά κουκι νερόβραστο

— Μαρλίν, λέει το πρωί της Μεγα-λο-Δευτέρας, στο γερο-Μαρλίν, να μου στείλεις ένα καλάθι άγγινάρες, για να προσφαιζώ το ψαμί μου αυ-τήν την βδομάδα, που δεν κάνει να φάω λάδι.

— Καμπόσα λιθάρια, ήταν ή απάν-τηση του γερο-Μαρλίν, που χαρακτη-ριζόταν για μια άχαλίνωτη έλευθε-ροστομία.

— Μαρλίν, δεν κουβεντιάζεις κα-λά. Έγώ δέ θα φάω λιθάρια, αλλά θα φάω άγκινάρες.

Το βράδυ έχτύπησε ή καμπάνα για την όλονυχτία και σέ λίγο έγέ-μισε ή έκκλησία από όλο το χωριό.

Έγώ ήμουν μέσ' στο ιερό και υπηρετούσα τον παπὰ μαζί με άλλα δυό παιδάκια.

— Γιώργη, μου λέει, μηά στιγμή κρυφά, πάρε και τον Παναγιή, πάρτε κι' ά-πό ένα καλάθι ο καθένας και πηγαίnete στον κή-πο του γέρο - Μαρλίν, να τα γαμίσετε άγκινάρες.

— Άλλο που δέ θέλαμε μεις οι διαβόλοι. Τόν εί-χαμε ξεχάσει το Δεσπότη με τα καζάνια του.

Μέσα σ' ένα τέταρτο, ο κήπος είχε ρημαχτεί και μεις έγυρισαμε στην έκ-κλησία.

Το πρωί της Μεγαλό-Τρίτης, που ξύπνησε ο γε-ρο-Μαρλίνης πήγε να κό-ψη μια άγγινάρα από τον κήπο του, αλλά μόνο που δεν το ήρθε κόλλπος μόλις είδε την καταστροφή που είχαμε κάνει.

Έκατάλαβε φυσικά, ποιός του τώ-καμε αυτό, αλλά δεν είπε τίποτε, έ-καυτοφυλακτούσε όμως να έκδικηθί-φοκτά τον Παπὰ-Δημήτρη.

Τη Μεγάλη Πέφτη το πρωί, όλο σγεδόν το χωριό, είχε μαζευτεί στην έκκλησία για να μεταλάβη, κατά τα έθιμα του καιρού έκείνου.

Μετά το τέλος της λειτουργίας, ο Παπὰ-Δημήτρης πήρε το "Άγιο Δι-ακονίστηρο κι' έβγήκε στην "Ωραία Πύλη καλώντας τους Χριστιανούς να μεταλάβουν **με τὰ φάβοῦ Θεοῦ πίστεως καὶ ἀγα-πῆς**.

Αυτή τη στιγμή φαίνεται ότι πε-ρίμενε ο γερο-Μαρλίνης για να έκ-δικηθί τον Παπὰ-Δημήτρη.

— Παπὰ, διακόπτει - να βάλεις άφορισμό, γιατί μου έκωσαν τις άγ-γινάρες προχτές τη Μεγάλη Δευτέ-ρα το βράδυ.

Μπόμπια να έσκαζε μέσ' στην έκ-κλησία, δέ βάφανε τέτοιο αποτέλε-

μα και τυραχί, που έφερε ή άπαί-τηση του γερο-Μαρλίν στο αγαθό έκ-κλησίασμα, να βάλη δηλαδή ο πα-πὰς άφορισμό τέτοια χρονιά μέ-ρα, που θα μεταλάβαινε όλος ο κό-σμος.

Φωνές διαμαρτυρίας, φωνές παρα-κλητικές, φωνές άπειλητικές ύψώθη-καν κατά της προτάσεως.

— «Μαρλίν, γερο-Μαρλίν, μπαρ-μπα-Μαρλίν, όχι' όχι' όχι σήμερα! Αφήσε να μεταλάβουμε σήμερα χω-ρίς άφορισμό.

Ο γερο-Μαρλίνης όμως επέμενε, όχι γιατί ήταν κακός, αλλά γιατί ήθελε να φέρη σέ δύσκολη θέση τον Παπὰ-Δημήτρη, να ιδί τί θα κά-μη.

Οι γυναikoύλες έκλαιγαν και πα-ρακαλούσαν. Οι χωρικοί, μερικοί των όποιων είξευραν και το δράμα και τον δράστην έγαλούσαν κι' έπε-ρίμεναν τη λύση - πώς θα τα ξεμ-πλεκε ο Παπὰ-Δημήτρης; - άλλοι άρχισαν ναπειλούν και είχαν δίκιο, γιατί ήθελαν οι άνθρωποι να μετα-λάβουν χωρίς άφορισμό τέτοια μέ-ρα.

Σύρραξες άπειλείτο ή όποια θα ξεσπαγε εις βάρος του γερο-Μαρλίν, αλλά και του παπὰ ίσως, ο όποιος στην άρχή, με την πρόταση του γερο Μαρλίν, είχε κιτρινίσει όλος και τα έχασε, γιατί δεν ήξερε τί να κάμη.

Αλλά ή άμνηχανία του αυτή δέ βρά-στασε ούτε δέκα δευτερόλεπτα.

Άμέσως χαμογελαστός, ώρθώθη-κε Όλύμπιος γαλήνιος και με την βροντώδη του φωνή διάταξε να ήσυχάση ο κόσμος.

— Χριστιανοί, ήσυχία, παρακαλώ, φωνάζει και συνεχίζει: «Όποιος έ-βαλε, και τονίζει καλά τη λέξη έ-βαλε - να κόψουν τις άγγινάρες του γερο-Μαρλίν, να δώση ο Θεός σέ έ-λη του τη ζωή μαύρα να φορή και σήμερα τη Μεγάλη Λαμπρή μαύρα να φορή».

— Αμήν, αμήν, έφώναξε ο κό-σμος, που δεν έξερε την υπόθεση.

— Χά, χά, χά, έσκασαν όμηρικά γέλια, όσοι την είξευραν την υπόθεση, για το φιάσκο του γερο-Μαρλίν, ο όποιος τραβώντας τα γέμεια του έ-λεγε:

— "Αειντε μαρέ κ...παπὰ, καλά μου την έφτισαες. Χαλάλι σου οι άγγι-νάρες μου, σά δέ μπόρεσα να σέ πιάσω!

Μπόμπια να έσκαζε μέσ' στην έκ-κλησία, δέ βάφανε τέτοιο αποτέλε-

μα και τυραχί, που έφερε ή άπαί-τηση του γερο-Μαρλίν στο αγαθό έκ-κλησίασμα, να βάλη δηλαδή ο πα-πὰς άφορισμό τέτοια χρονιά μέ-ρα, που θα μεταλάβαινε όλος ο κό-σμος.

Φωνές διαμαρτυρίας, φωνές παρα-κλητικές, φωνές άπειλητικές ύψώθη-καν κατά της προτάσεως.

— «Μαρλίν, γερο-Μαρλίν, μπαρ-μπα-Μαρλίν, όχι' όχι' όχι σήμερα! Αφήσε να μεταλάβουμε σήμερα χω-ρίς άφορισμό.

Ο γερο-Μαρλίνης όμως επέμενε, όχι γιατί ήταν κακός, αλλά γιατί ήθελε να φέρη σέ δύσκολη θέση τον Παπὰ-Δημήτρη, να ιδί τί θα κά-μη.

Οι γυναikoύλες έκλαιγαν και πα-ρακαλούσαν. Οι χωρικοί, μερικοί των όποιων είξευραν και το δράμα και τον δράστην έγαλούσαν κι' έπε-ρίμεναν τη λύση - πώς θα τα ξεμ-πλεκε ο Παπὰ-Δημήτρης; - άλλοι άρχισαν ναπειλούν και είχαν δίκιο, γιατί ήθελαν οι άνθρωποι να μετα-λάβουν χωρίς άφορισμό τέτοια μέ-ρα.

Σύρραξες άπειλείτο ή όποια θα ξεσπαγε εις βάρος του γερο-Μαρλίν, αλλά και του παπὰ ίσως, ο όποιος στην άρχή, με την πρόταση του γερο Μαρλίν, είχε κιτρινίσει όλος και τα έχασε, γιατί δεν ήξερε τί να κάμη.

Αλλά ή άμνηχανία του αυτή δέ βρά-στασε ούτε δέκα δευτερόλεπτα.

Άμέσως χαμογελαστός, ώρθώθη-κε Όλύμπιος γαλήνιος και με την βροντώδη του φωνή διάταξε να ήσυχάση ο κόσμος.

— Χριστιανοί, ήσυχία, παρακαλώ, φωνάζει και συνεχίζει: «Όποιος έ-βαλε, και τονίζει καλά τη λέξη έ-βαλε - να κόψουν τις άγγινάρες του γερο-Μαρλίν, να δώση ο Θεός σέ έ-λη του τη ζωή μαύρα να φορή και σήμερα τη Μεγάλη Λαμπρή μαύρα να φορή».

— Αμήν, αμήν, έφώναξε ο κό-σμος, που δεν έξερε την υπόθεση.

— Χά, χά, χά, έσκασαν όμηρικά γέλια, όσοι την είξευραν την υπόθεση, για το φιάσκο του γερο-Μαρλίν, ο όποιος τραβώντας τα γέμεια του έ-λεγε:

— "Αειντε μαρέ κ...παπὰ, καλά μου την έφτισαες. Χαλάλι σου οι άγγι-νάρες μου, σά δέ μπόρεσα να σέ πιάσω!

Μπόμπια να έσκαζε μέσ' στην έκ-κλησία, δέ βάφανε τέτοιο αποτέλε-

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΕ ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΤΟΥ ΛΑΝΤΟ ΝΙΤΤΙ

Δέν είχαν περάσει δέκα μέρες από την επιστροφή του Άντρε στο Παρίσι—ήταν πρεσβευτής στο Όσλο και είχε έλθει με κανονική άδεια—όταν πληροφορήθηκε κάτι που τον συγκίνησε : η Άντουανέτ Μανν είχε μείνει χήρα στις άρχες του περασμένου φθινοπώρου.

Ο Άντρε είχε αγαπήσει την Άντουανέτ από την εποχή που εκείνη ήταν κορίτσι και ποθούσε να την κάνει γυναίκα του. Την εποχή εκείνη, η Άντουανέτ περνούσε πάντα το καλοκαίρι κοντά του στο Καμπούρ, που οι γονείς της είχαν μια βίλλα. Και στον κήπο αυτής της βίλλας κάτω από ένα κισσό με το αγιόκλημα, κατέφευγε εκείνος για να μιλήσει τρυφερά με την φίλη του. Εκεί της είχαν εκμυστηρευθεί τον έρωτά του — αίσθημα στο οποίο ανταποκρινόταν επίσης και η νέα. Η μοίρα όμως τους είχε χωρίσει αργότερα. Οι γονείς της Άντουανέτ, κατεστραφέντες οικονομικά και έπληξαν να ζήσουν στην Ίνδοκίνα, όπου η νέα δεν άργησε να παντρευτεί έναν υπάλληλο.

Ο Άντρε εξ άλλου, είχε κι' αυτός παντρευτεί μια γυναίκα που δεν τον έκανε εύτυχισμένο. Μαθαίνοντας ξαφνικά πως η γυναίκα που είχε τόσο αγαπήσει ήταν ελεύθερη, είχε νοιώσει μια μεγάλη νοσταλγία μαζί

με τις πιά τρελλές ελπίδες ! Σκεπτόταν καταχαρούμενος την προσεχή συνάντησή τους. Η κ. Μανν τον είχε κάνει να μείνει μαζί μ' αυτήν και την κόρη της (μια κοπέλλα δεκαοχτώ χρονών) στην βίλλα τους στο Καμπούρ.

Το επόμενο βράδυ, ο Άντρε αποβιβαζόταν στο Καμπούρ και παρουσιαζόταν στην βίλλα τους. Βρήκε εκεί δυο γυναίκες που τον υπεδέχθησαν με την πιο μεγάλη ευχαρίστηση. Η μητέρα όμως του φάνηκε φοβερά αλλαγμένη : το σώμα της είχε θαρύνει, το πρόσωπό της είχε γεμίσει ρυτίδες, στα μαλλιά της υπήρχαν άσημένιες τριχες. Αντιθέτως, η Δουσίλ, η κόρη της, που ακτινοβολούσε από νεύρα, ήταν η ζωντανή εικόνα της παλιάς Άντουανέτ, μιάς Άντουανέτ όμως πιο προκλητικής, με πιο ξεθαρραμμένο ύφος !

Όταν ο φιλοξενούμενος εγκατεστάθη στο δωμάτιό του, η νεαρά Δουσίλ έφυγε για να παίξει τένις κι' άφησε την μητέρα της τέτ-α-τέτ με τον σύντροφο της πρώτης νεότητός της.

Κάποιο βράδυ, η κ. Μανν, αφού πέρασε το απόγευμά σ' ένα σπρίτ, επέλεξε φρόνησε πως μια αυτονόητη βλάβη θα την έκανε να επιστρέψει άργα. Ο Άντρε κι' η νέα έδειχναν μόνοι. Και

τά την διάρκεια του δείπνου, η Δουσίλ ήταν όλο κοкетταρίες που αναστάτωση τον φιλοξενούμενό της. Ύστερα απ' το δείπνο, τον έκάλεσε να πάνε να πάρουν λίγο αέρα στον κήπο.

— Έπ' τέλους, θα έχω και εγώ την συντροφιά σας, χωρίς την μαμά, κάτω από το κισσό με το αγιόκλημα !

Ο Άντρε εκάθησε σε μια πολυθρόνα δίπλα στην Δουσίλ που είχε ζωώσει εκεί, αφού έσφιξε τα χέρια της ανάμεσα στα χέρια του καλεσμένου της ! Ένθαρρυνόμενη από το μυστικότατο, η νέα του εκμυστηρεύταν σε λίγο τα τρυφερά αισθήματά της γι' αυτόν ! Τι κατάπληξι και τι γοητεία ! Πού να περιμένει ο Άντρε τέτοια εκμυστήρευσι ! Έκανε γ' αντιδράση, να μιλήσει στην νέα με την γλώσσα της λογικής...

Συγκινημένος όμως, ταραγμένος, δεν μπορούσε να φιλαχθή... Έχανε την συναισθησι του χρόνου και θαρρούσε πως ξαναγεννιόταν στο παρελθόν — πριν από είκοσι χρόνια, όταν αντίλασσε με κάποιαν άλλη, στο ίδιο μέρος, τρυφερά λόγια ! Ευτυχώς που επέληξε ένας υπηρέτης φέρνοντας αναψυκτικά. Για να κρύψει την ταραχή του ο Άντρε ήπιε μια παγωμένη πορτοκαλάδα. Αμέσως έννοιωσε κακοδιαθεσία και τον έπιασαν τρεμούλες.

Ντραπάρκε να ζητήσει σκεπάσματα, μπροστά στην κοπέλλα που ήταν καθισμένη στο πλευρό του. Ντραπάρκε μ' η γελιοποιηθή ! Η κ. Μανν επέστρεψε εκείνη την στιγμή. Έδειξε κάποια νευρικήτητα βλέποντάς τους μαζί κάτω από το κισσό με το αγιόκλημα. Μάλωσε τον Άντρε γιατί κινδύνευε να κρυολογήσει στο ύπαιθρο τέτοια ώρα και του είπε να μπει μέσα.

Μόλις επέστρεψε στο δωμάτιό του, ο Άντρε κρεββατώθηκε με 38.9 πυρετό !

Βρογχοπνευμονία. Δέκα ημέρες έμεινε στο κρεβάτι και σ' αυτό το διάστημα είχε όλον τον απαιτούμενο καιρό για να σκεφθώ. Πολλές φορές, θυμήθηκε το κισσό με το αγιόκλημα, πλαίσιο του διπλού έρωτός του, του παλπού και του καινούργιου, όπου είχε ονειρευθεί, την μελλοντική εύτυχία του. Στις ήρεμες στιγμές, κάπως μονότονα βέβαια, κοντά σε μια σύντροφο της ηλικίας του. Στις μεθυστικές στιγμές, κοντά σε μιαν άλλη : σε μια κοπέλλα, σ' ένα παιδί αγρόν ! Όταν έπεσε ο πυρετός, είχε πάρει την απόφασί του :

— Κατά βάθος, είμαι ακόμα πολύ νέος για την μητέρα, μα και η κόρη είναι πολύ νέα για μένα !

Ύστερα από μερικές ημέρες, έδειχνε στις δυο γυναίκες ένα «έπιστομα» έγγραφο που τούλεγε να επιστρέψει στην θέση του, στο Όσλο. Το ίδιο βράδυ έπαιρνε το τραίνο, με την ψυχή πλημμυρισμένη από ένα απροσδιόριστο αίσθημα, που δεν ήξερε κι' ο ίδιος αν ήταν λύπη ή νοσταλγία...

ΠΟΥ ΕΥΡΙΣΚΕΤΑΙ Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ;

ΟΠΟΥ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΟΙ ΔΙΑΦΩΝΟΥΝ

Η Ίερουσαλήμ είναι η πιο μελαγχολική πόλις του κόσμου. Νομίζει κανείς ότι υποφέρει ακόμη από τās τύψεις της. Το πένθος του θανάτου του Θεανθρώπου απλώνεται παντού με τις βαρείες σκιές του. Έξασκονοθεί ακόμη να είναι μια πόλις πολυθρόνη, εις τους λευκούς δρόμους της οποίας διασταυρώνονται και σήμερα όλες η φυλές της Ανατολής. Έπ' πλέον δε, αισθάνεται κανείς περισσότερο εδώ, παρά εις οινδήποτε άλλο μέρος της Παλαιστίνης την απουσία του Κυρίου : «Οίκ' έστιν ὠδε...» εἶπεν ὁ ἄγγελος εἰς τās ἐλπίδας ἐκείνας γυναίκες, ἡ ὁποῖες εἶχαν ἔλθει διὰ νὰ παραλάβουν τὸν νεκρόν...

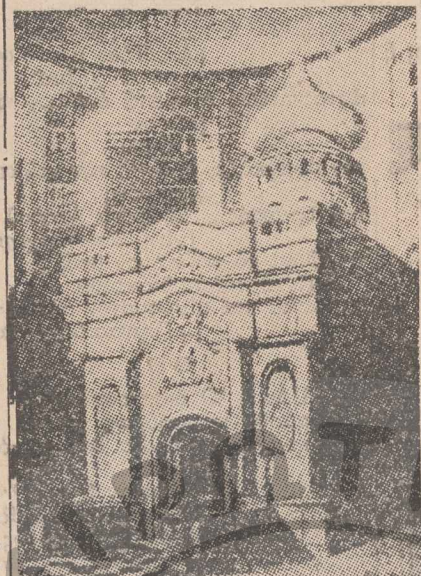
Η Ίερουσαλήμ εξακολουθεί νὰ συγκεντρώνει τὰ γραφικά πλῆθη τῆς Ανατολῆς καὶ νὰ δίδῃ εἰς τὸν ἔξον τὴν ἐντύπωσιν μιᾶς πυρετώδους καὶ πολυγλώσσου Βαβέλ. Ὑπερήφανοι σείχηδες με μαύρα ἀραβικά ἄλογα. Ἀγγελοι με σκονισμένα αὐτοκίνητα. Ἰουδαῖοι με βιβλικά πρόσωπα καὶ με ταπεινὰ γαϊδουράκια, πελλᾶχοι με παντόφλες καμῆλες, συνωστίζονται διαρκῶς κάτω ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Δαυὶδ. Κι' ἐδῶ, ὅπως σ' ὅλες τῆς πόλεις τῆς Ανατολῆς, τὸ ἐμπόριον γίνεται σὲ ὑπαίθρου, ἔξω ἀπὸ τὰ ἄπειρα μικρὰ καταστήματα, καὶ μέσα εἰς τὴν ἀποπνευστική σκῆνῃ καὶ τὸν φλογερὸν ἥλιο. Τὸ πλέον ἀποκαρδιωτικὸν ὅμως ἐξ ὅλων, εἶναι ὅτι ὁ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως εὐρίσκεται πλησίον τῆς πολυθρόνης ἀγορᾶς, τὴν ὁποῖαν διασχίζει κανεὶς διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ταπεινὴν καὶ παρμαρίνην αὐλήν εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ὑψώνεται ὁ Βυζαντινὸς ναὸς με τῆς δύο πύλεις του, τὸν σκουρόχρουν τρούλον καὶ τὸ ξουθερὸ καμπαναριὸ του. Τὸ παλαιὸ αὐτὸ οἰκοδόμημα εὐρίσκεται ἀκριβῶς ἐπ' αὐτὸ τοῦ Γολγοθᾶ, καὶ στεγάζει τὸν τάφο τοῦ Ἀνθρώπου.

Ἐδῶ λοιπὸν ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ ἐτοποθέτησε μέσα εἰς ἕνα τάφον σκαμμένον εἰς τὸ βράχο, τὸ μυρομένο σῶμα τοῦ Ἑσταυρωμένου ; Ἐδῶ εὐρίσκεται, πράγματι, ὁ τάφος τοῦ Σωτῆρος ;

Αἱ παράδοξοι ἀνακρινώσεις ἐσχάτως τῶν ἀρχαιολόγων, οἱ ὁποῖοι ἐκ τῶν γενομένων ἀνασκαφῶν εἰς τὴν Παλαιστίνην, ἀποκαλύπτουν συνταρακτικὰ πρᾶγματα, μὲν εἶχον κλονίσει τὴν πίστιν μου. Τίποτε λοιπὸν δὲν εἶναι σταθερὸν εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ; Ἰσραὶλ παραδόσεις δεκαῖς ὁλοκληρῶν ἐκατονταετηρίδων ἀνατρέπονται σήμερον ἀπὸ τὰ εὐρήματα τῆς ἀρχαιολογικῆς σκαπάνης. Ἀλλὰ μήπως τὰ πάντα δὲν ἐρείπονται καὶ δὲν γκρεμίζονται γύρω μας ;

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν τελευταίων ἀνασκαφῶν λοιπὸν, εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους, ἀποκαλύπτουν ὡς ἐσφαλμένην τὴν μέχρι τοῦδε γνωστὴν τοπογραφίαν τῶν ἱερῶν προσκυνημάτων τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Οἱ ἀρχαιολογοὶ ὑποστηρίζουν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν τελευταίων ἀνακαλύψεων, ὅτι ὁ Ναὸς τῆς Ἀναστάσεως πρέπει νὰ παύσῃ νὰ θεωρεῖται, ὡς ἐπιστεῖτο μέχρι σήμερον, ὅτι εὐρίσκεται ἀκριβῶς ἐπάνω ἀπὸ τὸν τόπον ὅπου ἐτάφη καὶ ἀνεστήθη ὁ Σωτῆρ. Καὶ ἄλλοτε εἶχεν ὑποστηριχθῇ ὅτι ὁ Ναὸς δὲν ἦτο κτισμένος ἐκεῖ ἀκριβῶς ὅπου ἔπρεπε νὰ ἦτο. Τότε ὅμως δὲν ἠδύναντο νὰ ἀποδείξουν θετικὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς των. Σήμερον, οἱ ἀρχαιολογοὶ διακηρύσσουν μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι ἡ

γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα «Κρανίου τόπος» τοποθεσία εὐρίσκεται πραγματικῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἱερῆς, πλησίον τῆς Πύλης τῆς Δαμασκίου, καὶ ὄχι εἰς τὸ μέρος, ὅπου μέχρι σήμερον ἐνομίζετο. Ἐκεῖ εὐρίσκεται λοιπὸν ὁ ἀληθὴς Γολγοθᾶς, ὁ δὲ τάφος ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς τὸν παρακείμενον κήπον, εἶναι τὸ μέρος ὅπου ἐγένετο ἡ Ἀνάστασις.

Αἱ καταπληκτικαὶ αὐταὶ θεωρίαι βασίζονται κυρίως ἐπὶ δύο σπουδαιότητων εὐρημάτων. Ἐν πρώτοις, οἱ ἀρχαιολογοὶ, μόλις ἐσχάτως κατόρθωσαν νὰ καθορίσουν ἐπακριβῶς τὴν τοποθεσίαν τοῦ τρίτου τείχους τοῦ Ἡρώδου Ἀγριππᾶ. Ἡ τῆς κατόπιν τοῦ ἐβραίου Ἡρώδου Ἀγριππᾶ δέκα περίπου ἐτη μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ περιλάβῃ τὸ νέον προσάγειν τὸ ὅπου εἶχε δημιουργηθῇ βορείως τῶν Ἱερουσαλίων.

Ἀνακαλύφθη κατὰ πρότον ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν μηχανικῶν, οἱ ὁποῖοι κατεσκεύαζαν τὴν νέαν ὁδὸν, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὴν πόλιν τῆς Δαμασκίου. Ἡ Βρετανικὴ ἀρχαιολογικὴ ἀποστολὴ ἐνήργησε βραδύτερον ἀνασκαφὰς καὶ ἐ-

πέτυχε νὰ ἀνακαλύψῃ ἐπὶ μεγάλῃ ἀποστάσεως ἐρείπια τοῦ ἀνωτέρου τείχους, καὶ νὰ προσδιορίσῃ τὴν ἀκριβῆ τοποθεσίαν του.

Κατόπιν τοῦτου, ἦτο πλέον εὐκόλουν νὰ καθορισθῇ τὸ μέρος ὅπου εὐρίσκετο τὸ δεύτερον τείχος, ἔξωθεν τοῦ ὁποῖου ἐξετιλίχθη τὸ θεῖον δράμα. Οἱ ἀρχαιολογοὶ ὑποστηρίζουν μετὰ δεδαιότητος ὅτι ὁ τόπος τοῦ μαρτυρίου εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει τὸ τρίτον τείχος. Αὐτὸ, τί σημαίνει, ἐάν εἶναι ἀληθές ; Ὅτι τὸ ἔδαφος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐγείρεται σήμερον ἡ ἐκκλησία τοῦ Παναγίου Τάφου, εὐρίσκεται τότε ἐντὸς τῆς πόλεως.

Ἡ δευτέρα ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψις εἶναι ἕνα μικρὸν ἀνάγλυφον τὸ ὁποῖον εἶρε ἡ δις Χάσον, ἡ ὁποία ἐπιμελεῖται τὸν Τάφον, τὸν εὐρισκόμενον εἰς τὸν κήπον, ὁ ὁποῖος ὑπάρχει παρὰ τὴν πύλιν τῆς Δαμασκίου.

Τὶ ἀπεφάνθησαν λοιπὸν οἱ ἀρχαιολογοὶ, ἀφού ἐξήτασαν μετὰ πάσης προσοχῆς τὸ περίεργον αὐτὸ εἶρημα ; Ὑποστηρίζουν ὅτι τὸ ἀνάγλυφον αὐτὸ ἀνήκει εἰς ἕνα ναὸν, ὁ ὁποῖος εἶχε κτισθῇ πρὸς τὴν τῆς Ἀφροδίτης. Καὶ τὸ ἀνάγλυφον αὐτὸ εὐρέθῃ τριάντα περίπου δῆματα ἔξωθεν τῆς εἰσόδου τοῦ τάφου. Ὑποστηρίζουν λοιπὸν ὅτι ὁ Ἀδριανὸς μετὰ τὴν κατάληψιν τῶν Ἱερουσαλίων τῷ 135 μ.Χ. ἀπεφάσισε νὰ θεμελιώσῃ διὰ παντός τὰ ἱερότερα μέρη τῶν τῶν Ἰουδαίων ὅσον καὶ τῶν Χριστιανῶν. Καὶ ἔκτισε τότε ἕνα ναὸν τοῦ Ἀδῶς ἐπὶ τοῦ μέρους ὅπου ὑπῆρχε ὁ ναὸς τοῦ Σολομῶντος καὶ ναὸν τῆς Ἀφροδίτης ἐπὶ τοῦ τόπου ὅπου εἶχε γίνῃ τὸ θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως !...

Ὁ πρῶτος ὅμως Χριστιανὸς Αὐτοκράτωρ, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος διακόσια ἐτη ἀργότερον, κατέστρεψε τὸν εἰδωλολατρικὸν ναὸν τῆς Ἀφροδίτης καὶ ἀνήγειρε μίαν ὠραιότατην ἐκκλησίαν πρὸς τὴν τῆς Ἀναστάσεως καὶ διὰ νὰ ἐξαγνίσῃ τὴν βεβήλωσιν τοῦ Ἀδριανῶ.

Ἡ ἐκκλησία λοιπὸν τοῦ Παναγίου Τάφου εἶναι τώρα κτισμένη ἐπὶ τῆς θέσεως εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ἀνήγειρε τὴν θαυμαστάτην μητροπολιν, εἰς τὸ κέντρον περὶ τοῦ τῆς σημερινῆς πόλεως. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος κατόπιν σκέψεως ἐξέλεξε τὸν σημερινὸν τόπον διὰ τὴν ἐκκλησίαν του. Ἦθελεν ἀσφαλῶς νὰ εὐρίσκειται ἐντὸς τῶν τειχῶν καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν φρουρίων.

Ἡ πίστις καὶ ἡ παράδοσις ἔχουν ριζωθῇ βαθειὰ εἰς τὰς καρδίας τῶν πιστῶν. Οἱ ἀρχαιολογοὶ θὰ ἀργήσουν πολὺ νὰ πείσουν τοὺς προσκυνητὰς ὅτι πρέπει εἰς τὸ ἔξω νὰ ἀκολουθοῦν ἄλλων δρόμον ἢ θέλουν νὰ προσκυνήσουν τὸν πραγματικὸν τάφον τοῦ Χριστοῦ.

ΓΟΥΛΙΕΛΜΟΣ ΦΕΛΛΕΡ

ΕΡΓΑ & ΗΜΕΡΑΙ ΤΩ ΔΗΜΟΣΘ. ΚΥΚΛΩΠΑΙ

Ὁ Δημοσθένης Κύκλωπας, ὁ γυιὸς
[τοῦ Κύρ Σταμάτη
εἶχεν ὁ τάλας προσβληθεὶς ἀπὸ τὸ ἐ-
[να μάτι
μέ... μωυπίαν τρομεράν ποῦ ἐχρονο-
[λογεῖτο,
Ὅπως ἀφῆγέτο
ἢ μαῖα Χρυσανγῆ
Ἄπ' τὸν καιρὸ ποῦ ἐπρόκειτο ἀπ'
[τὴν... κοιλιά νὰ βγῇ.
Δ' 8
ἐπαιδευόταν γιὰ νὰ βγῇ ἐπὶ ἡμέ-
[ρας... δύο ! ! -
[ἔπειτα,
Ποιρῆλθεν ἀπ' τὴν γ' ἡλικίαν περὶ τοῦ
[διετία,
ἢ δύο ἐνιαυτοὶ
καὶ τότε μόνον στοὺς γονεῖς ἐδόθη ἡ
[αἰτία

τὰ περὶ μωυπίας του νὰ μάθουνε κι'
[αὐτοί.
Κι' ἀποφασίζουν πάραυτα
ν' ἀφίσουνε τὰ ρούχα του εἰς τὴν μο-
[νοδιάν... ἀραφὰ
καὶ κάθε ἐλπίδα δου-
[λειά
καὶ νὰ τὸν ἐφοδιάσουνε μετὰ δύο γε-
[ρά... γυαλιά,
νὰ βλέπῃ ἀπὸ κοντά.
Ἄλλὰ κι' ἐδῶ
χωρὶς... αἰδῶ
γενναίως ἀντιτάσσεται ἡ στρουμπου-
[ρή... νταντᾶ
μετὰ σχετικὴ ἀνάδεικα.
Διότι τὰ γυαλιά
τῆς χάλασαν τὰ σχέ-
[δια
δασκίς θάχε διπλά της τὸν Μῆτρο
[τὸν... τοσαυτά. -
[ἔπειτα
Διοπτροφόρος τὸ λοιπὸν
Ποτὲ δὲν ἦτανε ἀπὸν,
δταν δεκαεπταετής, ἐφοῖτα στὸ Γυ-
[μνάσιον
καὶ ὅλοι τὸν ἐθαύμαζαν, ὡς μαθη-
[τὴν θαυμάσιον,
Ἄλλὰ ὡς μαθητῆς

εἶχε τὴ μαῖα
νὰ γίνῃ... ποιητῆς
καὶ ἦταν... τυραννία
διὰ τοὺς συναδελφικούς του, μετὰ ἐπὶ-
[χους καὶ πεζᾶ
κι' ἐδέχετο ὡς ἐπόμενον βροχὴ τὴν...
[καρπαζᾶ
Θυμώρας δὲ ἔνα πρῶτ', ἐπάνω στὸ
[καρπαζῶμα
κοινῶν... καρπαζομά-
[ζωμα
κρί ἀπαλέσας τὰ γυαλιά καὶ τέσσε-
[ρα... μούελα
στῆς καρπαζίας τὴν...
[θύελλα.
Καθ' ἣν στιγμήν ἐ-
[φάρμα
μέ... Τζοε Λούις φό-
[μα

ἀστροπιαίως σταματᾶ ἐνώπιον προ-
[σώπου
[δπου
τὸν ἀναγκάζει ἡ ὀργὴ τὴν χεῖρα νὰ
[μακρύνῃ
καὶ δράστης... μπάτσου ἡχηροῦ νὰ
[γίνῃ ἀπειθαρχητοῦ!
- Ζῶν! τὸ πρόσωπον βοᾷ.
Κι' ὁ τάλας διακρίνει
δαρμένον καὶ αἰμόφυρτον αὐτὸν τὸν
[... Γυμνασιάρχου!

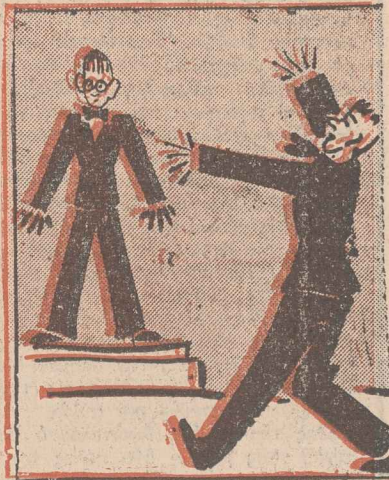
Πλὴν ! Ὁ διοπτροφόρος
ἠρώσθη παραφύρως
μὴν κοιμήν... νεάνιδα ἀπὸ μεγάλο
[σπῆτι,
πλουσίαν ἦγουν ἦτοι,
δι' ἣν πολλάκις ἄδων
εὐρέθη στὰς ὁδοὺς
ἡγούμενος ὁμάδων
ἀπὸ... κιθαρωδούς
Δι' αὐτὴν ὑπὸ... κυνῶν
εἰς τὰς ὁδοὺς... ἐδήχ-
[χθη

καὶ ἀπὸ τῶν... κοινῶν
μετὰ δάκτυλον... ἐδείχθη.
Ὡσπου ἐκτάκτως ἐκόντα, εἰτε ἀ-
[κοντα
τὸν κόμματον τὸν... τρυφερόν, ἐτῶν
[γὰρ τεσσαράκοντα
ἐν τέλει νὰ τὸν πείσῃ
καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ.

Στὴν τρίτην τὴν συνάντησιν:
- Τένη, - τοῦ εἶπε ἡ φίλη του
ποῦ ἦτο κάτοχος παρειάς... ὁξώδους
[καί... ἀφίλητου
μετὰ ἀποχρώσεις παντζαριῶν ἢ κοκ-
[κινογυαλίου. -
Γιορτάζω τὰ γενέθλια, τὴν πέμπτην
[Ἰουλίου !
Ἄλλὰ

Ὁ... Τένης, ὅστις, ὡς γνωστὸν, δὲν
[ἐβλεπε καλά,
ἰδὼν τὸν 5 ἀριθμὸν στὸν μῆνα τὸν...
[Ἰούλιον
τὸν πῆρε ὡς Ἰούλιον καὶ μετὰ δώ-
[δωρον, πρόθυμος
πηγαίνει εἰς τὸν οἶκον τῆς, πιέζει
[τὸ... κουδούνιον!
καὶ μένει στὸ... «Χρόνια πολλά» ἢ
[φίλην του. λιποθύμως.

- Μῖνα! φωνάζει, ὁ ἀτυχής. Τί σοῦ
[συνέβη Μῖνα ;
- Κακοῦργε! Μοῦ ἐπρόσθεσες, στὰ
[χρόνια μου, ἕνα...
[μῆνα ! ! !
[ἔπειτα
- Στένη ! ! !
- ἐφώνησε κάποιος πρῶτ' ἐνθ' ὁ κάπως
[... ἡστένη
ἢ Μῖνα ἐλαφρῶς -
[Στῆς Φίτας τὴν δε-
[ξιάς,
τῆς ἀριστοκρατίας μας θὰ εἶναι ὁ ἀ-
[φρός
καὶ ἔχω τὴν ἀξίωσιν,
πρῶτοῦ μοῦ κᾶνης τὴν καρδιά σκλη-
[ρότερη ἀπὸ πέτρα
παπούτσι νὰ μοῦ πᾶ-
[ρῃς

κι' ἀμέσως τηλεφώνησε νὰ ἔρῃ γιὰ
[τὰ μέτρα
ὁ Μπάμπης ὁ Τσαγ-
[κάρης.
Μαζύ της, ὡς ἐπόμενον ὁ Στένης συ-
[μεφώνησεν
καὶ τὴν ἐπιθυμίαν της στὸν... Μπάμ-
[πην τηλεφώνησεν.
Κι' ἐντὸς τετάρτου
[μόνον
κατόπιν κτύπων ἰσχυρῶν - τῆς εὐ-
[φραν-κι' ἐπιμόνων,
εἰσῆλθεν ἀγνώστος
[τις.

Ὅστις,
ἠρώτησε περικρῶς:
- Ποῦ εἶναι ὁ... νεκρός ; ! ! !
Ὁ Δημοσθένης σάστισε, κι' ἠρώτη-
[σεν ἐν τούτοις :
- Ὁ Μπάμπης ὁ τσαγκαρῆς μας
- Ὁχι !
- Ἄλλὰ ποῖος ;
- Ὁ Στέλιος ὁ Μπαρούτης
- Ὁ... φερετροποιός ! ! !
- ! ! !

ΜΟΥΛ - ΠΟΥΛ

ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Κύριε, γυναῖκα ἀμαρτωλή, πολλὰ,
πολλὰ, θολὰ, βαρεὰ τὴ κρίματά μου.
Μὰ, ὦ Κύριε, πῶς ἡ Θεότη Σου μιλά
μέσ' στὴν καρδιά μου !

Κύριε, προτοῦ Σὲ κρύψ' ἡ ἐντάφια γῆ
ἀπὸ τὴν δροσυνὴν λουλούδια πῆρα
κι' ἀπ' τῆς ληρείας τὴν τρισβάθη πηγή
Σοῦ φέρνω μῦρα.

Οἷστρος μετ' ἐρνεῖ ἀκολασίας... Νυχτιά,
σκοτάδι ἀφῆγαρο, ἀναστρο μετ' ἐρνεῖ,
τὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας φωτῖα
μετ' αἰεῖ, μετ' ἐρνεῖ.

Ἐσὺ ποῦ ἀπὸ τὰ πῆλα τὰ νερά
τὰ ὑψώνεις νέφη, πάρε τα Ἐρωτά μου,
κινᾶνε, εἶναι ποτάμια φλογερὰ
τὰ δάκρυά μου.

Γύρε σ' ἐμέ. Ἡ ψυχὴ μου πῶς κοινοῖ !
Δέξου με Ἐσὺ ποῦ δέχτηκες καὶ γείραν
ἀφραστὰ ὡς ἐδῶ κάτω, οἱ οὐρανοὶ
καὶ σάρκα ἐπῆραν.

Στ' ἄγραντά Σου τὰ πόδια, βασιλιά
μου Ἐσὺ θὰ πέσω καὶ θὰ στὰ φίλῃσω
καὶ μετ' τῆς κεφαλῆς μου τὰ μαλλιά
θὰ στὰ σφουγγίσω.

Τάκουσεν ἡ Εὐὰ μέσ' στὸ ἀποσπερνό
τῆς παραδείσου φῶς ν' ἀντιτυπᾶνε,
κι' ἀλαφιασμένη κρύφτηκε... Πονῶ,
σώσε, ἔλεος κάνε.

Ψυχώσασ' ἡ ἀμαρτίες μου Λαός!
τὰ ἀξεδιάλυτα ποῖος θὰ ξεδιάλωσῃ ;
Ἀμέτητό Σου τὸ ἔλεος, ὁ Θεός !
Ἀβυσσοῦ ἡ κρίσις.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΚΑΙ Η ΖΩΗ

Ὁ Ἔρως καὶ ἡ γυναῖκα

- Τὸ νὰ πῆς σὲ μιὰ γυναῖκα ὅτι εἶ-
ναι ὡσηρὴ δὲν εἶναι τόσο σπουδαῖο ὅ-
σο τὸ νὰ πῆς ὅτι μιὰ ὥλη εἶναι πρὸ
ὡμορφῆς αὐτῆς.

MANTIAM ΣΤΑΕΛ
- Ὅπως ἡ σκιά δυναμῶναι τὸ φω-
σὸ σ' ἕνα πλῆθος ζωγραφικῆς, ἔτσι καὶ
ἡ ἐπιθυμία δυναμῶναι τὸν ἔρωτα.
NTEKOMPIPA
- Ὁ ἔρως πληρῶναι δὲν πληρῶνεται.
ΧΑ-ΙΝΙ

- Ἡ γυναῖκα εἶναι συνήθως ἄλλοι-
ώτικες ἀπ' ὅ,τι φαίνονται καὶ ἀλλοι-
ώτικες ἀπ' ὅ,τι νομίζουν ὅτι εἶναι.

ΣΕΝΕΚΑ
- Συνήθως στὸν ἔρωτα μᾶς κάνουν
εὐτυχεῖς ἐκεῖνα ποῦ ἀγνοοῦμε παρὰ ἐ-
κεῖνα ποῦ γνωρίζουμε.

NT' ANNOYNTSIO
- Αἱ περιστάσεις μᾶς κάνουν καὶ
γνωρίζουμε τοὺς ἄλλους ὅμως καὶ τὸν
ἑαυτὸν μας.

ΠΛΑΤΩΝ

Ἐξυπνὸς ἄνθρωπος

Τὴν προηγουμένην τῶν γάμων τῆς ἡ
Διὴ πολὺὰ στὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς
κ. Κουτεντοπούλου μερικὲς καπνὸς ἀδιά-
κριτες ἐρωτήσεις.

- Ἀγάπη μου, τοῦ εἶπε, μήπως ρο-
χαλίζεις τὴν νύχτα ;
- Πῶς τὸ ξέρεις αὐτό ;
- Νὰ, μιὰ νύχτα ἐμεῖνα ἀγρυπνῶ
καὶ... βεβαιώθηκα μετὰ τὸ παραπάνω !...
- Ὁχι, ποτὲ χρυσὸ μου.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μερικὰ πνευματώδη

Μίαν ἡμέραν ὁ Κοντόρης, ἐπιθεωρῶν
ἕνα σινταγμα, ἐσταμάτησε πρὸ ἑνὸς στρα-
τιώτου, ὅστις εἶχε τετράκις λάβει τὸ πα-
ράσημον τῆς Στρατιωτικῆς Ἀξίας.
- Στρατάρχα, ὁ στρατιώτης αὐτὸς δὲν
γνωρίζει οὔτε ἀνάγνωσιν, οὔτε γραφήν.
- Καὶ ποῖος ζητεῖ ἀπὸ αὐτὸν νὰ δια-
βάσῃ καὶ νὰ γράψῃ; Ἀρκεῖ ποῦ γνωρίζει
νὰ κερνεῖ χαρὰκώματα!

Ὁ δούξ τοῦ Ἀμλτον, πάσχων τοὺς
ὀφθαλμούς, μετέβη εἰς τὸ Παρίσι ὅπου οἱ
ἐπὶ τοῦ ποδὸς συνέστησαν ἕνα διάσημον
ὀφθαλμολόγον. Ὁ τελευταῖος ὁδὸς ἐξή-
τει δι' ἐκάστην ἐπισκεψὴν υπερβολικὸν πο-
σὸν ἀπὸ τὸν δοῦκα.

Μετά τινος ἐβδομάδας ὁ δούξ ἐπισκέ-
φθη τὸν ὀφθαλμολόγον καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι
θὰ ἔπαυε πλέον τὴν θεραπείαν.
- Πῶς; ἠρώτησεν ὁ ἰατρός. Ἡ ὁρσις
σας ἐβελτιώθη;
- Ὁχι. Ἀλλὰ τώρα ἀνοίξα τὰ μάτια
μου!

[ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο

πρίγκιπας Βαρθολομαῖος ντὲ-λά-Σκά-λα ἔβγαλε μιά διαταγή πού ἀπειλοῦσε μέ θάνατο ὅποιον μονομαχίῃ χωρίς τήν ἀδείαν του. Καί τοῦτο, γιατί οἱ ὑπῆκοοί του — οἱ κάτοικοι τῆς Βεράνας — εἶχαν χωριστῇ σέ δύο στρατό-πεδα καί ἐξώντωναν ὁ ἕνας τόν ἄλλον, παίρνοντας γι' ἀφορμή τὴν προαιώνι- μίση πού χώριζε τίς δύο εὐγενεῖς οἰ- κογένειες τοῦ τόπου: τοὺς Μοντέγκι καί τοὺς Καπουλέτι.

Ὁ Ρωμαῖος, μονάκριβος γιὸς τοῦ Μοντέγκι, πανέμορφος, γεναῖος, μέ εὐγενική ψυχὴ, ἀκούσε τὴν διαταγὴ καί ἀναστατωμένος, παλεύοντας μέ τὰ ἀλ- ληλοσυγκρουόμενα συναίσθημά του, παίρνοντας ἕναν ἐξοχικό δρόμο νὰ πά- ρ' ἕνα ἄλσος ἀπὸ συκομουριές, ὅπου συνήθιζε ν' ἀπομονώνεται καί νὰ συλ- λογιζέται.

Στὸ δρόμο βλέπει ἔξω ληστὲς νὰ σταματοῦν μιά πολυτελεστάτη ἄμαξα καί νὰ κατεβάζουν λιποθυμισμένη μιά ὠραιότατη κυρία. Χωρὶς νὰ διστάσῃ, ρίχνεται νὰ τὴν γλυτώσῃ. Οἱ ληστὲς ὑποχωροῦν, μὰ κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἔξω σφυρίζουν. Ἐμφανίζεται ἕνας πλούσιος ντυμένος προσωποδόμορος — ὁ ἀρχηγός τους — καί προκαλεῖ τὸν Ρωμαῖο σὲ μονομαχίαν. Ὁ Ρωμαῖος κατορθώνει νὰ καρφώσῃ τὸ στιλέτο του στὸ στή-θος τοῦ προσωποδόμορου.

Ἡ κυρία πού συνήλθε στὸ μεταξὺ ἀπὸ τὴν λιποθυμίαν της, φωνάζει τὸν Ρωμαῖο, τὸν εὐχαριστεῖ καί τοῦ δίνει ἕνα μαντηλάκι της, προσκαλώντάς τον νὰ τῆς τὸ ἀποδώσῃ τὸ ἄλλο βράδυ στὴν ἐορτὴ πού δίνει στὸ μέγαρό του ὁ ἀρχοντας Καπουλέτι, ὁ θανάσιμος ἐχθρὸς τῆς οἰκογένειας τοῦ Ρωμαῖου.

Ὁ Ρωμαῖος θέλει νὰ ἀρνηθῇ μὰ ἡ κυρία μέ γλυκόλογα, ὑποσχέσεις, χα- μόμελα καί ματιές, τὸν πείθει καί τῆς τὸ ὑπόσχεται, φιλώντας τὴν ἀκρὴ τῶν δακτύλων της.

Ὅταν ἡ ἄμαξα μέ τὴν ἀγνωστὴ φεύ- γη, ὁ Ρωμαῖος ἀνέρχεται καί βλέπει ὅτι τὸ πτώμα ἔχει γίνῃ ἄφαντο μαζὶ μέ τὸ στιλέτο του. Αὐτὸ βασάνισε τὸ μυαλὸ τοῦ Ρωμαῖου, ἀλλὰ τὸ μαντη- λάκι τῆς κυρίας μέ τὸ ἄρωμά του τοῦ ἔφερε γλυκύτερες ἐκδόσεις. Καί φεύγει γιὰ τὴν Βεράνα. Τότε, κάποιοι ἄλλοι προσωποδόμοροι ἐπετάγεται μέσα ἀπὸ κάποι χαμόκλαδα καί μουρμουρίζουν:

«— Σκόλε Μοντέγκι, ἂν τοιμήσῃς κι' ἔλθῃς στὴ γιορτὴ τοῦ γέρο-Καπουλέτι, δὲν θὰ βγῇς ζωντανὸς ἀπὸ τὸ μέγαρό του.

Στὸ μέγχο τοῦ Καπουλέτι γίνεται ἡ προετοιμασία γιὰ τὴν γιορτὴ. Ὁ Θεο- βάλδος, ἀνεμῖος τῶν Καπουλέτι, φθά- νει καί βρίσκει τὴν θείαν του, τὴν ἀρ- χόντισσα Λύδια, ἀνήσυχη. Τότε τῆς ἐκ- μυστηρεῖται τὸ μίση του γιὰ τὸν Ρω- μαῖο καί ὀρκίζεται πὺς θὰ τὸν σκο- τώσῃ, ἔστω καί δολοφονικά.

Ὁ ἀρχοντας Καπουλέτι γυρίζει καί ἀναγγέλλεται μὲ χαρὰ ὅτι ὁ κόμης Πάρις Λαστρὸν ζήτησε σὲ γάμο τὴν κόρη του Ἰουλιέττα. Ὁ Θεοβάλδος ταράσσεται, μὰ δὲν τὸ δείχνει.

Ἡ ἀρχόντισσα Λύδια καλεῖ τὴν Ἰ- ουλιέττα καί τὴν κάνει νὰ καταλάβῃ

ὅτι πρέπει νὰ προσέξῃ τὸν ὄρατο κόμη-τα Πάρι.

— Θὰ τὸν προσέξω, μητερούλα, τῆς εἶπε].

— Αὐριο θὰ σοῦ πῶ τὸ γιατί. Πή- γαινε τώρα. Ὅπου καί νὰ εἶναι θ' ἀρ- χίσουν νὰ ἔρχονται οἱ καλεσμένοι μας καί πρέπει νὰ εἶμαι κάτω στὶς αἰθουσες

τιος, βλέποντας τὸ κατ'ἀφαντο μέγαρο, ὁ γέρο Καπουλέτι ἔχει γιορτὴ. Θέλει λείν, νὰ παρουσιάσῃ τὴν μαῖμου τὴν κόρη του στοὺς καλεσμέ- νους του. Σπουδαί- οι θὰ εἶναι, μὰ τὴν ἀλήθεια, οἱ καλεσμέ- νοι μου. Τοῦ σκοι- νιοῦ καί τοῦ πα- λομπιού, σὰν τὸν καλεστή τους. Ὅλοι οἱ τοκογλύφοι κι' ὅλοι οἱ ληστὲς, πού λυμαίνονται τοὺς δημοσίους δρόμους, θὰ βρίσκονται ἀπὸψε στὸ μέγαρο τοῦ γερο-Καπουλέτι.

— Ἐκεῖ πηγαίνω κι' ἐγώ, εἶπε ἡ- ρεμα ὁ Ρωμαῖος.

Μιά διπλὴ ἀναφώνησις ἀπάντησε στὰ ἥρεμα λόγια του :

— Πῶς :

— Μὲ περιμένουν στὸ μέγαρο τοῦ Καπουλέτι, εἶπε ὁ Ρωμαῖος, διασκε- δάζοντας μέ τὴν ἐπιληξίν τῶν φίλων

ΡΩΜΑΙΟΣ

Τὴ στιγμὴ πού ἡ ἀρχόντισσα Καπου- λέτι κατέβαινε τίς σκάλες διαστυγῆ, γιὰ νὰ ὑποδεθῇ τοὺς καλεσμένους της, ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ μεγάρου Μοντέγκι ἔβγαιναν τρεῖς νέοι, ὁ Ρωμαῖος καί οἱ ἀχώριστοι φίλοι του Μπεμπόλιο καί Μερκούτιος. Ὁ Ρωμαῖος, ἀφοῦ ἔπαιξαν ἀρκετὴ ὥρα κύβους, τοὺς πρότεινε νὰ κάνουν ἕνα μικρὸ νυκτερινὸ περίπατο. Ἐκεῖνοι δέχθηκαν ἀμέσως, μέ τὴν κρυ- φὴν ἐλπίδα νὰ τὸν παρασύρουν ὡς τὸ καπηλεῖο τοῦ «Ἀσπρου Πετεινοῦ» γιὰ νὰ πλοῦν μαζὶ του δυο-τρεῖς κοῦτες καλὸ κρασί.

Οἱ τρεῖς νέοι προχώρησαν πρὸς τὴν ἀπάντη, μεριὰ τῆς πλατείας, ὅπου θρυσκόταν τὸ μέγαρο Καπουλέτι.

— Ἀπόψε, κύριοι, εἶπε ὁ Μερκού-

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

Τὰ μάτια του, ματωμένα, πετοῦ-σαν κόκκινες σπῆ-ρες.

Γὰ χεῖλη του ἔ- τρεμαν.

Ἡ σύσπαις τοῦ μετώπου του θάμιζε τοὺς χειμωνιάτικους σφρανοὺς π ο ὕ τοὺς ὀργάνουν βα- ρεῖα μολυβιά σύννε- φα κυνηγημένα ἀπὸ τὸν ἄγριον ἀέρα. Τὸ χέρι του ἐπα- χνε σταμποδιστὰ τὴν ζώνη του γιὰ νὰ ἐρῇ τὴν λαβὴ τοῦ στα- θίου του.

Ὁ Ρωμαῖος, ἀτά- ραχος, προχώρησε.

Ἐνα βῆμα ἀκόμη, καί ὁ Θεοβάλδος σταμάτησε ἀπότομα.

— Ἡ μάσκα σου, εἶπε στὸν Ρωμαῖο, κυττάζοντάς τον κατὰματα, δὲν εἶναι ἀρκετὴ νὰ σὲ κρύψῃ ἀπ' τὴν ὀργή μου.

Ἡ φωνὴ του, καθὼς ἔβγαινε πνιγ- μένη μέσα ἀπὸ τὰ σφιγμένα του δόντια, θύμιζε τὸ σφύριγμα τοῦ φιδίου.

Ὁ Ρωμαῖος σταμάτησε κι' αὐτός.

Μισὸ βῆμα πὺς πίσω, ἀμίλητοι, μέ τὰ μάτια καρφωμένα στὰ μάτια τοῦ Θεοβάλδου, ἔτοιμοι νὰ προλάβουν κάθε ὑπουλὴ κίνησίν του, στάθηκαν ὁ Μπε- μπόλιο καί ὁ Μερκούτιος.

Ὁ Ρωμαῖος κύτταξε γιὰ μιά στιγμὴ τὸ Θεοβάλδο, ἔγειρε ἔπειτα τὸ κεφάλι σ' ἑλαφρὸ χαιρετισμὸ καί εἶπε :

— Δὲν ἐφόρεσα μάσκα, ἱππότη Θεο- βάλδε, γιὰ νὰ κρυφθῶ. Ἐξέω πολὺ κα- λά, πὺς ἕνα κομμάτι μαῦρὸ δελουδο πὺς ὑπογραμμίζει τὴν φλόγα τῶν ματιῶν, δὲν κρύβει. Ὡστόσο, δὲν περιμένα νὰ μὲ ὑποδεχθῶν στὸ ἀρχοντεῖο τοῦ Κα- πουλέτι μέ μιά πρόκλησι. Ἐτσι, λοι- πόν, συνηθίζουν νὰ δέχονται οἱ Καπου- λέτι τοὺς ἐχθρούς τους :

Ἡ φωνὴ του εἶχε ἕναν τόνο ἑλαφρὸ παιγνιδιάρικο.

Τὰ μάτια του ἦσαν φωτισμένα ἀπὸ μιά εἰρωνική διάθεσι.

Ὁ Θεοβάλδος δὲν μπόρεσε νὰ συγ- κρατηθῇ.

— Πῶς τοιμᾷς νὰ βρεθῇς μπροστά μου. σὺ πὺς μ' ἔχεις προσβάλλει τόσο ; Δὲν ξέρεις τί σὲ περιμένει :

Ὁ Ρωμαῖος δὲν ἀπάντησε ἀμέσως. Ἐπαύνη τίς πὺς μακρινές του ἀνοιγι- σεις, γιὰ νὰ θυμῇ πότε προσβάλε τὸ Θεοβάλδο...

Τὸ ἀσβεστο μίση πού χώριζε τὴν οἰ- κογένειάν του ἀπὸ τοὺς Καπουλέτι, τοὺς εἶχε φέρει πολλὰς φορὲς ἀντιμέτωπος μέ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

Ἐκτός ὅμως ἀπὸ τίς συχνές, αἰτές πνιγλὲς δὲν ἔγινε ποτὲ νὰ συναντη- θοῦν μέ τὸ Θεοβάλδο, κι' ὅταν ἀκόμη ἦταν παιδιά. Ὅσο λοιπὸν κι' ἂν βα- σάνιζε τὸ μυαλὸ του, δὲν θυμόταν νὰ τοῦ εἶχε κάνει κομμάτι προσωπικὴ προσ- βολή.

Ὡφισσε, λοιπὸν, τοὺς ὤμους του, καί μέ τὸν ἴδιον ἑλαφρὸ τόνο ἀπάντησε :

— Ἀπῆλπι πολὺ δὲν μπορὸ νὰ θυμῇ πότε καί πὺς σὲ προσβάλε, Θεο- βάλδε. Κι' ἂν δὲν θεωρεῖς προσωπικὴ προσβολὴ τὴν τιμὴ πὺς σοῦ κάνω νὰ σοῦ μιλῶ, θὰ πῇ πὺς μὲ παίρνεις γιὰ ἄλλον.

(Ἀκολουθεῖ)

του. Σὰς δίνω τὸ λόγο μου πὺς ἐκεῖ πηγαῖνο.

Ἐβγαλε μιά μαῦρη, δελουδινὴ μάσκα κι' ἀφοῦ τὴν φόρεσε, πρόσθεσε :

— Εἴμαι ὑποχρεωμένος νὰ πάω.

Ὁ Μερκούτιος ἔπιασε τὸ μπράτσο τοῦ Μπεμπόλιο καί τὸ τίναξε :

— Πού πάει ; Μὲς τὴν λυκοφωλιά :

— Ἄκουσε, Ρωμαῖε, τοῦ εἶπε ὁ Μπε- μπόλιο, σοβαρά. Δὲν πιστεύω νὰ εἶσαι πιαμένος καί δὲν φαντάζομαι νὰ σκε- πτεσαι σοβαρά νὰ δώσης τὴν εὐχαρί- στησι σ' αὐτοὺς τοὺς σκύλους νὰ σὲ κομματιάσουνε ἄδικα καί παράλογα. Εἶ- ναι ἀνόητο, νὰ χώνεται κανεὶς σὲ μιά τρύπα γεμάτη σκορπιούς καί φεῖδια.

— Μὲ περιμένουν, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Ρωμαῖος.

— Τὸ πὺς σὲ περιμένουν, ὅπως πε- ριμένει ὁ κροκόδειλος μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τὰ πουλιά, τὸ ξέρουμε, εἶπε ὁ Μερκούτιος. Δὲν ἤθελα νὰ σὲ πῶ, γιὰ νὰ μὴν κάνῃς τὴν τρέλλα πὺς σκεπτεσαι. Πρὶν λίγες ὥρες, στὴν ταβέρνα, ἄκουσα νὰ λένε πὺς ὁ Θεοβάλδος, ἐμίσθωσε με- ρικοὺς μαγαυρογάλλους γιὰ νὰ σὲ βγά- λουν ἀπ' τὴ μέση. Ἐτσι εἶναι Μπε- μπόλιο :

— Αὐτὸ τ' ἄκουσα κι' ἐγώ, εἶπε ὁ Μπεμπόλιο. Ὁρκίζομαι πὺς τᾶκουσα.

Ἄσε λοιπὸν, νὰ πληρωθῶν γιὰ τὸ θάνατό σου μερικοὶ φουκαράδες τοῦλά- χιστον. Μὴ θέλεις νὰ τοὺς κλέψῃς τὸ ψωμί τους καί νὰ πᾶς νὰ σκοτωθῇς τζάμπα, εἶπε ὁ Μερκούτιος.

— Ὁ Μερκούτιος ἔχει δίκιο, εἶπε ὁ Μπεμπόλιο, πιάνοντας τὸν Ρωμαῖο ἀπὸ τὸ χέρι. Δὲν εἶναι παληκαριὰ αὐτὸ πὺς θὰ κάνῃς, εἶναι τρέλλα. Μπαίνον- τας στὴ γιορτὴ τους, ἀκάλεστος, τοὺς προσβάλλεις. Θὰ ἔχουνε καί δίκιο νὰ σὲ σκοτώσουν.

— Δὲν ἔχω κομμάτι πρόσθεσι νὰ προσ- βάλω κανένα. Μιά κυρία μὲ παρακάλεσε νὰ τὴν συναντήσω ἀπὸψε στὸ μέγαρο πῶν Καπουλέτι. Ἐδῶσα τὸ λόγο μου. Θὰ πάω.

— Τότε θ' ἀρθεῖτε καί ἐμεῖς, εἶπε ἀποφασιστικά ὁ Μπεμπόλιο καί φόρεσε κι' αὐτὸς μιά μάσκα.

— Πάντα πὺς δύσκολο θὰ εἶναι νὰ ξεπαστρέψουν τρεῖς, εἶπε ὁ Μερκούτιος βάζοντας κι' αὐτὸς μιά μάσκα. Πᾶμε λοιπὸν, τρεῖς γιὰ νὰ βροῦν περισσότερη δουλειὰ οἱ μακελλάρηδες.

— Εὐχαριστῶ, φίλοι καλοί, εἶπε ὁ Ρωμαῖος, ἀλλὰ δὲ μπορὸ νὰ δεχθῶ τὴ συντροφίαν σας.

— Θὰ σοῦ τὴν ἐπιβάλουμε ! μουρμου- ρισε ὁ Μπεμπόλιο.

— Θέλεις δὲ θέλεις ! τοίριξε ὁ Με- ρκούτιος.

— Σὰς τὸ ζητῶ γιὰ χάρι, νὰ μ' ἀφή- σετε μόνο.

— Ἀδύνατο ! φώναξαν κι' οἱ δυο μ' ἕνα στόμα.

Ἐἶχαν πλησιάσει πᾶ στὴν πόρτα τῶν Καπουλέτι. Ὁ Ρωμαῖος στάθηκε καί τοὺς ἔβριξε μιά ἐπιμονή ματιά, σὰ νὰ τὸν ἔλεγχο τῶν πράξάν του.

ἤθελε νὰ τοὺς ἐπιβληθῇ. Μὰ ἡ ματιά του συνάτησε δυο ζεν- γάρια μάτια, πὺς τὸν κύτ- ταζαν μέσα ἀπὸ τίς μάσκες ἀποφασιστικά.

Ὁ Ρωμαῖος κατὰλαβε πὺς εἶχαν πᾶ- ρει τὴν ἀπόφασιν καί δὲν θὰ ὑποχω- ροῦσαν.

— Ἔστω, εἶπε. Θ' ἀρῇσωκε ὅμως στὸν προβάλαμο τὰ σπαθιά μας, ὅπως θὰ κάνουν ὅλοι.

— Κι' αὐτὸ γίνεται, εἶπε ὁ Μπεμπό- λιο, μὲ σφιγμένα δόντια.

— Ἐτσι θὰ εἴμαστε πρώτης τάξεως ἀρνιά γιὰ σφάξιμο, ἀστειεύτηκε ὁ Με- ρκούτιος.

Στὴν πόρτα δυο φρουροὶ μέ πελο- κοφόρα κοντάρια, τοὺς σταμάτησαν. Ἐνας ὑπηρετῆς μέ μιά δάδα, πλησίασε καί τοὺς ρώτησε :

— Καλεσμένοι, εἶπε ὁ Ρωμαῖος ξερά.

Οἱ φρουροὶ παραμείναν κι' οἱ τρεῖς φίλοι προχώρησαν κι' ἀνέβηκαν τρεῖς σκαλιά.

Στὸ βάθος τῆς αἰθουσας, ἕνας ψηλὸς διπλὸς θρόνος, ὅπου καθόταν ἡ ἀρχόν-τισσα κι' ὁ ἀρχοντας Καπουλέτι.

Ὁ Ρωμαῖος πέρασε πρώτος καί προ- χώρησε γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τοὺς οἰκοδε- σπότες.

Ἀντίκρου ἀκριβῶς στὴν εἴσοδο, ἀ- κουμπισμένος σ' ἕνα ψηλὸ ἐρυσεινωτο πολυθρόνα, στεκόταν ὁ Θεοβάλδος, βλοσυρὸς, μέ βαρυσμένα τὰ πικρὰ του φρύδια.

Ἀπὸ τὰ μάτια του, πὺς πετοῦσαν σπῆ- ρες, φαίνονταν πὺς κάποιοι μεγάλοι θυμὸς ἔδραζε μέσα του.

Ὁ Μερκούτιος, πὺς τὸν εἶδε μόλις μῆτανε στὴν αἰθουσα, ἀστειεύτηκε κα- τὰ τὴν συνήθειάν του :

— Νὰ ὁ μαντροσκόπος, εἶπε στὸν Μπεμπόλιο, σὶγὰ.

Ὁ Μπεμπόλιο ἔκρινε σιδανὰ τοῦ Ρωμαῖου καί ψιθύρισε :

— Πρόσθε, ὁ Θεοβάλδος εἶναι ἀ- πέναντί σου. Ὅταν κανεὶς κάνῃ τρέλ- λες, ὅπως ἐσὺ ἀπόψε, πρέπει νὰ ἔχῃ τὰ μάτια του τέσσερα.

Ὁ Μερκούτιος ἔλασσε αὐθιχὰ :

— Θὰ γλεντήσωμε σπουδαῖα !

Ὁ Ρωμαῖος γὰρ ν' ἀποκριθῇ στοὺς φίλους του προχώρησε.

Ὁ Θεοβάλδος ἔγινε ἔξαφνα πελιδνός, κύτταξε μέ προσοχὴ τοὺς τρεῖς νέους μέ τίς δελουδινὲς μάσκες καί τὸ βλέμ- μα του καρφώθηκε στὸν Ρωμαῖο.

Ἀπὸ δευτερόλεπτα ἔμεινε ἀναποφάσι- στος. Ὑστερα τινάχθηκε, σὰν νὰ τὸν κέντησε σκορπιός, καί ἔκανε δυο βῆμα- τα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ρωμαῖου, πὺς τὸν ἐκένταξε ἀτάραχος.

Ὦλη του ἡ στάσι καί ἡ κίνησι, μαρ- τυροῦσαν τὸν ἀνθρώπο, πὺς ἔχει χάσει τὸν ἑαυτὸν.

«ΕΥΡΩΠΗ» = 11 =

ΕΝΩ ΞΑΝΑΓΕΝΝΙΕΤΑΙ Η ΦΥΣΙΣ

Η ΑΝΟΙΞΙΣ ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΚΑΙ ΑΔΩΝΙΣ

παρθένου «τατώντας το δροσερό και νε-
όδγαλο γρασίδι» έχορευαν με χάριν.
"Άλλες έβριθαν τα νέα λουλούδια, κατε-
σπεύδαν στεφάνους, κατεσκεύαζαν γιο-
λάντες και εστόλιζον τούς θαμνούς των
ήρώων και των θεών. Η θρησκεία έσχε-
τιζετο με κάθε αλλαγή της εποχής. Πα-
ρακαλούσαν τας θεότητες να δώσουν
καλήν θερμοκρασίαν ώστε οι καρποί να
ωριμάσουν γρήγορα και να είναι τόσοι
άφθονοι όσον και τα άνθη.

Οι Έλληνες και οι Ρωμαίοι κατόπιν,
ελάτρευον μίαν θεάν, την Αφροδίτην,
της οποίας η ισχύς δεν περιωριζετο μό-
νον εις την δημιουργίαν του έρωτος και
εις την βασιλείαν επί των καρδιών των
ανθρώπων και των θεών. Η κυριαρχία
της επεκτεινετο επί όλου κήρου της φύ-
σεως και η Αφροδίτη ήτο επίσης η ύ-
περτάτη θεά των ανθών και προς τιμήν
της ύψωνετο κάθε χρόνο το δένδρον του
Μαΐου.

Οι άνθρωποι όμως άντελαμβάνοντο
ότι η ζωή των ανθών ήτο μικρή. Μόλις
άνοιγαν τα πέταλά των εις τον ήλιον,
έμαραίνοντο και έπιπτον. Και δια να έ-
ξηγήσουν την έσπευσμένη ανάπτυξιν
των και τον γρήγορον θάνατον των λου-
λουδιών, οι ποιηταί έφαντάσθησαν έναν
ώραϊότατον μύθον. Φανταζόμενοι την
Αφροδίτην ως μητέρα της Χλωρίδος,
της έδωσαν ένα υιόν τον Αδωνιν, ο ό-
ποιος έθεωρείτο ως ελαφν και ομοίωσις
της γελαστής, αλλά τόσοι θαρραλέας άν-
θρώπου της ανοίξεως. Μόλις λοιπόν έ-
παρήχετο η καλή εποχή, έγεννάτο ο
Αδωνις σχίζων τον φλοιόν του δένδρου
έντός του οποίου ήτο κλεισμένος. Άνε-
πύσσεται γρήγορα.

Η ζωή του όμως, όπως και η ζωή
των ρόδων, ήτο εφήμερος, διότι η ώ-
ραιότης εν τη άνθησει της θα έθεριζετο
από τον θάνατον. Όταν λοιπόν το θέ-

ρος, με την φωτιά του ήλιου εκάμπτον-
το τα άνθη και έμαραίνοντο, ο Αδωνις
κατήρχετο εις τον Άδην. Επειδή ό-
μως την εποχήν εκείνην κυνηγούσε έναν
αγριόχοιρον, το ζώον έστράφη άποτόμως
και με τούς χαυλιόδοντας τον έπλήγωσε
θανασιώως. Είς τας εκκλησίες του υιού
της, έσπευσαν άμέσως η Αφροδίτη, Βια-
ζόμενη να σπεύση εις βοήθειαν του υιού
της έλθισμένη να φορέση τα πέδιλά
της και επεριπάτησε με γυμνά πόδια και
χωρίς να προσέξη επάτησε μια τριαντα-
φυλλία. Ένα άγκάθι εστύπωσε το πόδι
της. Το αίμα της έσταξε και το δένδρο
που έως τότε έκαμνε μόνον λευκά άνθη,
έκαλύντετο έκτοτε με πορφυρά τριαν-
τάφυλλα. Όταν η Ξανθή θεά έφθασε
κοντά εις τον υιόν της, τον βρήκε νε-
κρόν και παγωμένον. Έκλαυσε και από
τα δάκρυά της έφύτρωσεν η άνεμώνη.

Η εφήμερος ζωή του Αδωνιδος και
ο πρόωρος θάνατός του μετεβλήθη εις
λατρείαν. Την εποχήν του θανάτου του
αί γυναίκες έβάλαν και εκραύαζον.
"Επί άργυράς κλίνης σκεπασμένης με τά-
πητα άπαλωτερον και του ύπνου" εξέ-
πλυναν ένα ομοίωμα του έφηβικού σώ-
ματος του Αδωνιδος. Ο θάνατος και η ά-
νάστασις του Αδωνιδος άντιπροσώπευον
τας διαδοχικάς φάσεις της εμφανίσεως
και της έτησίας εξαφανίσεως της χλω-
ρίδος.

Έντός αυτού του μύθου, είχαν οι άρ-
χαίοι και τον μύθον της Δημητρεας, της
μητρός των καρπών της γης, και της
κόρης της Περσεφόνης την οποίαν ήρ-
πασε ο Πλούτων και εξαφανίσθη υπό
την γήιν όπως εξαφανίζονται υπό την
γήιν κατά τας παγεράς ημέρας του χει-
μάνος οι σπόροι των φυτών.

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ Τροσδοκία

Τόν έργομό της "Ανοιξης τόν περιμένουν τα πουλιά
να βγούν, τόν ήλιο να χαρούν, να πιουν δροσιές και μύρα.
Τα λούλουδα τόν καρτερούν ν' ανοίξουν και μσκοβολιά-
στίς αύρες να σκορπίσουν μες' στη φωτοπλημμύρα.

Γόν έργομό της "Ανοιξης τόν καρτερείς και σύ, καρδιά,
πού σ' έπνιξεν η παγωνιά, πού σ' έλυωσε το κάμα.
Μά τάχα θάβρης μέσα σου κάποιον παλμό, μια μυρουδιά
ή θα ξεσπάση ο πόθος σου σ' άπέραντο ένα κλάμα;

ΣΠΥΡΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΕΚΛΕΙΔΩΣΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ

ΤΟΥ ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

Η Ίρην κύταζε έξω από τα τζάμια του
αυτοκινήτου. Είχε πάρει πιά να βρέχη και
ο άνεμος που έφυσούσε όρμητικός, έκανε
τα γυμνά δένδρα να στενάζουν.

Το αυτοκίνητο έπέρασε μια μεγάλη καγ-
κελλόπορτα, διέσχισε μια δεινροστοχία
και έστάθηκε μπρός στην είσοδο της βίλ-
λας, της οποίας τα μαρμαρένια σκαλοπάτια
εφώτιζαν δυο φανάρια.

Ο Πιέρ, ο οποίος επερίμενε μ' άνυπομο-
νησία την Ίρην, έτρεξε να την ύποδεχθη.

— Έλατε γρήγορα! της είπε, άνοιγον-
τας την πόρτα του αυτοκινήτου. Πέραστε
μέσα. Σίγουρα θα είσατε παγωμένη.

Και παρέσυρε την Ίρην μέσα στο μεγα-
λο χώλλ της βίλλας που εφωτιζόταν άρμο-
νικά από ηλεκτρικές λάμπες κρυμμένες εδω
και εκεί.

Η Ειρήνη έν τω μεταξύ έβγαλε το
καπέλλο της και το έπανωφόρι της και είχε
πληρώσει στο τζάκι.

— Θέλετε να ρίξω κανένα ξύλο άκόμη;
την ρώτησε ο Πιέρ.

Και άνέσχηκε το σκέπασμα της κασώ-
νας, πλάι στο τζάκι, όπου βρισκότουσαν
τα ξύλα.

— Δεν κάνω, ξέρετε, έπρόσθεσε, καθό-
λου οίκονομία στα ξύλα, γιατί έχω ένα ά-
νεξάντλητο απόθεμα από αυτά.

— Πώς αυτό; ρώτησε η Ίρην άδιάφορα.

— Νά, διέταξε και έκοψαν ένα σύνδε-
νδρο που βρισκόταν στο βάθος του πάρκου.
"Ετσι έξηφάλλισε καύσιμο ύλη για χρόνια
Και πλησιάζοντας περισσότερο την Ί-
ρην, ο Πιέρ έξηκολούθησε με τόνο τρυ-
φερό :

— Πόσο καλή και εύγενική είσατε πού
ήρθατε.

— Δεν έπρεπε ίσως να το κάμα αυτό!
έπιθύρισε εκείνη. Μια τιμία γυναίκα δεν
δέχεται ποτέ την πρόσκλησι ενός άνδρος
πού έχει χωρίσει από την πρώτη του σύ-
ζυγο.

— Ίρην, σάς αγαπώ! της έπιθύρισε.

— Με αγαπάτε όπως αγαπούσατε άλλο-

τε την γυναίκα σας, του άπήνησε εκείνη
κουτώντας το κεφάλι της με δυσπιστία.

— "Οχι!... Δεν έχετε δίκιο. "Ημουν πολ-
λό νέος, σχεδόν παιδί, όταν παντρεύτηκα
την Μαργαρίτα. Δεν ήξερα καμιά άλλη
γυναίκα τότε. Και την αγαπήσα, δεν το
άρνούμαι... Την αγαπήσα μάλιστα βαθεία
τόν πρώτο καιρό μετά τον γάμο μας. Άλ-
λά πολύ γρήγορα το αίσθημα αυτό διαλύ-
θηκε και παραχώρησε τη θέση του στη συ-
νήθεια...

— "Ετσι τώρα, κάθε τι πού μου θυμίζει
την εποχή εκείνη, μου έχει γίνει μισητό...

— Άκούστε ένα παράδειγμα: Το σύνδε-
νδρο, το οποίο διέταξα και έκοψαν, ήταν γοη-
τευτικό... Άλλά κάτω από τα δέντρα του
κάναμε τούς περπάτους μας εγώ και η
Μαργαρίτα... Μοι θυμίζει τόσο πραγμα-
τα... Το μίσος μου λοιπόν τόσο, ώστε θέλησα
να το εξαφανίσω...

— Με κάνετε να φοβάμαι! έπιθύρισε.

— Γιατί :

— Γιατί σκέφτομαι πώς όταν θα πάρετε
να μ' αγαπάτε θα με μισήσετε και μένα,
όπως έμισήσατε την γυναίκα σας. Και αύ-
τό δεν μου δίνει καθόλου θάρρος...

— Μά δχι!... Τα πράγματα με σάς έί-
ναι έντελώς διαφορετικά... Σας, Ίρην, θα
σας αγαπώ έφ' όρου ζωής... Θα μείνουμε
ένωμένοι για πάντα...

— Είναι εύκολο να το λέτε.

— Θα σάς το άποδείξω...

Καθισμένη κοντά στο τζάκι, η Ίρην
προσπαθούσε να τακτοποιήση τα συναισθη-
ματά της. Δεν ήταν πιά μικρό κοριτσάκι.
Κατάλαβαινε ότι η καρδιά της την έσπρω-
χνε να δεχθη τον έρωτα του Πιέρ. Άλλά
ένα άκαθόριστο ένστικτο, κάποια μυστική
άνησυχία, την συγκρατούσε άκόμα.

Πέρασε μια άλόκληρη ώρα βοηθισμένη
στις σκέψεις της. Στο τζάκι είχαν μείνει
μόνο λίγα κοκίνα κάρβουνα και η φωτιά
κόντευε να σβύση. Ένα παγωμένο ρίγος
πέρασε το κορμί της Ίρην και την έκανε
να σκύβη και να πάρη από την κασόνα

δυο ξύλα για να δυναμώση την φωτιά.
"Ερριξε το ένα στο τζάκι. Την στιγμή
όμως που έτοιμαζόταν να ρίξη και το δεύ-
τερο, άνασκήρτισε έξαφνα και το χέρι της
εστάθηκε μετέωρο.

— Είναι δυνατόν; έπιθύρισε.

"Επλησίασε στο φώς και εξέτασε με
προσοχή και αγωνία το ξύλο που έκρατο-
σε στα χέρια της. "Επάνω στον φλοιό του
εχόρισε χαραγμένα μερικά ψηφία.

— Π. Μ... Τα άρχικά του Πιέρου και
της Μαργαρίτας!...

Τα γράμματα φαινότουσαν καθαρά, χα-
ραγμένα μ' ένα σουγιά επάνω στο ξύλο.
"Η Ίρην ένόμισε ότι έβλεπε μπροστά της
το έρωτευμένο ζευγάρι, το νεαρό άνδρά-
γυνο, να σταματάη μπροστά στο δέντρο
για ν' άπαθανάτιση σ' αυτό την άνάμνησι
του έρωτός του.

— Και τα άλλα ψηφία πού είναι χαραγ-
μένα πιο κάτω; άναρωτήθηκε. Τι να ση-
μαίνουν αυτά ;

Πραγματικά, κάτω από τα άρχικά των
δύο συζύγων, υπήρχαν άκόμη και άλλα
τρία γράμματα, μυστηριώδη και άκατα-
νόητα. Ε. Γ. Π.

Η Ίρην έμεινε άρκετή ώρα συλλογι-
σμένη, προσπαθώντας να λύση το αίνιγμα
αυτό...

"Εξάφνα έχασμαλέλασε πικρά.
— Κατάφα! έπιθύρισε. Ε. Γ. Π. "Ε-
νωμένοι για πάντα...

Την στιγμή εκείνη της έφάνηκε πώς άν-
τηρούσαν πάλι στ' αυτιά της τα λόγια πού
της είχε πη ο Πιέρ πρό όλιγου :
«Μά δχι! Τα πράγματα με σάς είναι έί-
τελώς διαφορετικά. Σας, Ίρην, θα σάς α-
γαπώ έφ' όρου ζωής... Θα μείνουμε έί-
νωμένοι για πάντα...».

"Ενωμένοι για πάντα!... Ε. Γ. Π. Το
ύδια άπατηλά λόγια, τα οποία είχε ψιθυ-
ρίσει άλλοτε ο Πιέρ στ' αυτί της Μαργα-
ρίτας και των οποίων τ' άρχικά είχαν μεί-
νει χαραγμένα ανεξάλειπτα στο ξύλο του
δέντρου.

— "Όταν ένας άνδρας αγαπάει έφ' ό-
ρου ζωής, όταν όπόσχεται αώνιο έρωτα,
συλλογιόθηκε η Ίρην, ό έρωας του δεν βα-
σταίει ποτέ πολύ...

Και προχωρώντας προς την πόρτα, την
έκλειδωσε χωρίς να διατάση καθόλου, να
κλειδωση συγχρόνως και την καρδιά της.
ΑΛΜΠΕΡ ΖΑΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τò κέντρο τò νυχτερινό

Τώρα πού παίζει το βιολί, κ' έχουμε πιεί τόσο πολύ
πού μ' έναν έρωτα τρελλό δες κ' είμαστε δεμένοι,
σ' ένα συντρόφειμμα ζεστό, βάνε ξανά, να ζαλιωτά,
μέσ' στον καύμό σου να κλειστώ — το μόνο πού πού μένει...

Γιατί άμα λείπει το κρασί, και φύγεις άξαφνα, και σύ,
και βουβοθή και το βιολί με το γλυκό βραχνά του
— μες της καρδιάς μου το κενό, μεγάλο σαν τον ουρανό,
θ' άκούω, πάλι, το βραχνό τραγουδι του θανάτου...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

ΟΤΑΝ Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΞΕΠΕΡΝΑ ΤΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ

ΑΙ ΑΠΕΡΓΟΣΠΑΤΡΙΑΙ ΜΕ ΤΟ ΕΝ-ΔΥΜΑ ΤΗΣ ΕΥΑΣ

ΑΓΡΙΑ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΚΟΓΛΥΦΟΥ

Τελευταίως απήργησαν εις τὸ Ντάλλας τοῦ Τεξᾶς οἱ μοδιτρούλες, ἀλλὰ πρὸς μεγάλην τὴν ἐκπλήξιν οὐ μόνον οἱ ἐργοδοτοὶ τῶν δὲν ἐδέχοντο οὔτε καὶ νὰ συζητήσουν ἐπὶ τῶν αἰτημάτων τῶν, ἀλλὰ καὶ αἱ παραγγελίαι ἐξετελοῦντο ὡς νὰ μὴ εἶχε διακοπὴ ἡ ἐργασία. Ἡθέλησαν νὰ μάθουν τί συνέβαινε καὶ ἐπιπροσφύθησαν ὅτι οἱ ἐργοδοτοὶ τῶν εἶχαν προσλάβῃ ἐκ τῆς γειτονικῆς πόλεως ἐργάτιδας, αἱ ὁποῖαι ἐφθάνον ἢ μία κατόπιν τῆς ἄλλης διὰ νὰ μὴ προκαλέσουν τὴν περιέργειαν εἰς τὴν Ντάλλας τὸ πρῶτ' καὶ ἀπεχώρουν τὴν ἐσπέραν. Αἱ ἀπεργοὶ συνεκέντρωσαν μίαν προΐαν, ἐπέτεθον ἐναντίον τῶν ἀπεργοσπαστριῶν καὶ ἀφοῦ τὰς ἐξυλοκώπησαν ἀφίρσαν καὶ τὸ τελευταῖον ἐνδυμά των! Ὅταν ἡ ἀστυνομία ἐφθάσε αἱ ἀπεργοὶ ἐτάπησαν εἰς φυγὴν φέρονται καὶ τὰ ἐνδύματα τῶν θυμάτων των. Ἡ ἀστυνομία ἐφόρτωσε τὰ γυνὴ καρίτσια εἰς φορτηγὰ αὐτοκίνητα καὶ τὰ παρέδωκεν εἰς τοὺς γονεῖς των.

Η ΝΗΣΟΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

Στὴν νῆσο Κόμοδο τοῦ Εἰρηνικοῦ συ-ναντῶνται κανεὶς πελώρια ἐρπετὰ ποὺ θυμίζουν μὲ τὸ μέγεθος καὶ τὴν ἐμφάνισιν

τους θηρία προϊστορικῆς ἐποχῆς.

Τὰ ἐρπετὰ αὐτὰ τρέφονται ἀπομει-στικῶς καὶ μόνον ἀπὸ ζῶα, εἶνε δὲ ἀπεχθέςτατα καὶ φοβερά στὴν ὄψιν.

Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ ἓνα ἀπὸ τὰ ἐν λόγῳ ἐρπετὰ ἐκπωμένο στὴν ἄμμο. Ἡ φωτογραφία αὐτὴ εἶνε παρμὲν ἐκ τοῦ φυσικοῦ.

Εἰς ἓν χωρίον παρὰ τὴν Ντέλμα τῶν Ἰνδιῶν, ἓνας Ἰνδὸς ἐξεδικήθη κατὰ τὸν ἀγριώτερον τρόπον τὸν τοκογλύφον δανειστήν του. Ὁ δρᾶστης, ἓνας ὑποδηματοποιὸς, εἶχε δανεισθῇ μίαν λίραν ἀπὸ τινος, μὴνών, ἀπὸ ἓνα τοκογλύφον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπλήρωσε, κατὰ τὴν γενομένην συμφωνίαν, πέντε σελλίνια τὸν μῆνα ὡς τόκον. Μετὰ τινος μῆνας ὁ ὑποδηματοποιὸς ἀντέληφεν ὅτι εἶχε δώσῃ εἰς τὸν δανειστήν του περίπου τρεῖς λίρας καὶ ὅτι τοῦ ὠφείλειν ἀκόμη... τὴν λίραν του! Ὅταν εἰς τὸ τέλος τοῦ ἐνδεκάτου μηνὸς ὁ τοκογλύφος μετέβη νὰ ἐισπράξῃ... τὸν τόκον του, ὁ ὑποδηματοποιὸς τοῦ κατέφερε διὰ τῆς χονδρῆς σανίδος, τὴν ὁποίαν εἶχε ἐπὶ τῶν γονάτων του, ἓνα τρομερὸν κτύπημα εἰς τὴν κεφαλὴν. Ὁ τοκογλύφος ἔπρεπε ἀναίσθητος καὶ ὁ δριμύτης του τὸν ἔδεσεν ἐπὶ πασσάλου καὶ συναθροίσας ἑξηρὰ χόστα καὶ ξύλα τὸν ἔκασεν ζωντανόν! Ὁ τοκογλύφος, γράφουν τὰ ἀγγλικά φύλλα, ἔτα τὸν μιστὸς εἰς τὸ χωρίον, ὥστε οἱ γονεῖς τὸν παρετήρουν καί μινον, ἀλλ' οὐδεὶς ἐσκέφθη νὰ τὸν σώσῃ.

ΜΙΑ ΧΩΡΑ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Μία ἐταιρεία πετρελαίων ἀνθροσουλαν-δικῆς ὁργανώνει ἐναερίον ἐξερεύνησιν μίανς περιφέρειας τῆς Νέας Γουίνεας, κατοικοκινεμένης ὑπὸ ἀνθρωποφάγων. Ἡ ἀποστολὴ ἀποτελομένη ἐξ εἰκοσι Εὐρωπαϊκῶν, θὰ ἀναχωρήσῃ ἐξ Ἀυστραλίας τὴν προσεγὴ ἐβδομάδα. Εἰς τὴν Νέαν Γουίνεαν θὰ προστεθοῦν καὶ εἰκοσι ἰθαγενεῖς ὡς συνοδοί. Ἡ ἀποστολὴ θὰ ἔχῃ εἰς τὴν διαδρομὴν τῆς εἰκοσι ὀκτὼ ἀεροπλάνα, τὰ ὁποῖα θὰ διακινηθῶν εἰς σμήνη, ἐκ τεσσάρων ἀεροπλάνων ἑκαστον. Σκοπὸς τῆς ἐξερεύνησεως εἶναι νὰ ἐξεκτινῶν, ἐάν πρᾶγματι ὑπάρχουν εἰς τὴν περιφέρειαν αὐτὴν πετρελαιοφόροι πηγαί. Ἐπίσης πιστεύεται ὅτι ὑπάρχει ἐκεῖ χρυσός. Ὅλα αἱ μέχρι τοῦδε ὁργανωθείσαι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα ἀποστολαὶ ἐνανάγησαν, ἀπ' ἐνὸς λόγῳ τοῦ κλίματος καὶ ἀπ' ἑτέρου διὰ τὸ ἀφιλόξενον τῶν κατοίκων, οἱ ὁποῖοι ἐκ θρησκευτικῆς, ὡς λέγεται, προλήψεως τρώγουν πάντα λευκῶν, ὅστις ἀποδιβάσκει εἰς τὴν χώραν των.

ΑΠΑΙΣΙΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑ

Εἰς Ριχτεβέντε τοῦ Βελγίου ὁ γραμματεὺς τοῦ Δήμου, παρουσιωθεὶς εἰς τὸν διευθυντὴν τῆς ἀστυνομίας μίαν προΐαν, ἐδήλωσε ὅτι τὴν νύκτα ἔσφαξε τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ τέσσαρα τέκνα του, ὅλα ἄρρενα. Ὁ ἀστυνόμενος κατ' ἀρχὰς δὲν ᾔθελε νὰ πιστεύσῃ καὶ ἀπέστει-

«ΕΥΡΩΠΗ» = 14 =

λεν ἀστυφύλακες πρὸς ἐξακρίβωσιν τοῦ πράγματος. Οἱ ἀστυφύλακες εὗρον τὴν μητέρα εἰς τὸ μέσον ἐνὸς δωματίου μὲ τὴν κεφαλὴν σχεδὸν ἀποχωρισμένην τοῦ κορμοῦ καὶ τὰ τέσσαρα τέκνα τῆς ἐπὶ τοῦ πτώματός της, φονευθέντα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Πλησίον τῶν πτωμάτων εὗρεθῇ ὁ πέλεκυς διὰ τοῦ ὁποῖου ἐξετελέσθη τὸ ἐγκλήμα. Ὁ Μπάρετ, ὅπως ὀνομάζεται ὁ δρᾶστης, ἐρωτηθεὶς διατὶ ἐφόνευσεν τὴν οἰκογένειάν του, εἶπεν ὅτι δὲν ἐνεθυμεῖτο πλέον τίποτε! Ὁ Μπάρετ ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν παρεπονείτο ὅτι ἔπασχεν ἀπὸ ἰσχυρὸν πονοκέφαλον καὶ εἶχε λάβει ἄδειαν παρὰ τοῦ δημάρχου ἐνὸς μηνός.

ΕΝΑ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΚΩΜΙΚΟΤΡΑΓΙΚΟ

Πρὸ τινος ἡ νεαρὰ Ἀἰσέ, σύζυγος ἐνὸς Τούρκου χωρικοῦ ὀνόματι Χουσεῖν, ξεκίνησε καθάλλα σ' ἓνα γαϊδού-

ρι νὰ πάῃ στὸ γειτονικὸ χωριὸ γιὰ νὰ δῇ τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἦταν βαρεῖα ἀρρωστη. Τὴν ὥρα ποὺ εἶχε ἀπομακρυνθῇ πολὺ ἀπ' τὸ χωριὸ, εἶδε μὲ τρόμο νὰ ἐρχεται κατὰ πάνω της μὴ πελώρια μαύρη ἀρκούδα. Ἡ Ἀἰσέ τρόμαξε. Τί νὰ κάνῃ, ἀπλη καὶ ἔρημη καθὼς ἦταν; Νὰ πηδήσῃ; Ἡ ἀρκούδα θὰ τὴν ἐπαινε στὸ κατόπι. Νὰ μείνῃ ἐκεῖ ποὺ ἦταν; Αἰερότερα. Τὴ λύσιν τὴν βρῆκε τὸ γαϊδούρι, τὸ ὁποῖον κατέφερε μὴ ἀγρία δαγκωματιά στὴν πλάτη τῆς ἀρκούδας καὶ τὴν κατέστησε (ἐστὼ καὶ προσωρινῶς) ἀνίκητη γιὰ πάλιν.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΚΑΙ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

ΟΙ ΜΠΑΛΑΡΙΝΕΣ ΤΟΥ ΙΝΤΕΛ

ΣΚΟΠΟΙ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

«Ἡ ἀρχὴ τὸ ἦμισυ τοῦ παντός», ἔλε-γαν οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὸ ἴδιο ρητὸν ἐπα-ναλαμβάνεται καὶ εἰς τὴν παρούσαν πε-ρίπτωσιν, ἐάν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ πρώτη μας... ὄνειρώδης ἐρευνα ἀπότη-σε γερὰ νεῦρα. γερὰ... πόδια καὶ παρ' ὀλίγον καὶ γερεῖ... πλάτες, χάρις εἰς τὴν μετατροπὴν — ἀπὸ τυπογραφικῆς βεβαιῶς ἀβλεψίας, — τῆς λέξεως «ἐπι-δεσιν» εἰς «ἐπίθεσιν», ἀπειλήσασα νὰ μεταβάλλῃ τὸν ὑποφαινόμενον εἰς στό-χον... ἐπιβέσεως καὶ κατὰ συνέπειαν καί... ἐπιδράσεως.

Ἡ δευτέρα, τοῦ ναντίον, καὶ παροῦ-σα ἔρευνα, δὲν συ-νέτησε οὔτε τὸ πα-ραμικρὸν ἔχνος δυ-σκολίας, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἐάν συνέβαινε, δὲν ἐπρόκειτο νὰ φέρῃ ἀντίθετα ἀπο-τελέσματα, διότι ὁ-πως λέει καὶ μία λαϊκὴ παροιμία: «Μία καὶ μῆτρικε σιτὴ... χορδὸ, θὰ χο-ρέψουμε, ὅστω καὶ ἂν μπουῖμε σιτὴ... μπαλλέτο τοῦ «Ἰν-τελ», ἐν ἀνάγκῃ δὲ καὶ στὸν χορδ τοῦ... Ζαλόγγου.

Οἱ μπαλαρίνες τοῦ «Ἰντελ» εἶνε... ὑπεράνω ὅλων τῶν ἀρτιστῶν, διότι τὰ καμαρίνια των εἶνε ὑπεράνω τῶν καμα-ρινίων τῶν ἀρτι-στῶν.

Στὸ πρῶτο καμα-ρίνι ντύνεται ἡ... πρῶτη δεσποινὴς Λί-ζα Νικολαΐδου καὶ νῦν κυρία Σκολι-κα, σύζυγος τοῦ ραγδαίως ἐξελισσο-μένου καλλιτέχνη καὶ ἀγαπητοῦ φί-λου Σκολίγκα, ἡ ὁποία ἐκθέτει ἐν ὀλί-γοις τὰ ὄνειρά της:

— Τὸ πρῶτό μου ὄνειρο. λέει, εἶνε νὰ δουλεύῃ καλὰ ὁ ἄντρας μου καὶ τὸ δεύτερο νὰ γίνω μὴ καλὴ καρατερί-στα.

— Καὶ νὰ... μαγειρεύῃ καλὰ, συμ-πληρώνει ὁ σύζυγος.

Ἡ ἐπίσης... πρῶτη δεσποινὴς Λίλα Κοντονῆ καὶ μόλις πρὸ 24ώρου κυρία Ἀναστασιᾶδου, τρίτον κατὰ σει-ρὰν μέλος τῆς χορευτικῆς οἰκογενείας Κοντονῆ, δηλώνει ἀπροκαλύπτως καὶ ἀπεριφράστως:

— Τὸ ὄνειρό μου εἶνε νὰ γίνω μὴ

μεγάλῃ χορεύτρια καὶ νὰ φάω καὶ αὐ-τὴν τὴν... Ἑλινὸν Πάουελ!!! Καὶ κάποιος ὠτακουστής ἐπαμβάλ-νει:

— Τὴ φαγομένη λογαριάζεις...

Τὸ δεύτερον καὶ συνεχόμενον τοῦ πρώτου διαμέρισμα, εἶνε κατὰ πολὺ πλουσιώτερον εἰς τὴν... συγκαμιντὴν τῶν ὄνειρων. Ἐπειδὴ ὁμοῦ ἔχομεν ὑπ' ὄ-ψιν μας τὴν πρόσφατον διεκδίκησιν τῆς πρώτης θέσεως τοῦ ὀνόματος ἐκ μέ-νης:

Ἀνω: Καίτη Ζωνάκη. Ἀριστερά: Μάρτα Πατσολή. Δεξιά: Λίλα Κοντονῆ. Κάτω: Ὁλ. Βυζαντίου.

ρους δύο πρωταγωνιστριῶν κεντρικοῦ θεάτρου, πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρε-ξηγήσεως, καταφεύγομεν εἰς τὴν κατ' ἀλφαβητικὴν σειρὰν κατὰταξιν.

Ἡ τύχη εὐνοεῖ τὴν κατόχον... Ἰστο-ρικῶν ὀνομάτων, χορεύτρια, Ὀλυμπί-αν Βυζαντίου!

— Ὁλὼ νὰ γίνω μὴ καλὴ συμ-πρέττα, μὲς κεραυνοβολεῖ.

— Καὶ θ' ἀγωνιστῶ πολὺ γι' αὐτὸ, προσθέτει.

— Αὐτὸ δὲν λέγεται συμπαρετηλη-μῶς, ἀπαντᾷ κάποια, ὄνομα καὶ μὴ χωριὸ ἀλλὰ... ὀλυμπιακὸς ἀγὼν!!

Ἡ Καίτη Ζωνάκη, ὀνειρεύεται νὰ γί-νῃ μὴ καλὴ χορεύτρια, συνάμα δὲ εἶνε ἐρωτευμένη καὶ μὲ τὴν... δημοσιογρα-φίαν!

— Ἀλλὰ εἶνε καὶ τὸ... ὄνειρο πολ-

Πίσω ἀπὸ τὰ παρασκήνια

Ἀπὸ σκηνῆς κεντρικοῦ θεάτρου ἀναφέ-ρεται ἐπανειλημμένως — ἔλλειπει πνεύ-ματος — ὁ ἱππόδρομος Φαλήρου.

— Καὶ οἱ... προληπτικοὶ φρονοῦν ὅτι γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐπιχείρησις... χάνει τὰ λεφτὰ της.

□ □ □

— Μετὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Αὐστρίας ὑπὸ τῆς Γερμανίας, ἡ Οὐγγαρία ἀποστέλ-λει δύο... μπαλέττα νὰ κατακτήσουν τὴν Ἑλλάδα.

□ □ □

— Δονζουανόφερν καὶ κάτοχος κούρ-σας, δικηγόρος, περιερχόμενος τὰ θεατρι-κά παρασκήνια, ἐφαρμόζει τὸ ρητόν: Κά-θε νέα ἀρτίστα θέλει νὰ ζήσῃ καὶ θά... ζή-σῃ!

□ □ □

— Ἡ Αἰγυπτὸς ἐτοιμάζεται νὰ μᾶς στείλῃ καὶ πόλιν τὴν κινηματογραφικὴ της παραγωγή τῆς ὁποίας ὁ τίτλος τηρεῖται μυστικός.

— Παρ' ὅλα ταῦτα ὁμοῦ, πολλοὶ ἰσχυ-ρίζονται, ὅτι ὁ τίτλος της θὰ εἶναι... «Τὴ Λεκάνη, καμαράτε!»

— Κατόπιν τῆς παρατηρουμένης ἐλλεί-ψεως μπαλαρινῶν, ὁ ἀναχωρῶν διὰ τὴν Αἴ-γυπτον θιασὸς σκοπεῖ νὰ τὴς ἀντικατα-στήσῃ μὲ... γκαμήλες.

— Δὲ θὰ κάνῃ... ὄσχημα!

□ □ □

Ὁ ἐπιθεωρησιγράφος Γιαννουκάκης δι-εκδικεῖ τὸν τίτλον τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ Βώτῃ «ὁ Βάτραχος» ἰσχυρίζομενος ὅτι ὁ-λοὶ οἱ βάτραχοι εἶναι τοῦ... Ἀριστοφάνους!

λὼν, ἐπεμβαίνει τὸ...παράσημα τοῦ θιά-σου.

— Δηλαδή;

— Ὅχι...

Καὶ ἀντὶ ἀπαντήσεως ἀρτίζει νὰ μι-λήσουν, ἓνα πρόγραμμα τοῦ «Ἰντελ» καὶ ἓνα καυτὰμ ποῦδρας, ἐκ τῶν ὁποί-ων τὸ πρῶτον γράφει: «Ἐρως παν-τοῦ» καὶ τὸ δεύτερον ἔχει ὡς σῆμα τὴν φωτογραφία της καὶ ὡς τίτλον τὸ ὄνομα «Kettys».

Τὸ ὄνειρο τῆς Βασιλικῆς Δεπενιάτου εἶνε οἰκογενειακῆς φύσεως:

— Νὰ δῶ τὸν Ἀντωνάκη μου, λέει, ἄντρα καὶ δὲν θέλω τίποτ' ἄλλο.

Ἡ Σάσια Μπέρετου, βαρυνθεῖσα πλέ-ον νὰ δρᾷ τὴν ὀφθαλμὸν, ζητᾷ τὴν κατάλ-ληλην εὐκαιρίαν νὰ ἀποχωρήσῃ ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τῆς.

Τέλος ἡ Λούλα Χαλμοπούλου εἶνε τελεσίως ἀπογοητευμένη σ' ὅλα τὰ ζη-τήματα καὶ τὸ μόνον τῆς ὄνειρο εἶνε νὰ κλείσῃ τὰ μάτια της — νὰ πεθάνῃ δη-λαδὴ — γιὰ νὰ ὀνειρεύεται ἐπ' ἀπει-ρον...

Καί... νεκροθάφτης ἐάν ἦταν δὲν θὰ εἶχε τέτοιο ὄνειρο.

ΜΟΥΛΑ—ΠΟΥΛΑ

«ΕΥΡΩΠΗ» = 15 =

Καρόλου Ντίκενς

Η ΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΑΝΘΡΩΠΟΥ

Ίδιο ἐφώναζαν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι. «Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς καὶ σταυρώσατέ· ἐγὼ γὰρ οὐκ εὐρίσκω ἐν αὐτῷ καίτιον», εἶπεν ὁ Πιλάτος. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐφώναζαν: «Ἡμεῖς νόμον ἔχομεν καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθάνειν ὅτι ἐσὺ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ ἐποίησεν... Ἐὰν τοῦτον ἀπολύσῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος· πᾶς ὁ βασιλεὺς ἐαυτὸν ποιεῖν

σαρα μερίδια καὶ ἐβαλον κλῆρον διὰ τὸν χιτῶνα του. Καὶ ἐκάθηντο ἐκεῖ παίζοντες κύβους καὶ συνομιλοῦντες, ἐνῶ αὐτὸς ἐμαρτύρει. Τοῦ ἔδωκαν νὰ πιῇ ὄξος ἀναμειγμένον μὲ γολθῆν καὶ οἶνον ἀναμειγμένον μὲ σμύρναν. Ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐδέχθη τίποτε. Καὶ ὅσοι ἐπενοῦσαν ἀπὸ κοντὰ τὸν ἐμυκτήριζαν καὶ ἔλεγαν: «Εἰ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπὸ τοῦ Σταυροῦ». Ὁμοίως καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς ἐνέπαιζαν αὐτὸν, λέγοντες:

«Ἄλλους ἔσωσε· σωσάτω ἑαυτὸν εἰ οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς, ὁ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός!» Ἀκόμη καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ληστές τὸν ἐβλασφήμει, ἐπάνω εἰς τὸ μαρτύριόν του, λέγων: «Εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς». Ἀλλὰ ὁ ἄλλος ληστής, ὁ ὁποῖος ἤρχισε νὰ μετανοῇ, εἶπε: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν: «Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσει ἐν τῷ παραδείσῳ».

Κανείς δὲν ἦτο ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν εὐσπλαγχνισθῇ, πλην ἑνὸς μαθητοῦ καὶ τεσσάρων γυναικῶν. Ὁ Θεὸς ἠύλυνεν αὐτὰς τὰς γυναῖκας διὰ τὰς ἀληθεῖς καὶ τρυφερὰς καρδίας των! Ἦσαν ἡ μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, ἡ ἀδελφὴ τῆς μητέρας του, ἡ Μαρία, σύζυγος τοῦ Κλωπᾶ καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, ἡ ὁποία δύο φορές εἶχεν ἀπομάχῃ τοὺς πόδας του μὲ τὰ μαλλιά της. Ὁ μαθητὴς ἦτο ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς ἠγάπα — ὁ Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος εἶχεν κλίνη ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ τὸν ἠρώτησε ποῖος ἦτο προδότης. Ὁ

Τώρα κοράναι κι' ὄρνια πάνε στοῦ Γολγοθᾶ τὰ μονοπάτια καὶ λαίμαργα ζητοῦν νὰ φάνε ἀπ' τὸ Σταυρὸ κορμιοῦ κομμάτια.

Μὰ τὴ στιγμή πού στο Νεκρὸ τὰ φτερωτὰ θεοῖα ζυγώνουν στήνουν οἱ Ἀρχάγγελοι χορὸ τριγύρω καὶ τὸν περιζώνουν.

Καὶ δὲν ἀφίνουν τὰ πουλιὰ μήτε κ' ἄν τρέχα Του ν' ἀγγίξουν, μ' ἀνοίγουν τὰ φτερά ἀγκαλιὰ μέσα σ' αὐτὴν νὰ τὸν τιμωρῶν.

Χέρια κι' ἀγγελικά φτερά τὸν παίρνουν ἀπ' τὸ Τίμιο ξύλο, σπῇ γῇ τὸν δόξουν ἀλαφρὰ καὶ τρέμ' ἡ γῇ σὰν δένδρου φύλλο.

Τὸν θάφτουν μέσ' στοῦ λαξευτοῦ τὸ μνήμα ὁλόκλητον ντυμένο, καὶ τὸ πρῶτ' ἐγγίγει ἀπ' αὐτὸ πάλι ἕνα κρῖνο μυρωμένο.

Τὸν πῆραν πάλι στὰ φτερά ἀγγέλων ἀπειρες νιλιόδες κι' ἀπὸ τῇ γῇ τοῦ Γολγοθᾶ τὸν πῆγαν σ' ἄλλες ἀποσφάδες.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΑΣΤΕΡΗΣ

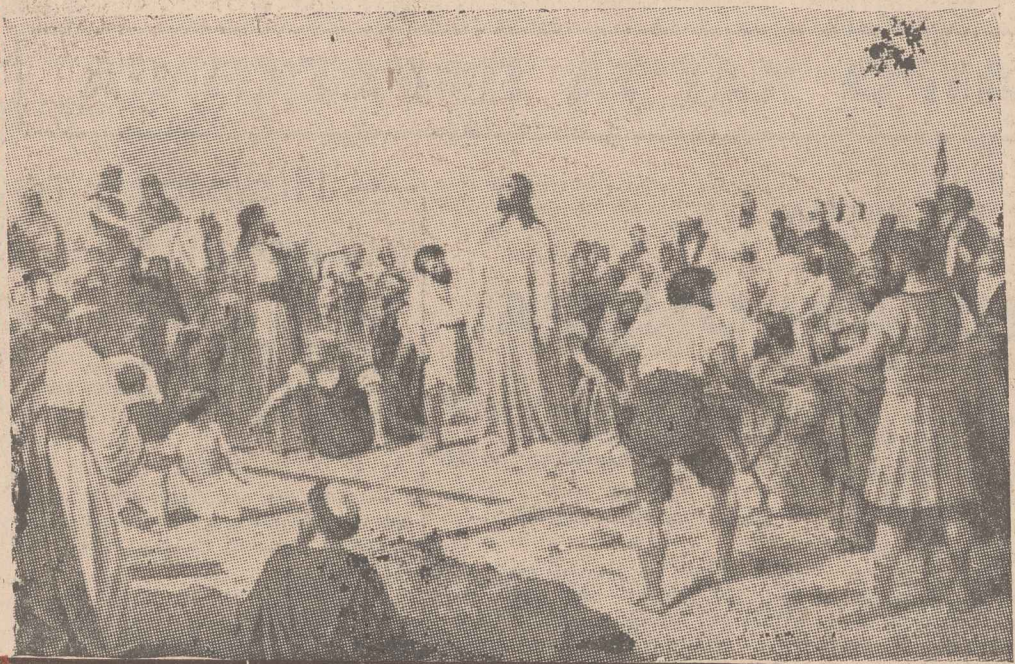
φωνὴν μεγάλην: «Θεέ μου, Θεέ μου, ἵνα τί με ἐγκατέλιπες;» Οἱ στρατιῶται, ἀκούσαντες αὐτόν, ἔβρεξαν σπόνγγον εἰς ὄξος καὶ προσδέσαντες αὐτόν εἰς ἕνα μακρὺ καλάμι, τὸν ἔφεραν εἰς τὸ στόμα του. Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε: «Τετέλεισται!» — καὶ φωνάξας «Πάτερ, εἰς χεῖρας σου παραθήσομαι τὸ πνεῦμα μου!» ἐξέπνευσε.

Φοβερὸς σεισμὸς ἐγένετο τότε καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο καὶ οἱ βράχοι ἐκρημνίσθησαν. Οἱ φρουροί, προμαρτυρηθέντες ὑπὸ τῶν σημείων αὐτῶν ἔλεγον ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον: «Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος!» Καὶ ὅσοι ἐβλεπαν τὸν σταυρὸν ἀπὸ μακρὰν — μετὰ αὐτῶν ἦσαν πολλοὶ γυναῖκες — ἄρχισαν νὰ κτυποῦν τὰ στήθη των καὶ ἔντρομοι καὶ περίλυποι ἐγύρισαν εἰς τὰ σπίτια των.

Ἐπειδὴ ἡ ἐπομένη ἦτο Σάββατον, οἱ Ἰουδαῖοι ἐξήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτον νὰ καταβιβασθοῦν ἀμέσως τὰ σώματα ἀπὸ τοὺς σταυροῦς. Ἐπῆγαν, λοιπὸν, μερικοὶ στρατιῶται καὶ κατέαξαν τὰ σκέλη τῶν δύο κακούργων διὰ νὰ τοὺς θανατώσουν ὅταν ὁμοῦς ἦλθαν εἰς τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸ ἦδρον ἦδη νεκρὸν, διέτρησαν ἀπλῶς τὸ πλευρόν του μὲ ἕν ἀκόντιον. Ἐκ τῆς πληγῆς ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ.

Τότε ἕνας ἀγαθὸς ἄνθρωπος, Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθείας, ὁ ὁποῖος ἐπίστευσεν εἰς τὸν Χριστὸν, ἐπῆγεν ἰδιαιτέρως εἰς τὸν Πιλάτον — διότι ἐφοβεῖτο τοὺς Ἰουδαίους — καὶ ἐζήτησε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ. Ὅταν ὁ Πιλάτος συγκρατετῇ, αὐτὸς καὶ ἕνας Νικodemus τὸ ἐτύλιξε μὲ σινδόνα καὶ τὸ ἤλειψεν μὲ ἀρώματα — ἔτσι παρασκευάζον οἱ Ἰουδαῖοι τὰ σώματα πρὸς ταφὴν — καὶ τὸ ἔθαψαν εἰς ἕνα νέον τάφον, ὁ ὁποῖος εἶχε λαξευθῇ εἰς βράχον μέσα εἰς ἕνα κήπον πρὸς τὸν κοντὰ εἰς τὸν τόπον τῆς Σταυρώσεως καὶ εἰς τὸν ὁποῖον οὐδεὶς ἀκόμη εἶχε ταφῇ. Κατόπιν ἐκύλισαν μεγάλον λίθον φράξαντες τὸ στόμιον τοῦ τάφου καὶ ἀφῆκαν τὴν Μαρίαν Μαγδαληνὴν καὶ τὴν ἄλλην Μαρίαν καθημένας ἐκεῖ καὶ θεωροῦσας τὸν τάφον.

CHARLES DICKENS

ΑΠΟ τὸ σπίτι τοῦ Ἀρχιερέως ὁ Ἰησοῦς ὠδηγήθη εἰς τὸ πραιτώριον ὅπου ὁ Πόντιος Πιλάτος ἀπένειμε δικαιοσύνην. Ὁ Πιλάτος τοῦ εἶπε: «Τὸ ἔθνος τὸ σὸν καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς παρέδωκάν σε ἐμοί· τί ἐποίησας;» Καὶ εὐρών ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶχε καμμία κακίαν, ὁ Πιλάτος ἐξῆλθε καὶ τὸ εἶπε εἰς τοὺς Ἰουδαίους. Ἀλλ' αὐτοὶ εἶπαν: «Ἐδίδασκεν εἰς τὸν λαὸν τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀμαρτίαν ἀπὸ πολλοῦ, ἀφ' ὅτου ἦτο εἰς τὴν Γαλιλαίαν». Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἡρώδης ἦτο ἀρμόδιος νὰ τιμωρήσῃ τοὺς παραβάοντας τὸν νόμον εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ὁ Πιλάτος εἶπεν: «Ἐγὼ δὲν εὐρίσκω καμμίαν κατηγορίαν ἐναντίον του. Ὁδηγήσατέ τον πρὸ τοῦ Ἡρώδου». Τὸν μετέφεραν λοιπὸν ἐνώπιον τοῦ Ἡρώδου, ὅπου ἐκόσθησε περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν βλοσυρῶν στρατιωτῶν του. Καὶ αὐτοὶ ἐκορόιδεψαν τὸν Ἰησοῦν καὶ τοῦ ἐφόρεσαν ὠραῖον χιτῶνα καὶ τὸν ἔστειλαν πάλιν εἰς τὸν Πιλάτον. Καὶ ὁ Πιλάτος συνεκάλεσε πάλιν τοὺς ἱερεῖς καὶ τὸν λαὸν καὶ εἶπε: Δὲν εὐρίσκω νὰ ἔπταισεν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ὁ Ἡρώδης τὸ ἴδιον λέγει. Δὲν ἔπραξε τίποτε πού νὰ τιμωρεῖται διὰ θανάτου. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐφώναζαν: «Ναί! ναί! νὰ θανατωθῇ!». Ὁ Πιλάτος κατεταράχθη ὅταν τοὺς ἤκουσε νὰ κραυγάζουν τόσον ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἡ σύζυγός του ἐπίσης ὅλην τὴν νύκτα εἶχεν ὀνειρευθῇ αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Καὶ τοῦ διεμήνυσεν εἰς τὸ πραιτώριον: «Μὴ δὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ!» Ἐπειδὴ ἦτο ἔθιμον κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Πάσχα νὰ ἀποδίδεται εἰς ἕνα κατὰ τὴν ἐλευθερίαν, ὁ Πιλάτος ἐπροσπάθησε νὰ πείσῃ τὸν λαὸν νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Ἰησοῦ. Ἀλλ' αὐτοὶ, ἀμειβεῖς, καὶ ἐμπαθεῖς ὑποκινούμενοι ὑπὸ τῶν ἱερέων, ἐφώναζαν: «Ὁχι! ὄχι! Δὲν θέλομεν νὰ ἀπολυθῇ! Ἐλευθέρωσε τὸν Βαραββᾶν καὶ σταυρώσον αὐτὸν τὸν ἀνθρωποκτόν!». Ὁ Βαραββᾶς ἦτο ἕνας φοβερὸς κακικοῦργος, ὁ ὁποῖος ἐκρατεῖτο διὰ τὰ ἐγκλήματα του καὶ ἐκινδύνευε νὰ καταδικασθῇ εἰς θάνατον.

Ὁ Πιλάτος βλέπων πόσον ὁ λαὸς ἐμαίνετο κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, παρέδωκεν αὐτὸν εἰς τοὺς στρατιώτας ἵνα φραγγωθῇ. Καὶ αὐτοὶ ἐπλεξαν στέφανον ἐξ ἀκανθῶν καὶ τὸν ἀπέθηκαν εἰς τὴν κεφαλὴν του καὶ τὸν ἐνέδυσαν μὲ πορφύραν καὶ τὸν ἔπτασαν καὶ τὸν ἐρράπιζαν, λέγοντες: «Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων» — Ἐνθυμονοῦντο ὅτι τὸ πλῆθος τὸν εἶχε ἀποκαλέσει υἱὸν τοῦ Δαυὶδ ὅταν εἰσῆλθεν εἰς Ἱερουσόλυμα. Καὶ τὸν ἐτακοποῖουν παντοιοτρόπως καὶ σκληρώς. Ἀλλὰ ὁ Ἰησοῦς ὑπέμεινε καρτερικῶς καὶ εἶπε μόνον: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς! Οὐ γὰρ οἶδας τί ποιοῦσι!».

Πάλιν ὁ Πιλάτος τὸν ὠδήγησεν ἔξω εἰς τὸν λαὸν, ἔτσι ὅπως ἐφοροῦσε τὴν πορφύραν καὶ τὸν ἀκάνθινον στέφανον, καὶ εἶπεν: «Ἴδε ὁ ἄνθρωπος!». Αὐτοὶ ἐφώναζαν ἑξάλλοι: «Σταυρώσον! Σταυρώσον αὐτόν!». Τὸ

ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι. Οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰμὴ Καίσαρα. Ἄρον, ἄρον, σταυρώσον αὐτόν».

Ὅταν ὁ Πιλάτος εἶδε ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τοὺς μετεπείσῃ, παρ' ὅλας τὰς ἐπιμονὰς προσπαθείας του, ἐζήτησε νὰ τοῦ φέρουν ὕδωρ καὶ νίπτων τὰς χεῖρας του πρὸ τοῦ πλήθους, εἶπεν: «Ἀθῶος εἰμὶ τοῦ αἵματος τοῦ δικαίου τούτου». Καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς αὐτοὺς διὰ νὰ σταυρωθῇ.

Αἶρων τὸν σταυρὸν του ἐπὶ τοῦ ὤμου του, σὰν τὸν κοινότερον καὶ χειρότερον κακούργον, ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἐξάλλου πλήθους, ἐβγήκεν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα πρὸς ἕνα τόπον καλούμενον ἐβραϊστὶ Γολγοθᾶ, τοῦτέστι Κρανίου τόπον. Καὶ ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν λόφον, διεπέρασαν ἤλκους φρικτοὺς εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας του καὶ τὸν ἐκάρφωσαν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, μετὰξὺ δύο ἄλλων σταυρῶν ἐπὶ ἐκάστου τῶν ὁποίων εἶχεν καθηλωθῇ καὶ ἀγωνιζόμενος ἕνας κοινὸς ληστής. Ὑπεράνω δὲ τῆς κεφαλῆς του ἐτοποθέτησαν τὴν ἐπιγραφὴν: «Ἰησοῦς Ναζωρεὺς, βασιλεὺς Ἰουδαίων» — εἰς τρεῖς γλώσσας: τὴν ἑβραϊκὴν, τὴν ἐλληνικὴν, καὶ τὴν λατινικὴν.

Ἐν τῷ μετὰξὺ, οἱ τέσσαρες στρατιῶται τῆς φρουρᾶς, καθημένοι κατὰ γῆς, ἐμοίρασαν τὰ ἱμάτιά του — τὰ ὁποῖα τοῦ εἶχαν ἀφαιρέσῃ — εἰς τέσ-

σάρας ἑνὸς ἀγγέλου γοργὰ νὰ φτάνῃ κάτω σὰν ἀστὲρ καὶ νάρθη ἐμπρὸς στὴν Παναγίᾳ μ' ἕνα λευκὸ κρῖνο στὸ χέρι.

Τὰ εὐδοκίᾳ βασιλικά καὶ τὰ φτωχὰ τὰ χαμομίλια τὸ κοιτάζαν ἐστασιατὰ μὲ θαυμασμὸ κι' ὄχι μὲ ζήλεια.

Τότε τὸ κοῖνο — θρόνος θεοῦ — δέχεται μάνους στὴ σπλήν του, τώρα μὲ πόνου μεγαλεῖο νοιώθει τὴ φρίκη τοῦ θανάτου.

Τώρα εἶναι ὁ κρῖνος μαρτυρὸς χλομαῖ 'νε τὰ λεινὰ του φύλλα, τώρα 'νε Ἐκείνος σταυρωμένος ἐπάνω στοῦ Σταυροῦ τὰ ξύλα.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΙ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ο ΜΥΣΣΕ ΚΑΙ Η ΚΑΡΟΛΙΝΑ ΖΩΜΠΕΡ

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Μυσσέ ἐγύρισε ἀπὸ τὴν Ἰταλία, ὕστερα ἀπὸ τὴν τελεωπικὴ του εἰς τὴν Γεωργία Σάνδη, ἐγνώρισε σ' ἕνα χορὸ τὴν Καρολίνα Ζώμπερ, ἀδελφὴ ἑνὸς διπλωμάτου καὶ σύζυγο ἑνὸς ἀριστοκράτου μεγαλειώτεροι τῆς κατὰ εἰκοσιτέσσαρα χρόνια, γιὰ τὸν ὁποῖον ἔτρεφε ἕναν ἀπέραντο σεβασμὸ καὶ μιὰ πραγματικὴ νικίη ἐκτίμησι.

Μόλις τὴν εἶδε ὁ Μυσσέ ἐνοιωσε τὸ αἷμα νὰ τοῦ ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι. Καὶ γιὰ μιὰν ἀκόμη φορὰ, ὁ ρομαντικὸς ποιητὴς ψιθύρισε σὲ γυναῖκα «Σ' ἀγαπῶ».

Τὰ πράγματα ἦσαν σκοῦρα ὅμως, γιὰ τὴν Καρολίνα ἐσέβετο ὅπως εἶπαμε τὸν ἄντρα τῆς ἀπ' ἑνὸς, ἀπ' ἐτέρου δὲ ἀγαποῦσε τὸν Μυσσέ τόσο, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τὸν κἀμὴ νὰ πονέσῃ...

Ἦξερε καλὰ βλέπετε τὸν χαρακτήρα τοῦ ποιητοῦ, καὶ καταλάβαινε πὼς θὰ πονοῦσε πολὺ στὴν ἀγάπην του αὐτῇ, ἀδιάφορο ἂν θὰ τὴν ἐξέγναγε σὲ λίγο καὶ αὐτὴ ὅπως καὶ τόσες ἄλλες. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ Καρολίνα ἔδωσε ἀρνητικὴ ἀπάντησι στὴν ντεκλαρασιὸν τοῦ Μυσσέ.

— Ἀς μείνουμε φίλοι, τοῦ εἶπε. Τὸ πάθος σβύνεται, ὁ ἔρως περνάει. Ἐνῷ ἡ φίλιὰ μένει πάντα καὶ φωτίζει τὴ ζωὴ μας. Κι' ὕστερα ἀπὸ λίγο, πρόσθεσε πονηρὰ :

— Θὰ μοῦ ἐμυστηρεύσαι τοὺς πόνοὺς σου καὶ τὴς ἀγάπες σου καὶ σὲ λίγο θὰ μὲ ξεχάσῃς καὶ μένα, ὅπως ξεχάσες καὶ τόσες ἄλλες ὡς τώρα.

Κι' ἡ συμφωνία ἐκλείσθηκε.

Ὁ Μυσσέ γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὸν πόνο του εἰσέρχεται σὲ κάθε λογῆς πρόσκαιρες περιπέτειες. Ὁμορφος καθὼς ἦταν καὶ ἐπισκεπτόμενος, δὲν ἔχει παρὰ τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς.

Κι' ὁ Μυσσέ κυλάει ἀπὸ ἀγκαλιὰ σὲ ἀγκαλιὰ, ἐρπαιεῖται τὴ μιὰ μέρα γιὰ νὰ ξεχάσῃ τὴν ἄλλη.

Στὸ πλευρὸ του, ἀγρυπνῶν πάντα φρουρὸς ἡ Καρολίνα.

Ὡς ποὺ ἐμφανίζεται ἐπὶ σκηνῆς ἡ Αἰμὲ, Ἰρὲν ντ' Ἀλτόν, ἐξαδέλφη τῆς κυρίας Ζωμπέρ.

Ὁ Μυσσέ τὴν ἐρωτεύεται καὶ ἀρχίζει νὰ ἀλληλογραφεῖ μαζί της.

— Ἐσὺ μόνον μπορεῖς νὰ τὸν σώσῃς καὶ νὰ τοῦ χαρίσῃς τὴν ψυχικὴ γαλήνη, ψιθυρίζει σὸ αὐτὴ τῆς ἐξαδέλφης τῆς ἡ Καρολίνα...

Καὶ ἡ Αἰμὲ δέχεται. Γιὰ ἕνα φεγγάρι ὁ Μυσσέ εἶναι εὐτυχής. Καὶ εἰσέρχεται στὴ δουλειά, μὲ τὴν νέα του ἀγαπημένη γιὰ Μοῦσα. Περίοδος εὐτυχισμένη, μὰ καὶ βαρειά : πολὺ βαρειά γιὰ τὸν ποιητὴ, ποὺ ἡ ψυχὴ του μένει πάντα ἀνικανοποίητη. Τὸ φάσμα τῆς Γεωργίας Σάνδης τὸν καταδιώκει καὶ τοῦ ἐμπνέει τὴν «Ὀκατωβριανὴ Νύχτα» του. Πάλι πονάει... Ἀλλὰ τὸν πόνο του αὐτὸν τὸν

λατρεῖ καὶ δὲν θέλει νὰ τὸν χωρισθῇ. Ἡ Καρολίνα παρακολουθεῖ ἀπὸ κοντὰ τὸ κάθε τι. Καὶ σὲ λίγο τὸ ἄστρο τῆς Αἰμὲ κλείνει στὴ δύση του, γιὰτὶ ἐμφανίζεται στὸν ὀρίζοντα ἡ Ραχήλ, ἡ μεγάλῃ τραγωδός. Αὐτὴν τὴν ἐρωτεύεται πραγματικὰ ὁ Μυσσέ, γιὰτὶ ξέρει νὰ τὸν βασανίζει καὶ νὰ τὸν κἀμὴ νὰ πονά.

Μὰ σὲ λίγο τὴν ἀφίνει καὶ αὐτὴ, ἀφοῦ πρῶτα τὴν καταραστῇ γιὰ τὸν ἄστατο χαρακτήρα τῆς στὰ γράμματα μέσα ποὺ στέλνει τῆς Καρολίνας, καὶ στρέφεται πρὸς τὴν περιγρήκισσα Χριστίνα Μπελκογιόζο, φύσιν ἄστατη καὶ ἀλαζονική. Τὸ μόνο ποὺ χαρίζει στὸν δυστυχισμένον ποιητὴ ἡ ἐκκεντρικὴ περιγρήκισσα, εἶναι ἡ συντροφιά της. Ποτὲ δὲν γίνεται δική του πραγματικά.

Καὶ δυστυχῆς καὶ ἀξιολύπητος, ὅπως τὸ ὄνειρευότανε ἄλλως τε νὰ εἶναι, ὁ Μυσσέ λέει στὴ μοναδική του φίλη τὴν Καρολίνα, μὲ δάκρυα στὰ μάτια :

— Μὲ σιτώνωσαν... μὲ πλήρωσαν... μὲ ἐμψυκόνισαν... Δὲν θέλω ποτὲ νὰ τὴν ξαναῶ !

Ἡ Καρολίνα ρωτᾷ μελαγχολικά :

— Τὴν ἀγαπᾷς ;

Ὁ Μυσσέ κατεβάζει τὰ μάτια καὶ δὲν λέει λέξι.

— Τότε τρέχα νὰ τὴν δεῖς ὡς ποὺ νὰ γιαιτρεῖθῃς, τὸν συμβούλευσε αὐτὴ ποὺ πονοῦσε γιὰ τὴν δυστυχία του.

Καὶ ὁ Μυσσέ ξανατρέχει πίσω ἀπὸ τὴν γυναῖκα ποὺ τὸν ταπεινώνει.

Ὑστερα ἀπ' τὴν Γεωργία Σάνδη, γιὰ καμμιὰ γυναῖκα δὲν πόνεσε τόσο βαθειά. Ρίχνεται σὸ πλοῦ, σὸ μεθύσι, στὰ ξενύχτια, στὰ γλέντια. Σαραντα χρόνῶν καὶ εἶναι γέρος. Ὁμοῖος φάντασμα τοῦ παλοῦ του ἑαυτοῦ.

— Ἐχω ἀπαυδήσει ἀπ' τὴ ζωὴ, ἐξομολογεῖται στὴν Καρολίνα, ἀλλὰ δὲν κατ'ερίεται κανένα, γιὰτὶ γι' αὐτὸν ζωὴ θὰ πῇ πόνος καὶ μόνο πόνος.

Ὡσποῦ σὲ λίγο ἐρχεται τὸ τέλος.

Ἡ Καρολίνα, ἡ μόνη γυναῖκα ποὺ τὸν ἀγάπησε βαθειὰ καὶ πραγματικά, μὰ ζωεῖς νὰ τοῦ τὸ πῇ ποτὲ, δὲν ἐπέτρωτο νὰ παρασταθῇ σὸ τέλος του. Δὲν θὰ τὸν δῇ ἄρρωστο καὶ δυστυχισμένον σὸ δωματιώκι του τῆς οδοῦ Μὸν-Ταμπόρ, ὅπου μόνο οἱ σκιὲς τοῦ παρελθόντος τὸν ἐνθυμοῦνται καὶ τὸν ἐπισκέπτονται.

Ὁ τραγουδιστὴς τοῦ ἔρωτος, ὁ αἰώνια ἐρωτευμένος ποιητὴς, δὲν θὰ ἀνοίξῃ ποτὲ τὴν ψυχὴ του στὴ νουνὰ του (ὅπως ἔλεγε τὴν Καρολίνα) γιὰτὶ ἐκκίνη φεύγει τυλιγμένη μὲς σὸ πέπλο τῆς ἀσπίλου ἡθικῆς τῆς μὲ τὴν καρδιά πονεμένη ὅταν ὁ ἀγαπημένος τῆς πεθαίνει μὲς στὴν ἐγκαταλείψει.

Τὴν 1η Μαΐου 1857 ὁ Μυσσέ ἀποχωρίστηκε γιὰ πάντα ἀπὸ τὸν πόνο ποὺ τόσο τὸν εἶχε ὑμνήσει καὶ λάτρεψε.

Λίγοι φίλοι τοῦ συνόδευσαν τὴν ἐκφορά του ὡς τὸ κοιμητήριον, καὶ ἐκεῖ τὸν ἐθαψαν κάτω ἀπὸ μιὰ ἱτιά, ὅπως εἶχε παρακαλέσει, κάτω ἀπὸ τὴν ἱτιά ποὺ εἶχε ὑμνήσει στὰ τραγούδια του...

Ἀγγελία

Φοιτητῆς τῆς Νομικῆς φύσεως... οἰκονομικῆς θὰ περινοῦσε «μέλι γάλα» δίχως ἐξοδα μεγάλων μὲ μιὰ ἐξ ἰσοῦ σοβαρὴ δεσποινίδα...

Πρὶν νὰ χάσῃ κάθε ἐλπίδος πὼς μπορεῖ κάποιος ἀπ' ὅλες μέσ' σὸ πλῆθος νὰ εἶναι θησαυρός !

ὡς συνήθως, τῆς προτείνει λίαν ἄβρως ἂν ἀπλῶς ἐπιθυμῇ νὰ τοῦ κἀμὴ τὴν τιμὴ καὶ νὰ τοῦ ἀποστείλῃ στὴν ἀντικρινὴ τὴν... σπύλη τὴν ἀπάντησίν της.

Ἐν ἀναμονῇ : ὁ Μισότης.

ΠΙΚΑΙΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Ἡ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν κτυποῦν ἀργά, ἀπαλά, πονεμένα. Στὸν καταξέστερο σχεδὸν πάντα οὐρανὸ τῆς Μαδρίτης βαρειά, μολυβένια, ἀπλώνονται ἀπόψε τὰ σύννεφα, λὲς καὶ συμπάσχῃ κι' αὐτὸς μὲ τὸ γλυκὶ προφήτη τῆς Ναζαρεθ, ποὺ ἄνωμα χέρια ὑψώνουνε σὸ μαρτυρικὸ σταυρό. Μιὰ μυροδιά λιδα-νιοῦ, σμίγεται ἀρμονικὰ μὲ τῶν Πα-σκαλιῶν καὶ τῶν πρώτων ρόδων τὸ ἄ-ραμα... Κάπου-κάπου σταγόνες βο-ρρῆς—ἴδια δάκρυα πόνου—κυλοῦν ἀπὸ τὸν οὐρανὸ πρὸς τὴν γῆ...

Ὅμοια κάθε λίγο, κυλοῦν ἀπὸ τὰ μαῦρα μάτια τῆς ὁμορφῆς Ἰσαβέλλας ντὺ Ἐρρικολέζυ, τὰ δάκρυα στὰ μάγου-λά της, κι' ἀπὸ κεῖ σὸ μικρὸ τραπέζακι της.

Μεγάλῃ Παρασκευῇ βράδυ. Πόσα δὲ φέρνει σὸ νοῦ της ἡ ἡμέρα αὐτῇ.

Ἐνα τέτοιο βράδυ νῆρισε τὴν με-γαλύτερη χαρὰ τῆς ζωῆς της. Τὸν ἔ-ρωτα. Μιὰ τέτοια βραδυὰ ποὺ ἔτσι θλι-βερά κτυποῦσαν οἱ καμπάνες, σὰν ἀ-πόψε, ὁ Μανουέλο Γκονζαλὲς τῆς ὠ-κίσθη ἕναν αἰώνιο, θερμὸ, εὐλικρινὲ ἔ-ρωτα.

Μιὰ τέτοια βραδυὰ, ποὺ ἔτσι θλι-βερά χτυποῦσαν οἱ καμπάνες σὰν ἀπόψε, ποὺ ὁ οὐρανὸς ἦταν μολυβένιος σὰν σῆ-μερα κι' οἱ στάλες τῆς βορρῆς—ἴδια δά-κρυα ψυχῆς πονεμένης—σταλάζαν στὴ γῆ, κάτω ἀπ' τὸ φουντωτὸ φύλλωμα

Ἀπάντησις

Ἐν ὀλίγοις ἀπαντῶ στοῦ κυρίου τὴν... ἀγγελία : Τὸν φαντάζομαι... κοντό ! Θὰ τοῦ ἀρέσῃ ἡ... ἀπαγγελία. Εἶναι πιθανὸν ἀκόμη νὰ ἔχῃ διαμονὴ στὰ... νέφη καὶ νὰ τρέφῃ

...κόμη Ἀβεσσαλώμ, Σαμψώνιον σὰν ψώνιον !!!

Θ' ἀλληλογραφεῖμε, ἂν θῶλῃ, μὲ τὴν κάτωθι προϋπόθεσι : Δὲν θὰ μάθουν κάποιος Ὁθέλλοι τὴν ὑπόθεσι !

Τοῦ τονίζω πὼς μοῦ ἀρκεῖ ν' ἀλληλογραφεῖ μαζί του. Δεσποινὶς... Ἀλωπεκίη, κόρη... πρᾶπεξίτου !

μιὰς ἀκακίας, κοντὰ σ' ἕνα κρηπίδαμα, γεφυριοῦ, καθὼς ἀπὸ μακριὰ περνοῦσαν ἀνάμεσα σὲ φῶτα χιλιάδων κεριῶν κι' ὀλόγλυκες κοριτσιῶν μελωδίες οἱ ἐπιτά-φιοι, κρατώντας τὴν τρυφερά ἀπ' τὸ χέ-ρι ὁ Μανουέλο Γκονζαλὲς, τῆς ὠκίσθη ἕναν αἰώνιο, θερμὸ, εὐλικρινὲ ἔρωτα.

Ἦταν τότε ἡ πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε ἔρθῃ ἀπὸ τὴν πατρίδα της, τὴν μικρὴ Γρενάδα, στὴ Μαδρίτη, γιὰ νὰ γραφτῇ φοιτήτρια τῆς Ιατρικῆς, σὸ πανεπιστή-μιο. Ἐγκαταστάθηκε σὸ σπίτι τῆς θεί-ας της, τῆς Ροζίτας Γκονζαλὲς καὶ ποὺ ὁ μοναχαιὸς τῆς ὁ ἀκαρδὸς αὐτὸς Μανουέλο, ἔλειπε πάντα σὸ Παρίσι, γραμματεὺς στὴν ἐκεῖ Ἰσπανικὴ πρε-σβεΐα.

Ἡ ζωὴ της κυλοῦσε ἥσυχη καὶ ἀ-φροντίδη, γιὰτὶ ἀφοσιωμένη στὴν με-λέτη ἡ Ἰσαβέλλα δὲν εἶχε θεῖ καὶρο νὰ ἀσχοληθῇ μὲ τὸν ἔρωτα.

Ἐξαιρῶν τὴν παραμονὴ τῆς Κυρια-κῆς τῶν Βαίων, χωρὶς καμμιὰ προει-δοποίησι στὴν μητέρα του ἐφθασε νὰ κἀ-νῃ μαζί της τὸ Πάσχα ὁ Μανουέλο. Στ' ἀντίκρισμα τῆς ξαδέλφης του ποῦχε ἀ-φίσει παιδοῦλα κι' εὗρνε τώρα κοπέλ-λα τῆς παντρεῖας ἡ καρδιά του σκίρτησε καὶ σαγηνεύτηκε.

Ἦταν γὰρ ποὺ δὲν τόχε ξαναβρῇ σὸ Παρίσι, τὴν πόλιν τῆς ἡδονῆς καὶ τοῦ ἔρωτα, ποῦχε περάσει τόσα χρόνια τώρα.

Τὴν εὐχαρίστησε, ποὺ δέχθηκε νὰ μείνῃ νὰ κἀμὴ συντροφιά τῆς μητέρας του γιὰ τὸ Πάσχα, τῆς ἐπὶ ἡλίας τῆς χαρὰς τοῦ ποὺ τὴν ξαναβλέπει κοπέλλα μεγάλῃ πειὰ καὶ τόσο ὁμορφὴ κι' ἀνά-λαβε νὰ τῆς γίνῃ ὁδηγὸς σὸ νὰ γνω-ρίσῃ τὴς χίλιες ὁμορφιὲς τῆς Μαδρίτης!

Ἐκείνη, ποὺ ἡ ὠραία κορμίστα σὲ τῆς ἡλικίας τοῦ φωνῇ, οἱ εὐγενικοὶ τρόποι τοῦ ἐμπνέονταν στὴν καρδιά της κατὶ ἄγνωστο ὡς τὰ σήμερα, τὸν ἄκουε μὲ προσοχὴ καὶ νοσητεμένη...

Κι' ἀπ' τὴν ἄλλη μέρα ἀρχισαν τοὺς μακρινούς περιπάτους τους, χειρομα-σμένοι σὰν δυὸ μικρὰ εὐτυχισμένα παι-διά.

Κι' ἦρθε ἡ βραδυὰ τῶν ἐπιταφίων.

— Ἡ Ἰσαβέλλα, τῆς πρότεινε, ἀπό-ψε δὲ θὰ πάμε στὴν ἐκκλησίαν. Θὰ βοῦ-με λίγο ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, σ' ἕνα μικρὸ ὑψωμα κι' ἀπὸ κεῖ θὰ παρακολουθήσω-με τὴν λιτανείαν.

— Ἀφοῦ τὰ λὲς ἐσὺ, δὲν μπορεῖ πα-ρὰ νάμιν ὠραῖο. Τ' ἀπάντησε. Ἡ θεία Ροζίτα δὲν εἶπε τίποτε.

Στηριγμένοι ὁ ἕνας σὸ πλευρὸ τοῦ ἄλλου οἱ δύο νέοι, μὲ τὰ μάτια καρ-φωμένα πρὸς τὴν πόλιν, παρακολουθοῦν τὸ γραφικὸ θέαμα. Ἀπ' τὸν κῆπο τὸ ἄραμα τῶν λουλουδιῶν τοὺς μεθάει κι'

ἡ ἐπαφὴ τῶν νεανιῶν τοὺς κορμιῶν κάνει τὸ αἷμα νὰ κολλᾷ στὶς φλέ-βες τους. Οἱ καρδιὲς τους κτυποῦν γορ-γά, ἀκατόνιστα. Τὰ χέρια τους σφιγγον-ται. Τὰ μάτια τους πετοῦν φλόγες. Τὰ χεῖλη σιγοτρέμουνε σὸ λαχτάρισμα τοῦ φιλοῦ...

— Εἶσαι εὐχαριστημένη, Ἰσαβέλλα; — Πολλὸ. Κοντὰ σου βλέπω ὠραία ἀ-κόμη καὶ τὰ ἄσχημα.

— Ἀγάπῃ μου...

Ψιθυρίζει σὲ μιὰ στιγμὴ ἐκείνος.

— Μανουέλο μου...

Ὑστερα τὰ χέρια τους σμίγουν σ' ἀγκάλιασμα καὶ τὰ χεῖλη τους ἐνώνον-ται σ' ἕνα παρατεταμένο φιλ...

Κι' ἐκεῖ, ἐνῶ ἀπ' τὸν οὐρανὸ τοὺς ραί-νουν ἀργὰ ἀργὰ λίγες ψυχάλες, ἀπὸ τὸ φύλλωμα μιᾶς ἀκακίας καὶ καθὼς ἀπὸ τὴν πόλιν φθάνει ἀπαλὸς ὁ ψιθύρος με-λωδιῶν, ὁ Μανουέλο τῆς ὀκίσθεται ἀ-γάπῃ καὶ ἀφοσίωσι...

Ὅταν ἐργότερα γύρισαν σπύτι, ἡ εὐ-τυχία πλημυροῦσε τὴν καρδιά τῆς κό-ρης κι' ἡ φαντασία της ἐπλάβε τὰ τρελ-λότερα ὄνειρα. Οἱ λίγες μέρες ποὺ με-σολάβησαν μετὰ, ὅσον νὰ λήξῃ ἡ ἄδεια τοῦ νέου, ἦταν γεμάτες ἀπ' εὐτυχία.

Ὑστερα ἐκείνος ἐφυγε γιὰ τὴ θέσι του κι' αὐτὴ ἐδόθηκε στὰ μαθήματά της. Τὸ ἐρχόμενο Πάσχα τῆς εἶχε δώσει τὴν ὑ-πόσχεσι πὼς θὰῖρῃ νὰ παντρευτοῦν. Ἐ-τοῖ ὁ χωρισμὸς δὲν τῆς στοίχισε καὶ τὰ γράμματά του ποὺ ἐρχότανε τὸ ἕνα μετὰ τ' ἄλλο, δὲν τὴν ἐκάναν νὰ μετα-νοιώσῃ γιὰ τὴν πίστι ποὺ τοῦδωσε. Ὁ-μως αὐτὸ δὲν ἐκράτησε πόνου ἀπὸ τρεῖς τέσσερες μῆνες...

Ὑστερα τὰ γράμματά του ἀραίωσαν καὶ λίγους πρὶν μῆνες τώρα, ἐμάθαινε πὼς ἐπαντρεῖτο, χωρὶς τὴν σγκατά-θεσι τῆς μητέρας του, μὲ μιὰ πλούσια Παρισινή...

Γι' αὐτὸ ἀπόψε, Μεγάλῃ Παρασκευῇ βράδυ μόνῃ στὴν μικρὴ καμαροῦλα τῆς ἡ φτωχῆς Ἰσαβέλλας, θυμάται, ὑποφέρει, πονεῖ καὶ τὰ δάκρυα κυλοῦν ἀπ' τὰ ὀ-μορφα μάτια τῆς σ' ὅχρὸ πρόσωπὸ της, κι' ἀπ' αὐτὸ σὸ μικρὸ τραπέζακι της...

Ἐξῶ ὅμοιο σὰν τότε, σὰν μένον τὸ βράδυ, ἀντιφεγγίζον κι' ἀπόψε τ' ἀ-ναμμένα κεριὰ, ἀκούονται οἱ μελωδίες τῆς λιτανείας ἀναδίνεται τ' ἄρωμα τῶν ἀθισμένων πασκαλιῶν σμιγμένο μὲ τοῦ λιθαντιοῦ τὸ μοσχολόγημα. Μιὰ διαφορὰ μονάχα ὑπάρχει ὅτι τώρα, στὴν καρδιά της δὲν τρεπολάμπει καμμιὰ παρήγορη ἀχτίδα ἐλπίδας, δὲν τὴν πλανεῖ κανέ-νᾳ ὄνειρο...

Ἐκείνος, στὸν ὁποῖον εἶχε στηρίξῃ κάθε ἐλπίδα, κάθε πόθο, κάθε νεανικὸ τῆς ὄνειρο, εἶχε φύγῃ γιὰ πάντα, ξε-χνώντας τοὺς ὅρκους τῆς ὑποσχέσεως του. Κι' ἀλλοίμονο τίποτα δὲν προμή-γνε τὸ γυρισμὸ του, τὴν ἀνάσασιν τῶν ἐλπίδων της.

Ἡ ζωὴ της θὰ περνοῦσε ἀνέρασπη πειὰ, λὲς καὶ τὴν θάραινε κάποια κα-τάρα.

ΛΕΟ ΝΤΙ ΣΑΝΤΟ

Ο ΕΡΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΘΕΑΤΡΙΝΑΣ

"Ενα εϋδυμο αίσθηματικό διήγημα

Η ήθοποιος Μάλβα Ντοροαί ήταν τρισευτυχισμένη. Ένθ' προ ενός έτους είχε παίξει στο Βερολίνο, χωρίς μεγάλη επιτυχία, τώρα εθριάμβευε στη Βιέννη. Η εφημερίδες της αφιέρωναν καθημερινώς άρθρα, στα οποία εξυμνούσαν την τέχνη της. Τό κοινόν έπαινον κούσε κάθε βράδυ τα ταμεία του θεάτρου και ο θεατρώνης, όταν εξαίρετουσαν την Μάλβα, της έφιλοῦσε τὸ χέρι, πράγμα πὸν συνήθιζε νὰ κάνη μονάχα στους ήθοποιούς πὸν τοῦ ἔδιναν εισπράξεις τοῦλάχιστον 5.000 σελλίνια τὴν βραδυά. Αὐτὸ καὶ μόνον ἔφθανε γιὰ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἐπιτυχία τῆς Μάλβας.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο παιζόταν γιὰ ἑκατοστή πέμπτη φορὰ μιὰ κωμωδία στὴν ὁποία πρωταγωνιστοῦσε ἡ Μάλβα Ντοροαί. Στὸ διάλειμα τῆς δευτέρας πράξεως, ἐνθουσιασμένη γιὰ τὴν ἀποθέωσιν τῆς ἀπὸ τὸ κοινόν, ἡ ὥραία ήθοποιὸς κλείστηκε στὸ καμαρίνι τῆς.

Πρὶν ἀρχίσῃ νὰ ἀλλάξῃ τουαλέττα γιὰ τὴν τρίτη πράξιν, ἔπιασε τὴν κουβέντα μὲ τὴν γρηὰ Οὐρσοῦλη πὸν ἦταν καμαριέρα τῆς καὶ συμβουλὸς τῆς συγχρόνως.

μελωδική φωνή της. Ποτέ μου δὲν ἐπερίμενα τέτοιο θρίαμβο.

— Ἐγὼ ὅμως τὸν περίμενα! ἀπήντησε ἡ καμαριέρα μὲ σοβαρὸ ἔμφως. Τὸν εἶχα προβλέψῃ ἀπὸ τὴν γενικὴ πρόβη καὶ δὲν πέφτω ποτὲ ἔξω στὶς προβλέψεις μου.

Ἡ Μάλβα τὴν ἐφίλησε μὲ εὐγνωμοσύνη. Κατόπιν ἐξαπλώθηκε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ ἐμψύχισε σὰν νὰ ἀνείρευσαν:

— Μοῦ φαίνεται σὰν παραμῦθι! Ἐξέρεῖς, Οὐρσοῦλη, εἰμαι πολὺ συγκινημένη. Θὰ ἐκλαιγὰ μάλιστα, ἂν δὲν φοβόμουν μήπως χαλάσω τὸ μακιγιάζ μου.

Ἡ Οὐρσοῦλη, ἡ ὁποία εἶχε βγάλει ἐν τῷ μεταξύ τὰ παπούτσια τῆς κυρίας τῆς, ἐτοιμαζόταν νὰ τὴν βοηθήσῃ ν' ἀλλάξῃ τουαλέττα.

Ἀλλὰ ἡ συγκίνησις τῆς Μάλβας ἐμεγάλωνε καὶ δὲν τὴν ἄφηνε.

— Ἐξέρεῖς τί μὲ συγκινεῖ περισσότερο ἀπὸ ὅλη μου τὴν ἐπιτυχία; ρώτησε ἡ ήθοποιος.

Ἡ καμαριέρα ἐκίνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι τῆς.

— Κύνταξες ποτὲ στὴν πλατεῖα κατὰ τὴν ὥρα τῆς παραστάσεως; ξαναρώτησε ἡ Μάλβα.

— Ὁχι, ἀπήντησε ἡ Οὐρσοῦλη ἀδιάφορα! Γιὰ μένα τὸ θέατρο περιορίζεται μονάχα στὰ καρακρήνα.

— Ὁχι! Οὐρσοῦλη! Στὴν τετάρτη σει-

ρά, ἀριστερά, κοντὰ στὸ διάδρομο, κάθεται ἕνας νέος.

Ἡ Οὐρσοῦλη πὸν ἤθελε νὰ τελειώσῃ τὴν δουλειά της, εἶπε μ' ἀντιπαμονησία: — Στὴν τετάρτη σειρά, ἀριστερά, κάθονται: πολλοὶ νέοι... Τί σημασία ἔχει αὐτό;

— Ὁχι... Κοντὰ στὸ διάδρομο, στὴν τετάρτη σειρά, πάντα μόνον ὁ ἴδιος νέος. Τὸ βράδυ τῆς περσιέρας ἦταν ἐκεῖ... Τὸν ἐπρόσεξα γιὰτὶ μὲ ἐκίπταζε σὰν γοητευμένος. Μοῦ φαίνεται μάλιστα ὅτι χρωστῶ τὴν ἐπιτυχία μου στὴν ἀποδλητικὴ του ματιά. Τὸ δειπνῶ βράδυ τὸν εἶδα καὶ πάλιν ἐκεῖ. Μόλις ἀντίκρισα τὸ βλέμμα του, ἐνοιώσα μιὰ θαυσιὰ γαλήνη, μιὰ ἀπέραντη αὐτοπεποίθησι. Μοῦ φαινόταν πὸς ἦταν ἀδύνατο νὰ μοῦ συμβῇ κακό, ἐφ' ὅσον αὐτὸς ἦταν ἀπέναντί μου. Ἀπὸ τότε ἔρχεται τακτικὰ, κάθε βράδυ, σὲ κάθε παράστασι καὶ κάθεται πάντα στὴν ἴδια θέσι. Δὲν ἔλειψε οὔτε μιὰ φορὰ! Τί συγκινητικό!... Ἐ, Οὐρσοῦλη; Μόλις πέφτῃ ἡ ἀυλαία, ἀρχίζει νὰ χειροκροτῇ σὰν τρελλός. Ἐγὼ τὸν εὐχαριστῶ πάντοτε μὲ μιὰ ματιά, ἡ ὁποία, κάθε βράδυ πὸν περνᾷ γίγεται πειδὲ ἐγκάρδια, πειδὲ ἐκφραστικὴ... Φαντάσου, Οὐρσοῦλη, ὅτι πρὸς χάριν μου παρηκολούθησε εἰκοσιπέντε φορές τὸ ἴδιο ἔργο... Αὐτὸ ἐγὼ τὸ ὀνομάζω...

— Τρέλλα! συμπλήρωσε ἡ Οὐρσοῦλη πεζά.

— Τὸ ὀνομάζω ἔρωτα, πάθος! ἐξηκολούθησε ἡ Μάλβα μὲ ἐνθουσιασμό. Τί εἶναι ὁ ἔρωας;

— Εὐτυχῶς τὸν ἔχω ξεχάσει ἀπὸ καιρό...

Ἐπὶ τέλους ἡ γρηὰ καμαριέρα εἶχε κατορθώσει νὰ βγάλῃ τὸ φόρεμα τῆς νεαρᾶς ήθοποιού. Ἡ Μάλβα ἐσώπασε γιὰτὶ δὲν τὸ εὔρισκε σωστὸ νὰ μιλάγῃ νὰ ἔταν ἀγνωστο ντυμένη τόσο «νεγλιζέ». Μονάχα ὅταν ἐφόρεσε τὸ κίμονό τῆς ἐξηκολούθησε:

— Μπορεῖς νὰ μοῦ πῆς, Οὐρσοῦλη, γιὰτὶ ὁ νέος αὐτὸς δὲν ἐπεχείρησε ἀκόμα νὰ μὲ γνωρίσῃ καὶ προσωπικῶς;

— Ἴσως γιὰτὶ δὲν ἔχε: λεπτὰ ἀπήντησε ἡ καμαριέρα ψυχρά.

— Ὁχι! Θὰ σοῦ πῶ ἐγὼ γιὰτί... Εἶναι ἀπλούστατα, δειλός. Ὅταν ἕνας ἄνθρωπος παρακολουθεῖ εἰκοσιπέντε φορές τὸ ἴδιο ἔργο, χωρὶς νὰ κουρασθῇ, αὐτὸ σημαίνει πὸς εἶναι δειλός... Ἀλλοι, στὴν θέσι του, ἀπὸ τὴν δεύτερη κιόλας βραδυά, θὰ εἶχαν προσπαθήσῃ νὰ γίνονιν φίλοι τῆς πρωταγωνιστρίδας. Καὶ ἔξερεις τί σκέπτομαι, Οὐρσοῦλη;

— Τί; ἔκανε ἡ γρηὰ καμαριέρα νευριασμένη.

— Ὅτι πρέπει νὰ τὸν ἐνθαρρύνω καὶ ἐγὼ ὀλίγον. Τὸ ἀπόγευμα, ὁ διευθυντῆς μοῦ ἔλεγε ὅτι αὐτὸ τὸ ἔργο θὰ παιχθῇ ἑκατὸ φορές τοῦλάχιστον. Πὸς μπορεῖ λοιπὸν ὁ δυστυχισμένος νὰ τὸ ἰδῇ ἑκατὸ φορές; Θὰ τοῦ γράψω λοιπὸν ἕνα μικρὸ γραμματάκι πὸν θὰ τοῦ πᾶς ἐντὶ ἡ ἰδία... Δὸς μου γρηγόρα μολύβι καὶ χαρτί, Οὐρσοῦλη. Ἀέσωσ! Θέλω νὰ τοῦ γράψω αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἐπάνω στὸν ἐνθουσιασμό μου, γιὰ νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὰ λόγια μου πόσο ἐκτίμησα τὸν ἡρωϊκό του ἔρωτα.

— Μὰ δὲν προφταίνετε τώρα... Ἡ τρίτη ποῦξιν ἀρχίζει...

— Ἀς ἀρχίσῃ!... Δὸς μου μολύβι καὶ χαρτί.

Ἡ Οὐρσοῦλη ἀναγκάστηκε νὰ ὑπα-

Ο ΑΓΚΩΠ ΣΤΗΝ ΚΑΪΖΑΚ

ΒΙΡΑΒΕΙΟ

Καρντιά μου ἔκανε τὶς τὰς γιάβρουμι γιὰ σένα Καϊζάκ καὶ ἤρτα μὲ μπουζούκι, μὲ ἄλλα ντυδὸ παιντιὰ μαζί, πὸν ἡ ντυκὸς μου μισαζὶ ἐπούλασαν ...σουτζούκι.

Τραοῦντι εἶπα... «Μοναξιά» καὶ κατισμένο ἦμουν ντεξιά, ἡ πόρτα σου ἡ μεγάλη, Κι' ἄμα καρῶνις εἶπα γιὰβάς ἀπὸ μπαντζούρι σου ...κουβάς μὲ ἤρτε ἱστὲ ...κεφάλι.

Ροῦχα μου ὅλα εἶχαν ...βρακεῖ καὶ ἀπὸ ἡ σπῆτι σου ἐκεῖ μέχρι ντυκὸς μου ἡ σπῆτι ἱστὲ ἐγὼ καὶ τὰ παιντιὰ ἀπὸ μέσλο ...μερωντιὰ βαστάκιμε ἡ ...μύτη !!!

Ο ΑΓΚΩΠ

Η ΚΑΪΖΑΚ ΣΤΟΝ ΑΓΚΩΠ

ΚΑΝΤΑΔΑ

* Ἀγκώπη μου ἂν μ' ἀγαπᾷς * Ὁδείο γρηγόρα νὰ πᾶς νὰ μὴν εἶσαι ...χαϊβάνης, κι' ἄμα τὰ μάτης ντὸ ρέ μι ἔλα ἰ σπῆτι μου γραμμή καντάδα νὰ μὲ κάνης.

Ταγκὸ μαγικὸ νὰ τσαμπουνᾷς, χορδὲς μορδὲς νὰ ταγκικρουνᾷς νὰ λῆης σὺλα μὸλα νὰ γίνῃ στόμα σου ...παρλόν, μ' ἄλλα παιντιὰ ...φυστικ φῶ [φιλόν] ἀπὸ Ὁντεῖα ὅλα.

Κι' ἐγὼ Ἀγκώπη μπουνταλὰ τὰ καμαρώνω ἀπὸ ψηλὰ ἡ γλῦκα σου ἡτόση, ἱστὲ τ' ἀκούση κι' ἡ μαμά γλυκὸ τραοῦντι ...παστουρμά κι' ἡ χέρι μου τὰ ντῶση.

Η ΚΑΪΖΑΚ

κούση καὶ ἡ Μάλβα ἔγραψε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητέ μου κύριε τῆς τετάρτης σειράς,

Γιὰ νὰ καταλάβετε πόσον μὲ συγκινεῖ ἡ θυσία σας, σὰς παρακαλῶ νάρθῃτε αὔριο τὸ ἀπόγευμα στὶς πέντε νὰ πάρουμε τὸ τσάι μαζύ.

Δεχθῆτε ἀπὸ τώρα τίς εὐχαριστίες μου.

M. N.»

Ὁ νέος ἔπῃε στὸ ραντεβὺ πὸν τοῦ εἶχε δώσει ἡ ὥραία ήθοποιος, ἡ ὁποία τὸν ἐδέχθηκε γεμάτη χαρὰ καὶ καταισχυκνιπιένη.

Γιὰ πρώτη φορὰ τὸν ἔβλεπε ἀπὸ κοντὰ. Καὶ τὸ εὔρισκε κάπως διαφορετικὸ ἀπὸ ὅ,τι τὸν εἶχε δῇ στὸ σκοτάδι τῆς σάλλας τοῦ θεάτρου.

Εἶχε πειδὲ ἀντρίκειο παρουσιαστικὸ, πειδὲ ἐνεργητικὴ φυσιογνωμία. Ἀλλὰ ἡ δειλία του δὲν τὸν εἶχε ἀφίσει, μολοῦντι δὲν βρισκόταν πειδὲ καθισμένος στὴ τετάρτη σειρά τῶν καθισμάτων.

— Κοῦρτ Λέμπτεργκεν! αὐτοσυστήθηκε ὁ νέος κἀνοντας μιὰ ἀδέξια ὑπόκλησι.

Ἡ Μάλβα ἐχαμογέλασε. Τὸ ὄνομα Κοῦρτ τῆς ἄρεσε πολὺ.

— Ἦταν πολὺ ἐνγενικὸ ἐκ μέρους σας τὸ ὅτι ἤρτατε, τοῦ εἶπε.

— Ὁχι! σὰς παρακαλῶ, κυρία.. Πρέπει νὰ σὰς εὐχαριστήσω μάλιστα γιὰτί... Δὲν ἔξερετε πόσο σὰς ἐκτιμῶ... Πολλοὶ σπάνια οἱ ἄλλοι συναδελφοί σας καταλαβαίνουν ἔταν ἄνθρωπον πὸν...

— Θέλετε νὰ πῆτε ὅτι ἐρωτευθῆκατε πολλὰς συναδελφους μου ὡς τώρα;

— Ὁχι! σὰς παρακαλῶ... Δὲν ἐρωτεύθηκα ποτὲ... καμμιά. Ἦθελα νὰ πῶ...

— Ὅτι δὲν θὰ ἐτολμοῦσατε ποτὲ νὰ μὲ γνωρίσετε.

— Ναί! Ποτὲ δὲν θὰ τολμοῦσα αὐτό... Δὲν ἤξερα πὸς θὰ μὲ δεχόσαστε...

— Ἀκούσατε... Δὲν συνηθίζω ποτὲ μου νὰ στέλνω γραμμάτια εἰς τοὺς θεατὰς καὶ νὰ τοὺς παρακαλῶ σὲ τσάι... Ἐσεῖς ὅμως μὲ καταισχυκνιπῆσατε... Δὲν εἶναι λίγο νὰ παρακολουθήσετε εἰκοσιπέντε φορές τὸ ἴδιο ἔργο!...

— Ναί, βέβαια! ἀπήντησε ὁ νέος ἀναστενάζοντας. Δὲν εἶναι λίγο. Καὶ ἐγὼ στὴν ἀρχὴ τὸ ἐφανταζόμουν πειδὲ εὐκολο...

— Τί φανταζόσαστε πειδὲ εὐκολο; ρώτησε ἡ Μάλβα ξαφνιασμένη.

— Νὰ ἀκούτε τόσες φορές τὰ ἴδια πράγματα κάθε βράδυ. Τί μπορούσα ὅμως νὰ κάνω, ἂν οὐ ἔχασα τὴ θέσι μου στὴν Τράπεζα; Ἡ ἀνεργία καὶ ἡ κρίσις μ' ἀνάγκασαν νὰ γίνω ἀρχηγὸς τῶν «κλυκέρ» στὸ θέατρο στὸ ὁποῖο παίζετε.

Ἡ Μάλβα χλόμιασε καὶ ἀτόμεινε σιωπηλὴ μερικὲς στιγμές. Κατόπιν εἶπε μὲ φωνὴ παγωμένη σὰν τὴν καρδιά της:

— Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σὰς ἐκάλεσα. Ἦθελα νὰ σὰς ἀνταμειψῶ γιὰ τίς ὑπηρεσίες σας.

...Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγα λεπτὰ ὁ νέος ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τῆς ήθοποιού. Ἡ Μάλβα τοῦ εἶχε δώσει πενήντα σελλίνια. Τίποτε περισσότερο.

A. ΛΙΧΤΕΝΜΠΕΡΓΚ

«ΕΥΡΩΠΗ» = 21

ΞΑΝ ΑΠΙΣΤΕΥΤΑ

* Ὁ εἰκοστὸς αἰὼν ἔχει τὰ περισσότερα δισεκατὸν ἔτη, ἢτοι 24 ἐν συνόλῳ. Καθ' ὅλην δὲ τὴν ἑκατονταετίαν ὁ Φεβρουάριος θὰ ἔχη τρεῖς μόνον φορές ἀπὸ πέντε Κυριακὰς. Μιὰ φορὰ τὸ 1920, τὴ δεύτερη τὸ 1948 καὶ τὴν τρίτη τὸ 1976.

* Ἡ Ἀγγλοσαξωνικὴ φυλὴ κυβερνᾷ τὸ 1/3 τῆς γῆς.

* Ὁ πῖν κοντὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου εἶναι ὁ Ρώσος Ἰβάν Γεργόροβιτς. Ζῇ στὴ Μόσχα καὶ ἔχει ὕψος μόλις 0,77 τοῦ μέτρου!

* Ὁ γρηαιότερος παπαγάλος βρίσκεται στὴν Πενσυλβανία. Ὀνομάζεται Πασκάλ καὶ ἀνήκει στὴν οἰκογένεια τοῦ κ. Χάρισσον ἀπὸ τριακονταετίας!

* Εἰς ἕνα ἀνθρωποφυλὸ τῆς Ἀμερικῆς ἔχει ἐκκαρπῇ μιὰ πυρκαῖα πρὸ ἐβδομηκοντα ἑτῶν χωρὶς νὰ σβυσθῇ.

* Εἰς ἕνα πλειστηριασμὸν πολιτικῶν βιβλίων στὸ Λονδίον, ἐπὶλήθη μιὰ Παλαιὰ Διαθήκη ἐκδόσεως Γουτεμβέργιου, ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 5 χιλιάδων λίρων!

* Ὁ Ἀγγλὸς φυσιολόγος Τζέφερσον ἔκαμε ἕνα πείραμα διὰ τοῦ ὁποίου ἀπέδειξεν ὅτι δύναται νὰ παραχθῇ ἡλεκτρικὸν ρεῖμα ἐκ τοῦ ἀνθρώπινου σώματος διὰ νὰ ἀνάβουν οἱ ἡλεκτρικοὶ λαμπτήρες τῆς τοῦσῃς!

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΙΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΓΑΛ- Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ]

Τὸ τραῖνο δοκίμασε νὰ ἀποσπορή-
σῃ, μὰ καὶ πίσω τὸ χιόνι τοῦ ἐκλείνε
τὸν δρόμο.

Ἀλήθεια, αὐτὸ πού σ' ἀσθενοῦμαι,
δὲν μοιάζει κἀπως μὲ νοσηρὸν διή-
γημα.

Ἄν εἴπατε σὲ κομμὴ χώρα διαμαρ-
τυρομένων, οἱ ἄνθρωποι θὰ ἐγονάτιζαν
καὶ θὰ ἐμπιστευόντουσαν τὴν ψυχὴ τους
στὸ Θεό!

Ξαφνικὰ τὸ τραῖνο σταμάτησε.

Περνούσαμε τὴ Σιέρα ντὲ Γκουαντα-
ρμά καὶ εἰς ὕψος χιλίων τετρακοσίων
μέτρων.

Μιὰ νέα χιονοθύελλα εἶχε φράξει τὸν
δρόμο.

Σὰν ἔμαθαν πὼς ὁ σιδηρόδρομος δὲν
θὰ προχωροῦσε, γιατί εἶχε φραχθῇ ἡ
γραμμὴ, ζήτησαν ἀπὸ τὴν τσιγγάνα νὰ
χορεύῃ. Ἐκεῖνη δὲν ἀρνήθηκε. Ἦταν
ἴσα με τριάντα χρονῶν, πολὺ ἀσχη-
ματὴς ὅλες οἱ γυναῖκες τῆς φυλῆς τῆς,
μὰ εἶχε μιὰν ἐξαιρετικὴν εὐκνησία ἀπ' τὴ
μέση ὡς τὰ πόδια.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ λησμονήσαμε καὶ τὸ
κρῦο, καὶ τὸ χιόνι καὶ τὴν νύκτα ἀκό-
μη. Οἱ ἐπιβάτες τῶν ἄλλων διαμερισμά-
των, γονατισμένοι στοὺς ξύλινους πάγ-
κους καὶ μὲ τὸ σῶμα ἀσυνεπῶς ἐκτεθει-
μένο στὸ ἐρεισίνωτο τῶν καθισμάτων, παρα-
τηροῦσαν τὴν τσιγγάνα.

Αὐτοὶ πού ἦσαν πρὸ κοντὰ τῆς, πα-
ρακολουθοῦσαν τὸν ρυθμὸ τοῦ χοροῦ
τῆς μὲ παλαμάκια.

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ παρατήρησα σὲ μιὰ
γωνιά ἀπέναντί μου μιὰ μικρὴ κόρη πού
τραγουδοῦσε. Φοροῦσε ἕνα ῥοζ φορεμα-
τάκι πού μ' ἔκανε ἀμέσως νὰ καταλά-
βω πὼς ἦταν Ἀνταλουζα.

Οἱ ὅμοι τῆς καὶ τὸ στήθος τῆς, πού
μόλις ἀρχίζε νὰ σχηματίζεται, καλύ-
πτονταν ἀπὸ ἕνα κρεὶ σάλι. Γιὰ νὰ φυ-
λάγεται δὲ ἀπὸ τὸ κρῦο, εἶχε τυλίξει
τὸ πρόσωπό τῆς μ' ἕνα ἀσπρὸ φουλάρι,
δεμένο πίσω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς σὲ σχῆ-
μα δυὸ μακρῶν κερατῶν.

Σχεδὸν ὅλοι οἱ ἐπιβάτες τοῦ διαμε-
ρισματος ἔβλεπε πὼς ἡ μικρὴ αὐτὴ ἦ-
ταν μαθήτρια στὸ μοναστήρι τοῦ Σάν-
Ζοζέ ντ' Ἀβίλλα καὶ ὅτι γύριζε στὴ
Μαδρίτη γιὰ νύκτα τὴ μητέρα τῆς. Ἀ-
κόμα ἔβλεπε πὼς δὲν εἶχε κανέναν
νόδιο καὶ πὼς τὴν λέγανε Κόντσα Πε-
ρέζ.

Εἶχε μιὰ φωνὴ διαπεραστικὴ καὶ τρα-
γουδοῦσε χωρὶς νὰ κινῆται, μὲ τὰ μά-
τια κλειστά καὶ τὰ χέρια χωμένα μέσα
στὸ σάλι. Μὰ τὰ τραγούδια πού τρα-
γουδοῦσε, δὲν τὰχε ἀσφαλῶς μάθει στὸ
σχολεῖο τοῦ μοναστηριοῦ. Γιατὶ τὰ κου-
πλε τῶν τραγουδιῶν τῆς ἦσαν ἀπὸ κεί-
να πού ὁ λαὸς κλείνει ὅλο του τὸ πᾶ-
θος.

Ἀκόμα μοῦ φαίνεται πὼς τὴν ἀκούω
νὰ τραγουδᾷ μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή τῆς:

Εἰν' γιὰσεμὶ τὸ στρώμα σου
καὶ λευκὸ ῥόδο τὸ σεντόνι σου,
κρίνο τὸ μαξιλάρι σου,
καὶ σὸ τὸ ῥόδο μόνι σου.

Μὰ κατόπιν σὰν νὰ κατάλαβε πὼς δὲν
ἄξιζε ἡ τσιγγάνα αὐτὴ τόσο λυρισμὸ
ἄλλαξε τόνο καὶ ἄρχισε νὰ λέῃ ἄλλα
τραγούδια, γεμάτα ἀπ' εἰρωνεία, σὰν
αὐτὸ πού θυμάμαι:

«Εἴκοσι ἔχεις ἐρωμένους
καὶ ἐμέναν ἄλλον ἕνα
μ' ἂν εἶν' ὅλοι σὰν καὶ ἐμένα
θ' ἀπομείνῃς πᾶς στὸ ῥάφι!»

Ἡ τσιγγάνα δὲν ἤξερε τί νὰ κἀνῃ:
Νὰ γελάσῃ μὲ τὸ τραγούδι τῆς μικρῆς
ἢ νὰ θυμώσει;

Οἱ θεατὲς ἦσαν μὲ τὸ μένος τῆς μι-
μῆς ἐναντίον τῆς ἄλλης μὲ λύσσα.

κρῆς, μὰ ἡ τσιγγάνα δὲν εἶχε τὴν ἐ-
τοιμότητα τοῦ πνεύματος πού στίς και-
νούριες κοινωνίες ἀντικαθιστᾷ τὴ γρο-
θιά. Καὶ λούφαζε σφιγγοντας τὰ δόν-
τια.

Μὰ καὶ ἡ μικρὴ πῆρε θάρρος καὶ δι-
πλάσιασε τὴν αὐθάδειά τῆς.

Τότε ἡ τσιγγάνα δὲν θάσταξε καὶ σή-
κωσε τὰ δυὸ τῆς χέρια ἀπειλητικὰ:

— Θὰ στὰ βγάλω τὰ μάτια...

— Καλὲ σόνα, τῆς ἀπήντησε ἀτάρα-
χη ἡ Κόντσα.

Καὶ ἐνῷ ἡ τσιγγάνα ἐξαπέλυε χίλιες
δυὸ βλαστήμιες, ἡ μικρὴ προσέθεσε ἡ-
ρεμα:

— Φύλακες, δώστε μου δυὸ κοντά-
ρια.

Ἐπανελάβε δηλαδὴ τὴ φράσι πού λέ-
νε οἱ τορρεαντόροι ὅταν τοὺς πλησιάζ-
ῃ ὁ ταῦρας ἐξηγριωμένος.

Οἱ ἐπιβάτες ὅλοι ξεράθηκαν στὰ γέ-
λια.

— Ὁλά... Ὁλά... φωνάζανε οἱ ἄν-
δρες, ἐνῷ οἱ γυναῖκες τὴν κυττοῦσαν
μὲ συμπάθεια.

Ἡ Κόντσα δὲν φαίνονταν πὼς πειρά-
ζονταν, μὰ θύμωσε σὰν ἡ τσιγγάνα τὴν
φώναξε «β ρ ω μ ο κ ὁ ρ ι τ σ ο».

— Εἶμαι γυναῖκα, τῆς φώναξε χτυ-
πώντας τὸ τρυφερὸ τῆς στήθος.

Καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι ἐπετέθηκαν ἡ
μία ἐναντίον τῆς ἄλλης μὲ λύσσα.

Τότε μῆτριά στή μέση νὰ τίς χωρίσω.
Ποτὲ μοῦ δὲν μπόρεσα νὰ δεῖξω
στοὺς γυναικοναυγάδες τὴν ἀδιαφορία
πού δείχνει ὁλος ὁ κόσμος.

Οἱ γυναῖκες μαλλώνουν μ' ἄσχημο
τρόπο. Δὲν ξέρουν τὰ χτυπήματα πού
πληγώνουν, μὰ κάνουν χρῆσι τῶν νυ-
χιῶν πού τυφλώνουν.

Αὐτὸ πάντα μὲ φοβίζει.

Μὲ πολλὴ δυσκολία κατόρθωσα νὰ
τίς χωρίσω. Εἶνε τρελλὸς αὐτὸς πού
παίει νὰ μπλεχτῇ σὲ γυναικοναυγά.

Ἀφοῦ τίς ξεχώρισα, ἀπεσύρθησαν
καὶ οἱ δυὸ τους γεμάτες θυμὸ.

Σὰν τέλειωσαν ὁ γυναικοναυγὰς, τό-
τε φάνηκε ἕνας κρεμανταλᾶς μὲ τὴ στο-

ΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΛΟΥΓΙ

ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΟ

λὴ τοῦ χωροφύλακα πού, ἀφοῦ ἐπιθεώ-
ρησε τὸ πεδίο τῆς μάχης, κατάφερε κα-
τόπι ἕνα σκαμπίλλι στὸ πρόσωπο τῆς
μικρῆς.

Καὶ χωρὶς κᾶν νὰ δικαιολογήσῃ τὸ
πόρισμα τῆς διαδικασίας του, πῆρε τὴν
Κόντσα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ὡδήγησε
σ' ἕνα ἄλλο διαμέρισμα. Ὑστερα ἐπα-
νῆλθε μὲ τὴν κομικὴ σοβαρότητα τοῦ
ὁργάνου πού ἀπεκατέστησε τὴν δημοσία
τάξι!

Ἐν τῷ μεταξύ τὸ τραῖνο συνέχισε
τὸ δρόμο του. Περάσαμε τὴν Ἀγία Μα-
ρίνα τῶν Χιονιῶν. Γύρω μας ὅλα ἦσαν
κάτασπρα. Ὁ οὐρανὸς ἦταν σκοτεινός.
Νόμιζα πὼς ταξίδευα μ' ἕνα σιωπηλὸ
καὶ φανταστικὸ τραῖνο πρὸς ἀνακάλυψι
ἐνὸς νέου Πόλου.

Οἱ συνεπιβάτες μοῦ εἶχαν ἀπὸ ὥρα
ἀποκοιμηθῇ καὶ μονάχα ἐγὼ ἀπελάμβα-
να τὴν ὑπέροχη αὐτῆς γοητείας.

Ἔχετε προσέξει, φίλε μου, ὅτι οἱ
ἄνθρωποι δὲν προσέχουν ποτὲ τὰ πρὸ
ἐνδιαφέροντα πράγματα;

Καθὼς θαύμαζα τὴ σεληνοφώτιστο
καὶ χιονισμένη νύκτα καὶ τὰ μάτια μοῦ
εἶχαν κουρασθῇ ἀπὸ τὸ ἐκτυφλωτικὸ
λευκὸ τῶν χιονιῶν, ἀπ' τὴ σκέψι μου
πέρασε ἡ εἰκόνα τῆς μικρῆς. Ἡ νεαρὴ
αὐτὴ Μαυριτανὴ μέσα στὸ Σκανδιναβικὸ
αὐτὸ τοπίο ἦταν μιὰ παράξενη ἀντί-
θεσι.

Ποῦ νάταν τάχα; Ἐσκυφα ἀπάνω ἀπ'
τὸ ἐρεισίνωτο καὶ τὴν εἶδα κοντὰ μου,
τόσο μάλιστα κοντὰ μου, πού νόμιζα
πὼς θὰ μπορούσα νὰ τὴν ἐγγίσω. Κοι-
μώτανε μὲ τὸ στόμα μισανοιγμένο καὶ
μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα κατ' ἄπ' τὸ
σῶμα.

Πάνω στὸν ὕπνο τῆς δὲν εἶχε κατα-
λάβει πὼς εἶχε γείρει τὸ κεφάλι τῆς
πάνω στὰ μπράτσα τῆς παραπλευρῶς κα-
λογρηᾶς.

Προσπαθοῦσα νὰ πιστέψω πὼς ἦταν
γυναῖκα. Ἀλλὰς τε μὰς τὸ εἶχε πῇ ἡ
ἴδια. Ἀλλὰ, ἀγαπητὲ μου κύριε, ἐκοι-
μόνταν σὰν ἕνα παιδί ἔξω μνηνῶν. Ὅλο
τῆς τὸ πρόσωπο ἦταν σκεπασμένο μὲ τὸ
φουλάρι.

Μιὰ κατσαρή μαύρη μπούκλα, βλέφα-
ρα κλειστά, πλαισιωμένα ἀπὸ μακρὺς
βλεφαρίδες, μύτη μικροσκοπικὴ, χεῖλη
σαγηνευτικὰ. Αὐτὰ μονάχα ἔβλεπα. Καὶ
ὅμως ἐκάθην ὡς τὴν αὐγὴ πάνω ἀπ'
τὸ περίεργο αὐτὸ στόμα, τὸ τόσο παι-
διάστικο, μὰ καὶ τόσο ἡδονικό. Εἶχα τὴν
ἀμφιβολία ἂν μέσα σ' ὄνειρό τῆς ζη-
τοῦσε τὸν μαστὸ τῆς παραμάνας ἢ τὰ
χεῖλη τοῦ ἐραστοῦ...

Ὅταν τὸ τραῖνο περνοῦσε τὸ Ἐσκο-
ριᾶλ, εἶχε πιάσει νὰ ξεμερώνῃ. Σὲ λίγο
μπήκαμε στὸ σταθμὸ καὶ καθὼς πῆρα τὴ
βαλίτσα μου, ἄκουσα μιὰ λεπτὴ φωνού-
λα, ἀπ' τὸ παράθυρο τοῦ σταθμοῦ.

— Κῦττα !... Κῦττα !...

Ἐδειχνε μὲ τὸ δάχτυλο τὰ χιόνια
πού σκεπάζαν τὰ βαγόνια.

Τὴν βοήθησα νὰ πάρῃ τὰ πακέττα τῆς.
Θέλησα μάλιστα νὰ τῆς δώσω καὶ ἕνα

βαστάζο, μὰ ἀρνήθηκε. Καὶ εἶχε μάλιστα
ἔξω πακέττα.

Στὰ γεγόρατα καὶ ὅπως μπόρεσε πῆρε
τὸ ἕνα στὸν ὄμο, τὸ δεύτερο κάτω ἀπὸ
τὴ μασχάλη καὶ τὰ ἄλλα στὰ δυὸ τῆς χέ-
ρια καὶ ἔφυγε τρέχοντας.

Τὴν ἔχασα ἀπ' ἐμπρὸς μου.

Βλέπετε, λοιπόν, ἀγαπητὲ κύριε, πὼς
ἡ πρώτη αὐτὴ συνάντησι ἦταν ἀσχημα-
τὴ καὶ ἀόριστη.

Πάντως ὅμως, δὲν ἦταν παρὰ μιὰ ἀρ-
χὴ εἰδυλλίου.

Ἡ τοποθεσία, ὁ διάκοσμος, τὸ περι-
βάλλον κατέχει πρὸς μεγάλη θέσι ἀπὸ τὴν
ἡρώϊδα καὶ θὰ μπορούσα νὰ μὴ θυμώσω-
να αὐτὴ τὴ σκηνή. Ἀλλὰ πέστε μου, τί
εἶναι πρὸς ἀνόμελο ἀπὸ μιὰ περιπέτεια
παρμένη ἀπὸ τὴν πραγματικότητα; Ἀλ-
λὰς τε, ἔτσι ἀρχίζουν ὅλα.

Σήμερα θὰ ἀρκεζόμουν, πὼς ἂν μὲ
ερωτοῦσαν ἐκεῖνο τὸ πρωὶ τί μοῦ συνέ-
θηκε τὴν περασμένη νύκτα, καὶ τί ἀνα-
μνήσεις κράτησα κατὰ τίς σαράντα ὁκτώ
ὥρες τοῦ ταξίδιού μου, θὰ ὡλοῦσε γιὰ
τὸ τοπεῖο καὶ ὄχι γιὰ τὴν Κόντσα Πε-
ρέζ. Εἶναι ἀλήθεια πὼς μὲ διασκέδασε
στὰ εἴκοσι ἐκεῖνα λεπτὰ τῆς ὥρας. Εἶχα
ἀκόμα τὴν εἰκόνα τῆς καναδυὸ φορὸς
στὸ μυαλό μου, μὰ ὕστερα οἱ ὑποθέσεις
μου μὲ τράβηξαν ἄλλου καὶ ἔπαψα νὰ
σκέπτομαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ὅπως ἀνέλπιστα ξαναβρίσκω τὴν
Κόντσα, τὸ ἐπόμενο καλοκαίρι.

Εἶχα καρὸ πού εἶχα ξαναγεύσει στὴ
Σεβίλλη.

Λογάριαζα νὰ ἀναγνώσω ἕνα παλῶ
εἰδυλλιο, γιὰ τὸ ὅποιο δὲν πρόκειται νὰ
σᾶς μιλήσω.

Ἀλλὰς τε, δὲν πρόκειται ἐδῶ ν' ἀ-
κούσετε ὅλα τὰ ἐπεισόδια τῆς ζωῆς μου
καὶ δὲν μ' ἀρέσει διόλου νὰ διηγοῦμαι
τίς ἀναμνήσεις μου.

Ἄν δὲν ὑπῆρχεν αὐτὴ ἡ παράδοξη
σύμπτωσις πού μὰς ἔνωσε γύρ' ἀπ' τὴν
ἴδια γυναῖκα, σᾶς διαβεβαίω πὼς δὲν
θὰ σᾶς ἀπεκάλυπτα ποτὲ τὸ ἐπεισόδιο
αὐτὸ τῶν περασμένων μου.

Γι' αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ, αὐτὴ ἡ ἐξο-
μολόγησι νὰ μείνῃ μεταξύ μας.

Κατὰ τὸν Αὐγουστο βρισκόμουν α-
νάχωρ στὸ σπίτι μου, πού κατὰ τὴν ἐ-
ποχὴ ἐκεῖνη γέμιζε ἡ παρουσία μιᾶς
γυναίκας γιὰ πολλὰ χρόνια.

Τὸ δεύτερο πλάτο εἶχαν ἀφαιρεθῇ ἀπὸ
τὸ τραπέζι, οἱ ντοπιᾶδες ἦσαν χωρὶς
φορεμάτια, τὸ κρεβάτι ἄδειο καὶ παν-
τοῦ βασίλευε σιωπὴ. Ἄν ποτὲ σᾶς εἴ-
σαφε ἐρωτευμένους, θὰ ὁμολογοῦσατε
πὼς αὐτὸ εἶναι ἀληθινὰ τρομερὰ.

Γιὰ νὰ ξεχάσω τὸ πένθος αὐτὸ, πού
εἶναι καὶ τὸ χειρότερο, ἔφευγα τὸ πρωὶ
καὶ γύριζα τὸ βράδυ, ἀφοῦ ὅλη τὴν ἡ-
μέρα γύριζα ἀκούγοντας τὴν ἡφίππου, μ'
ἕνα ὄπλο, μ' ἕνα μπασιτόνι ἢ μ' ἕνα δι-
βλίο. Πολλὲς μάλιστα φορὲς κοιμόμουν
στὸ ξενοδοχεῖο γιὰ νὰ μὴ γυρίσω στὸ

σπίτι πού μ' ἐφόβιζε.

Ἐν' ἀπόγευμα, πού δὲν εἶχα νὰ κάνω
τίποτε, μῆτριά στὴ «Φάμπρικα», τὸ ἐρ-
γοστάσιο κατασκευῆς τοιγαρόντων.

Ἡ ἡμέρα ἦταν τρομερὰ θερμὴ. Εἶχα
φάει στὸ «Ρεστοράν ντὲ Παρι» καὶ γιὰ
νὰ πάω ἀπὸ τὸ Λας Σιέρπες στὴν ὁδὸ
Σάν Φερνάντο, κινδύνευα νὰ πεθάνω
ἀπὸ ἥλιασι.

Μῆτριά, λοιπόν, μόνος στὴ «Φάμπρι-
κα», στὸ ἀχανὲς αὐτὸ χαρῆμι, πού ἐρ-
γάζονταν κάπου τέσσερις χιλιάδες ὁκα-
τώσιες γυναῖκες, πού εἶναι τόσο ἐλεύ-
θερες στὴ γλώσσα, ὅσο καὶ στὰ ρούχα
πού φοροῦνε.

Κεῖνὴ τὴν ἡμέρα, ἡ μεγάλη ἑσπέρη ἀ-
ννάγκασε τίς γυναῖκες αὐτὲς νὰ ξεκου-
ραστοῦν καὶ νὰ γυμναστοῦν μὲ τὴ μεγα-
λείτερη εὐκολία.

Αὐτὲς πού ἦσαν πρὸ πολλὴ ντυμένες
δὲν φοροῦσαν παρὰ ἕνα ποικύμιον, ἦσαν
«οἱ σεινέδες». Ὅλες οἱ ἄλλες ἐργάζονταν
μὲ τὸν κομρὸ κατὰγνινο, μ' ἕνα ἀρα-
χνοῦφαντο μισοφόρι, ξεσφιγγμένο στὴ
μέση καὶ πού ἔπεφτε στοὺς μηρούς.

Ὑπῆρχαν ἐκεῖ γυναῖκες καὶς ἡλμίας.

Νέες, γρηῃς, κορίτσια, κοριτσάκια,
λεπτές, ψηλές, χονδρές. Μερικὲς ἦσαν
ἐγκυοί, ἄλλες ζύζανιν τὰ βρέφη των.

Ἀλλὰς δὲν ἦσαν παρὰ κοριτσάκια.

Μερικὲς ἀπ' αὐτὲς ἦσαν πολλὴ ὥρατες.

Ἐπέερα ἀνάμεσα στὸ πλῆθος αὐτὸ
τῶν γυναικῶν, παρατηρώντας ἀριστερὰ
καὶ δεξιὰ.

Ἀλλὰς μοῦ φάνεζαν νὰ τίς ἐλεῖω,

ἄλλες μοῦ φάνεζαν νὰ κ' ἔχω μὲ.

Παρὶ ἡ εἰσόδος ἐνὸς ἀνδρὸς σ' αὐτὸ
τὸ παράδοξο χαρῆμι, προκαλεῖ κάποιες
δικαιολογημένες συγκινήσεις.

Ἐννοεῖται πὼς δὲν δυσκολεύονται νὰ
μιλήσουν ἐλεύθερα ὅταν θοῶνται τὰ
ποικύμια τῶν καὶ νὰ προσθέσουν στὰ
λόγια τῶν μερικῶν ἀναιδέων χειρονομί-
ες πού στενοχωροῦν καὶ ἄνδρα ἀκόμη
τῆς ἡλμίας μου.

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς εἶναι ἀνάσχυντες
σὰν ... τίμιες γυναῖκες !

Δὲν ἀπαντοῦσα σ' ὅλες. Τίς παρα-
τηροῦσα μὲ κάποια περιέργεια, ἡ δὲ γύ-
μνα τους, πού δὲ στυδιβαζότανε μὲ τὴ
βάνανσι ἐργασία, μοῦ ἔκανε τὴν ἐντύ-
πωσι πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ εὐκίνητα χέρια
κατασκευάζανε μὲ ταχύτητα ἀνάρτη-
τους μικροὺς ἐραστές ἀπὸ φύλλα κα-
πανοῦ !

Ἡ ἀντίθεσι πού ὑπάρχει μεταξύ τῆς
ἀπλότητας καὶ τῆς φτώχειας τῶν ἐ-
σπερούχων των καὶ τῆς ἐξαιρετικῆς
φροντίδας πού καταβάλλουν γιὰ τὰ κε-
φάλια τους οἱ γυναῖκες αὐτὲς, εἶναι κά-
τι παράδοξο.

Καταρῶνουν τὰ μαλλιά τους σὰν νὰ
ἐκρέμετο νὰ πάνε στὸ χορὸ καὶ που-
δραρίζονται ὡς τὸ στήθος. Καμμιὰ δὲν
βρίσκειται πού νὰ μὴν ἔχη στὰ μαλλιά
τῆς σαράντα τοῦλάχιστον φουρκέτες
καὶ ἕνα μεγάλο κόκκινο λουλούδι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΙΕ Η ΕΝ ΠΟΛΛΑΙΣ ΑΜΑΡΤΙΕΣ

Η ΥΜΝΟΓΡΑΦΟΣ ΚΑΣΣΙΑΝΗ

Ἡ Κασσιανὴ ἡ Εἰκασία τῆς ὁποίας ὁ ὑπερχος ὕμνος πρὸς τὴν «Ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις περιπεσοῦσαν γυναῖκα» ἐφάλλα τὴν Τρίτην εἰς τὰς ἐκκλησίας, κατατάσσεται μετὰ τῶν διαπρεπεστέρων ὑμνογράφων τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὸ ἔργον τῆς πλείστοι ὅσοι θρῦλοι καὶ παραδόσεις ὑπάρχουν καὶ προσδίδουν εἰς αὐτὴν μίαν μυστηριοποιήσασαν μορφήν. Πάντως γεγονὸς εἶναι ὅτι ἔζησεν ἐν Κωνσταντινουπόλει κα-

τρία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἔζησε βίον εὐσεβῆ καὶ ἐνάρετον, ἀσχολουμένη μετὰ πάντοιας μελέτης, ἰδίως θεολογικῆς καὶ μετὰ τὴν ποίησιν...

Ὅπως καὶ ἐν ἀρχῇ γράφομεν, δὲν γνωρίζομεν ἂν εἴναι ἀληθὲς τὸ ἐπεισόδιον τῶν ἀνακτόρων κατὰ τὸ ὅποιον ἡ Κασσιανὴ ἀνατρεπούσα τὸ «φῶς γυναικὸς ἐρῶν τὰ φάλλα» τοῦ Θεοφίλου μετὰ τὴν ἀπάντησιν «ἀλλὰ καὶ ἐν γυναικὶς πυρραῖς τὰ κρείττω» ἔχασε τὸ χρυσὸν μήλον τῶν ἀρραβάνων

τὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἐννέτου αἰῶνος καὶ ἐπὶ τῶν αὐτοκρατόρων Θεοφίλου καὶ Μιχαὴλ τοῦ Γ'. Τὰ ἀναγραφόμενα περὶ τοῦ ὅτι ἔλαβε μέρος εἰς μεγάλῃν συγκέντρωσιν τῶν ἀνακτόρων οργανοῦνται πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ ἐκλέξῃ ὁ διάδοχος τοῦ θρόνου τὴν μέλλουσαν αὐτοκράτειραν εἶναι ἱστορικῶς ἀνεξαρτήτως. Ἐν τούτοις δὲν δύναται καὶ νὰ ἀπορριφθῇ ἐξ ὁλοκλήρου, λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν τοῦ αὐταρχικοῦ χαρακτῆρος τοῦ Θεοφίλου καὶ τῆς ροπῆς του πρὸς τὰ ἥθη καὶ ἔθιμα τῶν Ἀσιατῶν ἡμετέρων. Ἀλλ' ὅσοι τὸν ἔθιμον τῆς κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον ἐκλογῆς βασιλισσῶν διετήρει καὶ ἡ αὐτὴ τῶν σάραν μέχρι τοῦ 17ου αἰῶνος. Ὡς ἀπολύτως ὅμως ἀνακρίβη δύναται νὰ θεωρηθῇ τὰ περὶ ἐρωτῶν τοῦ Θεοφίλου πρὸς τὴν Κασσιανήν, τὰ τῆς ἐπιστοφῆς του εἰς τὸ μοναστήριον καὶ ἄλλα παρόμοια.

Ὡς προκύπτει ἀπὸ τὰς μαρτυρίας τῶν χρονογράφων Λέοντος, Ζωνάρου καὶ ἄλλων, ἡ Κασσιανὴ, εὐπαιδευτὸς καὶ «ὥρα τῇ εἶδει» παρθένος ἴδρυεν ἐν Κωνσταντινουπόλει ἰδίαν μονὴν ὑπὸ τὸ ὄνομα μονῆς τῆς Κασσίας ἢ «Πά-

Ο ΓΙΑΓΚΟΣ ΣΤΗ ΜΑΡΙΩ

Χωρὶς κουμπάρο

Ἀγαπημένη μου Μαριώ, τώρα θὰ ἰκανοῦμε χωρὶς μιὰ κι' οἱ δουλειές μου φτάνει (ξάνε

κι' ὅλα πηγαίνουν πρίμα. Τὴ μάνα σου θὰ ἐπισκεφθῶ πρότασι νὰ τῆς ζηγηθῶ κι' ἔτσι θὰ σέ στεφανώθῃ ἐν τάξει παραχρήμα!

Θὰ πάρω ψάλλη καὶ πομπὰ κωντηλανάφτη καὶ λοιπὰ, ὅμως θὰ γίνῃ ἡ στέψη μιας Μαριώ, χωρὶς κουμπάρο, Ξαίρεις, ὁ ἀνθρώπος αὐτός, εἴν' γιὰ τὸν ἄντρα... περὶ τὸς, γιὰ τὸν στέλνει πὶ καὶ φὶ γιὰ φύλακα σέ... φάρο!...

Γι' αὐτό, Μαριώ, τί νὰ σοῦ (πῶ

ἀφοῦ ρε τόσο σ' ἀγαπῶ θέλω στήν εὐτυχία μας νὰ βάλω σὺρτη, ἀμπάρα. Ἔτσι, Μαριώ μου προτιμῶ γιὰ νὰ μὴν κόκω... σκοτωθῶ, νὰ μᾶς ἀλλάξουν στέφανα μιὰ μικρὴ... κουμπάρα!... Αὐτὰ χωρὶς... κουκουμπόλο

ὁ ΓΙΑΓΚΟΣ ἀπ' τὸ Κορδελλί!

Ἑβραϊκές ἱστορίες

Ὁ δάσκαλος Μπενισαὶν παραδίδει στὰ παιδιὰ γραμματικὴ καὶ ὑπενημιχίζει ἰδιαιτέρως τὸν σπουδαῖο ρόλο ποὺ παίζει τὸ ὑποκειμενικὸν σὲ καθε φράσι.

— Λοιπὸν, παιδιὰ μου, ποῖος ἀπὸ σὰς μπορεῖ νὰ μοῦ κἀνὴ μιὰ φράσι ποὺ μᾶχη μέσα ὡς ὑποκειμενικὸν τὴν λέξι «παιδί»;

Ὁ μικρὸς Ἰσαάκ. — Τὸ παιδί εἶναι φρόνιμον...

— Μπράβο. Πές μου καὶ σὺ Σολομών.

— Τὸ παιδί πῆγε περίπατο.

— Μπράβο, πές μου καὶ σὺ Μαΐσθ.

Ὁ μικρὸς Μαΐσθ. — Ἡ ἀδελφὴ μου ἀρραβωνιάσθηκε.

Ὁ δάσκαλος. — ...Καὶ ποῦ εἶναι τὸ παιδί;

Ὁ Λεβὺ κι' ὁ Σολομών συνεντάχθησαν εἰς μίαν πλῆθει καὶ περὶ αὐτῶν εἶχε γίνῃ κύκλος περιέργων, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἑβραίων.

Ὁ Λεβὺ κι' ὁ Σολομών ἀλληλοκτυπιούνται, ἀλλ' αἰφνης ὁ Σολομών μένει ἀκίνητος ἐνῶ ὁ Λεβὺ τὸν γροῦθοκοπεῖ εἰς τὴν ράχιν, διότι εἶχε κρύψει τὸ κεφάλι του. Τέλος ἡ συμπλοκὴ ἐτελείωσε καὶ ὁ Λεβὺ φεύγει.

Ὁ Μπλάκ, τότε, πληροῦζει τὸν Σολομών καὶ τὸν ἐρωτᾷ:

— Γιατί ἔμεινες ἀκίνητος ὅταν σέ κτυποῦσε ὁ Λεβὺ καὶ δὲν ἐφευγες τοῦλάχιστον;

— Ἀ! δὲν μποροῦσα νὰ κινηθῶ. Εἶχε πέσει ἕνα πενηνταράκι ἀπὸ τὴν τσέπη τοῦ Λεβὺ καὶ τὸ ἐπατοῦσα μὲ τὸ δεξί μου πόδι!

Η ΜΑΡΙΩ ΣΤΟ ΓΙΑΓΚΟ

Μία πρότασις...

Γιάγκο, μὴν ἰκάνεις... ἔα βολιές αὐτὰ δὲν εἶναι ρε εὐκαιρίες, ποὺ σκέφτεσαι, στὴ στέψη μας νὰ βάλουμε κουμπάρα. Αὐτὴ θὰ εἶναι πειρασμός, στήν εὐτυχία μας... σκεπτόμαι, ἂν εἶναι νέα κι' ὡμορφιά, ναζιάρα καὶ χαδιάρρα.

Ἄν τῆς ἀρέσης, πᾶσι νὰ πῇ θὰ μοῦ τὴν κἀνὴ τὴν... ντραπὴ Ὅμως μπορεῖ καὶ νὰ σοῦ πῇ νὰ μ' ἀγαπᾷς μὲ... δόσεις! Καὶ νὰ τοιμολογᾷ κι' αὐτὴ ἀπ' τὴν ἀγάπῃ καὶ τι κι' ἔτσι τὴν ἀμοιρὴ Μαργιώ, ρε Γιάγκο, νὰ προδώσης!

Σκέψου λοιπὸν πὶ ὁ λογικὰ, μὰ καὶ φοβοῦ τὰ... θηλυκά! ποὺ κἀνουν ὅλα τὰ κοικά, χωρὶς κανένα βάρος! Γι' αὐτὸ ρε Γιάγκο προτιμῶ κι' ἐγὼ μὴν κἀνω... σκοτωθῶ! νὰ μᾶς ἀλλάξουν στέφανα κουμπάρα καὶ... κουμπάρος! Αὐτὰ καὶ γιὰ τὸ... κουμπάρειο

Σὲ γλυκοκοσπάζομαι
ΜΑΡΙΩ

Μερικὰ ἀλατισμένα

Μιὰ κυρίᾳ ἐπισκεπτεται ἕνα σπουδαῖον πνευματιστὴν, ποὺ ἔχει τὴν ἱκανότητα νὰ μετακινηθῇ καὶ τὰ βαρύτερα ἐπιπλά μετὰ τὴν δύναμιν τῶν πνευμάτων.

— Σεῖς εἶσθε ποὺ μετακινήτε τὰ ἐπιπλά χωρὶς νὰ τὰ ἐγγίχετε; τὸν ἐρωτᾷ.

— Μάλιστα, κυρία μου, στὰς διαταγὰς σας.

— Σὰς παρακαλῶ, δὲν ἐρχόσαστε μιὰ στιγμὴ στὸ σπίτι; Πρόκειται νὰ μετακομίσω καὶ δὲν μπορῶ νὰ κουνήσω μιὰ βαρεῖα ντουλάπα!

□ □ □

Δύο φίλοι συζητοῦν:

— Δὲν μοῦ λές, Παῦλο...

— Νί;

— Μπαίνεις μέσα σ' ἕνα κλουβὶ γιγαῖο λιοντάρι;

— Θάμπαινα, ἀλλὰ φοβᾶμαι τοὺς ψύλλους!

□ □ □

Ὁ ἡθοποιός. — Ὁ ρόλος ποὺ θὰ μοῦ δώσετε ἔχει κάποια πιθανότητα ν' ἀρῇ εἰς τὸ κοινόν;

Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου. — Βεβαίως! Θὰ πεθάνετε στὴν ἀρχὴ τῆς πρώτης πράξεως!

□ □ □

— Φίλε μου, λέει ὁ γιατρός σ' ἕνα φίλο του, ἡ πρώτη μου ἱατρικὴ διάγνωσις εἶναι ἐκείνη ποὺ εἶχε τὴν μεγαλύτερη ἐπιτυχία!

— Ὅχι δά! Καὶ τί ἦταν αὐτὴ ἡ περίφημη διάγνωσις;

— Διεπίστωσα τὸν... θάνατον ἑνὸς πελάτου

Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ ΘΑ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΘΗ

ΤΑ ΥΠΕΡΒΡΑΧΕΑ ΚΥΜΑΤΑ

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, λέγει ὁ Ἀγγλος δημοσιογράφος Χου-απὸλ, ἀγγέλλεται ἡ ἀνακάλυψις ἀκτίνων τοῦ θανάτου, ἀκτίνων, αἱ ὁποῖαι ἐξ ἀποστάσεως θὰ δύναται νὰ φονεύουν ἢ νὰ ἀναφλέγουν πυρίτιδα ἢ ἄλλας εὐφλέκτους ὕλας. Ἡ ἀνακάλυψις διαφρεῖται κατόπιν, ἀλλὰ ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα, τὰ βραχυτάτα κύματα, κύματα γλίσσοι τοῦ ἐκατοστομέτρου, θὰ εἶναι μετ' οὗ πολὺ πραγματικότητος.

Ἄς ἴδωμεν τί θὰ ἤμπορῇ νὰ κἀνὴ μετὰ τὰ υπερβραχέα κύματα ἡ ἀνθρωπότης.

Ἐν πρώτοις μετὰ τὰ υπερβραχέα κύματα θὰ πυρπολοῦνται ἐξ ἀποστάσεως πυριτιδαποθήκαι. Τὰ κύματα, διερχόμενα διὰ τῶν τοιχωμάτων ἐκ λίθου, ἐκ μπτετὸν ἢ ἐκ χάλυβος, θὰ ἀναφλέγουν τὴν ἐντὸς αὐτῶν ὑπάρχουσαν εὐφλεκτὸν ὕλην. Χαίρετε τότε θεωρητὰ, χαίρετε πυριτιδαποθήκαι, ἀποθήκαι ὕλικου πολέμου κλπ. Τὰ Κράτη, τὰ ὁποῖα ἀντὶ θυσίας ἐκατομμυρίων ἡ δισεκατομμυρίων ἀνθρώπων μίαν ὑπεροχὴν κατὰ ξηρὰν ἢ κατὰ θάλασσαν, θὰ τὴν χάσουν. Πυρίτις, δυναμίτις, οἱ σημερινοὶ Ἡρωεῖς τοῦ πολέμου, θὰ ἐκθρονισθῇ. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὅλα τὰ ἔθνη θὰ ἀποκτήσουν τὰ υπερβραχέα κύματα, διότι ὅλα ἔχουν ἐπιστήμονας, οἵτινες παρακολουθοῦν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, θὰ εὐρεθῶν ἀντιφάσεις ὅλα ὀπλισμένα μετὰ τὸ αὐτὸ τρομαρὸν ὄπλον. Ὁ πόλεμος θὰ καταστῇ τότε, τοῦλάχιστον ἐπ' ὀλίγον χρόνον, ἀδύνατος, ἐκτός ἐὰν ὅλα τὰ ἔθνη ἀποφασίσουν νὰ αὐτοκτονήσουν!

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ ἡσυχάσῃ ἡ ἀνθρωπότης, ὅπως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραμείνῃ ἡ θάλασσα πάντοτε ἡσυχῇ! Ἀνεὶ πολέμου καὶ ἀγανακτισμοῦ ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἀποτελεσθῇ. Οἱ πόλεμοι θὰ ἐπαναληφθοῦν, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἐπιστημονικοὶ καὶ ὀχι τεχνικοὶ ὅπως σήμερον. Ἄλλοι θὰ πολεμοῦν μετὰ τὰ υπερβραχέα κύματα, ἄλλοι διὰ τῆς δυνάμεως τῆς ὁποίας θὰ ἀντλοῦν ἐκ τῆς ἀποσυνθέσεως τοῦ ἀτόμου, ἄλλοι διὰ τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων καὶ οὕτω καθέξῃς.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ἀνθρωπότης θὰ μεταπηδᾷ ἀπὸ τῆς μᾶς μεταμορφώσεως εἰς τὴν ἄλλην. Τὰ ὑπερβραχέα κύματα θὰ ἀντικαταστήσουν πᾶν ἄλλο μέσον κινήσεως. Ἐνας ἰσὸς πρὸς συλλογὴν τῶν κυμάτων αὐτῶν θὰ ἀρκῇ διὰ νὰ δώσῃ κίνησιν εἰς τὸ μεγαλύτερον πλοῖον, εἰς οἰονδήποτε σι-

δηρόδρομον ἢ ἐργοστάσιον. Ὁ ἀνθρᾶς καὶ τὸ πετρέλαιον θὰ ἐκθρονισθῇ, ὅπως θὰ ἐκθρονισθῇ ἡ πυρίτις καὶ ἡ δυναμίτις. Ἐκ τοῦ ὕδατος, ἐξ ἐνὸς λίθου, ἐκ τοῦ ἀέρος, ὅπως προβλέπει ὁ Πικάρ, θὰ ἀντλοῦμεν κινήσειον δύναμιν. Τὸν πολιτισμὸν τοῦ γαιάνθρακος καὶ τοῦ πετρελαίου θὰ διαδεχθῇ ὁ πολιτισμὸς τοῦ ηλεκτρισμοῦ, ὅστις εὐρίσκεται σήμερον εἰς τὰ πρῶτα τοῦ ὁμήα

Ὅλα αὐτὰ προϋποθέτουν χιλιάδας χιλιάδων ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι θὰ παραμείνουν μικροὶ κατὰ μικρὸν ἀνεὶ ἐργασίας. Προϋποθέτουν ἐπίσης τὸ κλείσιμον χιλιάδων ἐργοστασίων. Οἰκονομικαὶ ἡγεμονίαι θὰ καταρρεύσουν, ὅπως θὰ ἐκλείψουν καὶ αἱ στρατιωτικαί. Κολοσσοὶ θὰ καταπέσουν. Θὰ δημιουργηθῇ τότε ἕνας κόσμος νέος, τὸν ὁποῖον δὲν ἡμποροῦμεν νὰ προῖδωμεν πῶς θὰ εἶναι.

Πότε θὰ ἀρχίσῃ ἡ μεταβολὴ αὕτη; Πολὺ γρήγορα. Μέχρι τοῦ 2000 θὰ ἔχῃ συντελεσθῇ! Ἀρκεῖ νὰ ἀνακαλυφθοῦν γρήγορα, ὅπως ἐλπίζεται, τὰ υπερβραχέα κύματα. Θὰ εἶναι αὐτὰ αἱ πραγματικαὶ ἀκτίνες τοῦ θανάτου. Τοῦ θανάτου τοῦ σημερινοῦ πολιτισμοῦ!

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΠΟΥ ΣΥΝΕΚΛΟΝΙΣΕ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΜΙΜΙΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ

Αφιέρωμα του κ. ΦΩΤΟΥ ΓΙΟΦΥΛΛΗ γραμμένο με όσες τις αυθεντικότερες πινελιές

90*

— Χαίρω πολύ, είπε τότε η πριγκίπισσα, που μόλις μου εξομολογήθηκες το μυστικό σου, ήλθεν ή ήρεμία στην ψυχή σου. Πρέπει να σου συστήσω το: Να προσέχεις πολύ σε κάθε βήμα της ζωής σου. Είσαι μόνη και ξένη κι' έχεις λεπτή υπηρεσία στα χέρια σου. Έχω όμως να σου πω και το άλλο: Είχε υποχρέωση να μου πης τα πάντα από την πρώτη στιγμή.

— Μετανοώ που δεν τόκαμα, Ύψηλοτάτη... Μά μόλις χθές το βράδυ εξηγήσαμε ο ένας στον άλλο τα αίσθηματά μας και ανταλλάξαμε τις πρώτες υποσχέσεις...

— Καί όμως έχετε γνωρισθί πολύ πριν...
— Από τον άνοικτο χορό της 2 'Ιανουαρίου.

— Μά την 23ην Δεκεμβρίου δεν έγνωρίζεσθε ;

— Όχι... Μά ξέρω τί έμάθατε.

— Λοιπόν ;

Κατόπιν απ' αυτά ή Μαίρη έζητησε την άδεια να διηγηθί όλη την έρωτική της ιστορία από την πρώτη στιγμή. Κι' άρχισε από την γοητευτική εμφάνισή του καβαλιάρη Μιμίκου στο Καλαμάκι, και τα είπεν όλα όλα στην πριγκίπισσα. Έκείνη τ' άκουσε με προσοχή και στο τέλος έρώτησε :

— Καί τώρα τί σκέπτεσαι να κάνης ;

— Τιποτ' άλλο παρά πώς θα γίνει γρηγορώτερα ο γάμος μας.

— Μιλείς Μαίρη σαν τίμιη και φρόνιμη κορίτσι. Γι' αυτό σου συγχωρώ όλες τις άκαριες που μου διηγήθηκες. Θέλω όμως να σου συστήσω να γράψης το γρηγορώτερο στον πατέρα σου στη Γερμανία και να του ζητήσεις την άδειά του για το γάμο. Κατά τους νόμους, άφού είσαι ένήλικη, μπορείς να παντρευθής χωρίς να ρωτήσεις τον πατέρα σου. Μά πιστεύω ότι ή γνώμη του πατέρα είναι πάντα σεβαστή και πολύτιμη. Πρέπει λοιπόν να του τα γράψης όλα και να του ζητήσεις την άδεια για το γάμο.

Σκέφθηκε λίγο ή Μαίρη και είπεν :

— Όπως διατάσσετε, Ύψηλοτάτη.

— Δέν διατάσσω, κόρη μου. Συμβουλεύω. Πήγαινε τώρα.

Η Μαίρη έχαιρείσε την Σοφία με βαθιά υπόκλιση κι' έγύρισε στο δωμάτιό της κατασυσχυμένη.

Η άνοιξη προχωρούσε... Οι γύρω της Αθήνας λόφοι έγέμισαν λουλουδία. Όμοια κι' ή αγάπη των δύο νέων άνθιζε κι' έφούντανε. Ο Μιμίκος και ή Μαίρη έβλέποντο τώρα κάθε μέρα. Σε κέντρα δεν έφάνιντο μαζί για να μη σχολιάση ή κοινωνία το αίσθημά τους. Συναντώντο όμως στις έξοχες, στους άρχαιολογικούς χώρους, στους μικρούς λόφους της Αθήνας. Μακριά από τα βέβηλα βλέμματα. Έλεγαν πολλά. Λόγια αγάπης και σχέδια για το μέλλον...

Ώστόσο ή Μαίρη έδίσταζε πολύ να γράψη στον πατέρα της και να του ζητήσει την άδεια για τον γάμο. Γιατί ; Ο πατέρας της, ο γέρο—Βέμπερ ήταν άνθρωπος ασίγητος, με άπλοτο χαρακτήρα. Έκείνη την εποχή ήταν απόστρατος αξιωματικός του Γερμανικού στρατού. Η ασυτηρότης και ή σκληρότης του ήσαν παραδειγματικές ! Πώς λοιπόν να έλπιση ή Μαίρη στην καλωσύνη του ; Γι' αυτό του έγγραφε μόνο τυπικά γράμματα και άνέβαλε διαρκώς να του γράψη για το αίσθημά της και την έλπίσά της.

Έξακολουθούσαν όμως στο μεταξύ ο Μιμίκος και ή Μαίρη τους ρομαντικούς των περιπάτους στα γύρω της Αθήνας, άνάμεσα στα λουλουδία της άνοιξης και στα κελοδήματα των πουλιών... Συχνά άνέβαιναν στην Ακρόπολη, όπου έμεναν βωβοί μπροστά στην Παρθενώνα. Το μεγαλούργημα εκείνο είχε γεμίσει την ψυχή της Μαίρης. Τόσο συχνά μάστιγα άνέβαιναν στην Ακρόπολη, ώστε τους είχαν γνωρίσει κι' οι φύλακες και τους χαϊρούσαν φιλικά... Μά συχνά άνέβαινε το ζευγαράκι και στο Λυκαβηττό. Εκεί πάνω έπιασαν φίλια με τον γέρο—Λουδουδάκη, που είχαν άφερώσει τον έαυτό του στην εκκλησία του 'Αι—Γιώργη. Άλλες φορές άνέβαιναν στο μνημείο του Φιλοπάππου, στον Αρδηττό, στους πρόποδες του Ύμητου...

Κάπου—κάπου τους συνέβαιναν και μικρές άραιες περιπέτειες.

Κάποτε έπηγαν πέρα από το Άστεροσκοπείο, πάνω στ' άπλοτο βράχια. Έβλεπαν από εκεί τη θαυμαστή θέα... Μά ξαφνικά μαζεύτηκαν λίγα σύννεφα. Ο άραιος καιρός έχώλασε... Μά τα γλυκόλογα της άγάπης οι δύο νέες ξεχάσανε... Ο ήλιος γάμψε κατάμαυρος και ύπηρχε φόβος βροχής.

Η Μαίρη ένοιωσε κακά προαισθήματα για την αγάπη τους. Μά ο Μιμίκος της έδωσε τις σκέψεις και της έπρότεινε να πάνε κάπου για ν' αποφύγουν την βροχή που θα ξεσπούσε σε λίγο...

Έσπευσαν να κατεβούν για να στεγασθούν κάπου... Μά ή βροχή τους πρόφτασε ! Ήταν μια ύπνο άγρια. Κι' όμως ήσαν στην έρημιά. Τα σπιτία ήσαν μακριά. Ξαφνικά τότε ο Μιμίκος διέκρινε ένα βαθύ κούλωμα στους βράχους. Έτρεξε προς τα εκεί, τραβώντας την Μαίρη από το χέρι. — Πάμε να απυλώσουμε εκεί μέσα, της είπε.

Σε λίγες στιγμές είχαν καταφύγει κι' οι δύο στο κούλωμα του βράχου. Εκεί δεν τους έφθανεν ή μπόρα... Ήταν ένα σπήλαιο, από κείνα που σήμερα φιλοξενούν πολλές φορές άστέγους και άλητες. Μά σ' εκείνα τα χρόνια δεν ύπήρχαν στην Αθήνα άστέγοι κι' άλητες.

Ήσαν κι' οι δύο λίγο βρεγμένοι. Μά

έστραγγίστηκαν καλά κι' έπειτα έκυττάχθηκαν στα μάτια.

— Τί άραιά μοναξιά έδω! είπαν.

Στο μεταξύ ή μπόρα έφτασε στο άνωτατο σημείο της. Άνοιξεν ο ούρανός και κυλούσαν καταρράκτες... Άστραπές και βροντές άκολουθούσαν την μπόρα. Η Μαίρη φοβόταν πώς ή μπόρα μπορεί να μην πάγη ως την άλλη μέρα, μά ο Μιμίκος που ήξερε τις ιδιοτητές του άπτικού ούρανού την καθησύχασε...

Μά κείνη φοβισμένη, κολλούσε το άφρό της κορμάκι άπάνω του. Εκείνος την έσφιγγε με λαχτάρα.

— Μη φοβάσαι άφού είσαι μέσα στην άγκαλιά μου.

— Δέν φοβομαι τίποτε, Μιμίκω...

Έπέρασαν άκόμα λίγα λεπτά της άρας κι' ή μπόρα άρχισε να μετριάζεται. Έξακολουθούσε έπειτα μια βροχή, ξεθυμαμένη πια... Οι δύο νέοι ήσαν άκόμα σφιχταγκαλιασμένοι, όταν ή βροχή γίνθηκε άραιά ψιχάλα... Έπειτα έπαψε τελείως και φάνηκε το γαλάζιο του ούρανού...

Βγήκανε από τη σπηλιά. Ο καιρός είχε διορθωθεί... Δέν άργησε να φανί κι' ο ήλιος...

— Είχες φοβηθί, Μαίρη, έρώτησεν ο Μιμίκος.

— Ναί... Μά φοβήθηκα για σένα...

Έπρίχθηκαν τότε ο ένας στην άγκαλιά του άλλου και άρχισαν να φιλιώνται θερμά και γλυκά.

Σε λίγο ο Μιμίκος ξεναγύριζε στο Στρατιωτικό Νοσοκομείο κι' ή Μαίρη στο παλάτι του Δαδούχου.

Τώρα πιά ο Μιμίκος και ή Μαίρη έβλέποντο κάθε μέρα. Η πριγκίπισσα Σοφία την άφινε να βλέπη τον Μιμίκω γιατί είχε άπόλυτην έμπιστοσύνη στην τιμιότητά της. Ώστόσο ή Μαίρη δεν άκόμη είχε έκτελέσει την συμβούλην της πριγκίπισσης να γράψη στον πατέρα της. Κι' όταν μια μέρα ή Σοφία την ήρώτησε αν έκαμε τα γράμματα στον πατέρα της, εκείνη άναγκάστηκε να πη ένα ψέμμα.

Του έγγραψα, Ύψηλοτάτη, είπε, με άκόμη δεν έλαβα άπάντησι.

— Σου εύχομαι να λάβης γρήγορα και να είναι καταφατική, είπεν ή πριγκίπισσα.

— Σας εύχαριστώ, Ύψηλοτάτη, είσθε τόσο καλή.

Η πριγκίπισσα την είχε πιστέψει.

Και από κείνη τη στιγμή ή ξανθή κόρη έγινε πολύ σκεπτική. Είχε πη ένα ψέμμα και δεν μπορούσε αυτό που είπε να το πραγματοποιήσει. Φοβόταν να γράψη στον πατέρα της την άπόφασί της. Ήταν τόσο ασυτηρός !

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Ο ΥΠΟΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

ΑΛΗΤΕΣ - ΖΗΤΙΑΝΟΙ - ΡΑΚΟΣΥΛΛΕΚΤΕΣ

ΕΝΑΣ ΕΝΟΙΚΙΑΣΤΗΣ ΠΑΙΔΙΩΝ

Μία από τις πιο κακόφημες συνοικίες, που βρίσκονται έξω από το Παρίσι, είναι ή περίφημη ζώνη του Σαιντ—Ουέν. Εκεί πέρα κάθονται σε άπαύστες τρώγλες, σε σκουριασμένους τενεκέδες, οι έξ επαγγέλματος άλητες, οι ζητιάνοι και οι ρακοςυλλέκτες του Παρισιού. Το Σαιντ—Ουέν είναι μια έφιαλτική συνοικία, μια σωστή κόλασις, του υποκόσμου, και ή ζοφερή και άποικυρή ζωή της είναι πάντα γεμάτη από παράξενα και άνεξιχνίαστα μυστήρια.

Καμιά φορά όμως τα μυστικά αυτά, από την έπιμονή και την θέληση κάποιου έξυπνου ρεπόρτερ έρχονται ξαφνικά στο φώς, και τότε ή κοινή γνώμη βλέπει με φρίκη ότι ο πολιτισμός της εποχής μας είναι μια αταπιάτη όταν ή πολυθύλητη έλευθερία δεν βρίσκεται μέσα στο πλαίσιον μιας άστυλης πειθαρχίας.

Στο Σαιντ—Ουέν, λοιπόν, μερικοί γέροι Παρισίνοι άλητες, που ξέρουν όλα τα μυστικά του επαγγέλματος, έχουν δημιουργήσει μια πρωτότυπη, αλλά και άπάνθρωπη δουλειά : νοικιάζουν μικρά παιδιά, κάθε είδους και κάθε ηλικίας, εις τους άλητες που κάνουν τους ζητιάνους. Ο περιφημότερος δέ από όλους αυτούς τους «ένοικιαστές παιδιών» είναι ο μπάρισμα Άδόλφος Ραπέν, ένας σκοτεινός έσχατόγενος που μοιάζει με βερνίκωσα.

Ο μπάρισμα Άδόλφος Ραπέν έχει μια φρικτή παράνα, μισοσκεπασμένη από πρασινάδες, και με μια χαρακτηριστική πλάκα στην πόρτα, που γράφει : «Billa Mon Petit !...»

Αυτή την «βίλλα του υποκόσμου» έπεσεφθηκε μια ήμερα, έδω και λίγους καιρό. Ένας Γάλλος δημοσιογράφος, ο Ζαν Μπαζάλ, κάνοντας μια μεγάλη έρευνα γι' αυτά τα δυστυχισμένα παιδιά, που νοικιάζονται στους Παρισίανους ζητιάνους. Και όπως λέει ο ίδιος, δεν μπόρεσε να μην άνατριχιάση, καθώς άντίκρυσε μια μεγάλη έπιγγραφή άπάνω από την πόρτα της που ένοιαζε : «Παιδιά για νοίκιασμα παντός είδους και πάσης ηλικίας»...

Θέλεγε κανείς, άναφέρει, ότι ζούμε στο σκοτεινό μεσαίωνα κι' ότι στο 1938. Πώς είναι δυνατόν, κάθε ήμερα, να νοικιάζονται μ' αυτόν τοντρόπο, ένα πλήθος παιδιά, σε έγκληματικούς έσπεταλλευτές που τα τυραννούν από το πρωί ως το βράδυ ; Και όμως, αυτή άκριβώς είναι ή πραγματικότητα.

Και ο Ζαν Μπαζάλ συνεχίζει :

Ο φίλος μου, που μου ένοσημέυε ως οδηγός, σ' αυτή την παράδειση συνοικία, με είχε συμβουλέψει, την προηγούμενη ήμερα, να φορέσω παλτό και λινδιτισμένα ρούχα, για να μοιάζω κι' ενώ σαν άλτης, θέλοντας και μη λοιπόν, είχα μεταμφιεσθί σε ζητιάνο, για να μη κινήσω τις ύποψεις κανενός, και περισσότερο του υπάκουα Άδόλφου Ραπέν, που μόλις άνοιξε την πόρτα της «βίλλας» του, μου έριξε μια καχύπο-

πητη ματιά από επάνω ως κάτω, δείχνοντας πάρα πολύ λίγη έμπιστοσύνη στην παρουσία μου. Ο φίλος μου όμως έπρόλαβε και του έξηγησε άμέσως, για να τον καθησυχάση :

— Είναι δικός μου... Δέν του δίνουν πιά έπίδομα άνέργου και θέλει, φυσικά, να δουλέψη... Καταλαβαίνεις... Θα ήθελε λοιπόν, κανένα παιδί...

Ο μπάρισμα Άδόλφος μās έμπασε στην «βίλλα» του, που είχε μια άποικνιχτική άτμόσφαιρα κι' έπειτα με ρώτησε μ' ένα επαγγελματικό ύφος άξιολογώντας :

— Τί είδους παιδί θέλεις, φίλε ;

— Μπαί!... ένα όποιοδήποτε... Για να ιδούμε, ποιά έχεις τώρα διαθέσιμα... που άπάντησα.

— Που θέλεις να δουλέψης ; με ρώτησε.

— Στους σταθμούς του ύπογειου σιδηροδρόμου... Δέν είναι άσχημα εκεί πέρα.

— Σ' αυτή την περίπτωσι, σου χρειάζεται ένα «μωρό» δυό ή τριών χρονών, για να το κρατάς στην άγκαλιά σου.... Θέλεις την Νενέττα ;

— Δέν την ξέρω.

— Θα την δής. Είναι ό,τι χρειάζεσαι. Και μόνο με δυό τάλληρα ! Όσο για το φαί, θα της δώσης να πη λίγο γάλα το μεσημέρι. Είναι ακριβώς δυό χρονών...

Και έπειτα πρόσθεσε :

— Η δουλειά στον ύπόγειο σιδηρόδρομο είναι δύσκολη. Εκεί πρέπει να έμπνέ κανείς στον κόσμο την συμπύκνωση... Γι' αυτό, δεν πρέπει να είσαι λιγδιασμένος, ούτε κουρελιασμένος. Πρέπει να έχεις το ύφος ενός ανθρώπου που δεν θέλει να γίνει άλτης και άναγκάζεται, προς το παρόν, να ζυιανεύη για να ζήσει τα παιδιά του.

— Σύμφωνα... του άπάντησα. Που είναι τώρα το «μωρό» ;

— Στάσου εδώ... Θα πάω να σου το φέρω... Η μητέρα του κάθεται λίγο πιο κάτω...

Και ο μπάρισμα Άδόλφος βγήκε από την παράνα του για να ξαναγύριση σε λίγο μ' ένα αξιολύπητο μωρό, χλωμό, ραχιακό, άπαύσιο σαν τέδας...

— Αυτό είναι το παιδί... Και τώρα... το νοίκιασμα προπληρώνεται ! Δός μου τα δυό τάλληρα !

Πλήρωσα τον «ένοικιαστή» και έπήρα την Νενέττα. Την έπιγα στο σπίτι μου και το βράδυ ξαναγύρισα στο Σαιντ—Ουέν.

Δέν έκανα τίποτε... είπα γαρινιάζοντας στον μπάρισμα Άδόλφο.

Ο σκοτεινός γέρος έπήρε την Νενέττα από την άγκαλιά μου, την άκούμπησε άπάνω στο στρώμα του και κυτάζοντάς με βαθιά στα μάτια, μου είπε χαμογελώντας :

— Ξέρω τί θέλεις έσύ... Είσαι φιλόδοξος ! Θέλεις να κάνης μεγάλες εισπραξεις. Έ, λοιπόν, για μια τέτοια δουλειά, πρέπει να πηγαίνης στα σπιτία και στα έστιατόρια μ' ένα παιδί όχτώ χρονών... Και έχω ό,τι ακριβώς σου χρειάζεται. Θα σου νοικιάσω τον Λουί. Σήμερα είναι στο σχολείο. Άύριο όμως θα τον έχεις. Είναι έξυπνος και μυρίζεται τα κορόδια από μακριά. Θα μείνης εύχαριστημένος.

Τέτοια «παιδιά για νοίκιασμα» είναι σήμερα στο Παρίσι άπάνω από χίλια. Η άστυνομία, βέβαια, όπως μās έξηγεί ο Ζαν Μπαζάλ, στο τέλος της έρεύνής του, τα «ψαρεύει» κάθε τόσο και τα κλείνει στα άσπυλα. Μά ο αριθμός τους δεν ελαττώνεται, γιατί οι έγκληματικοί γονείς προσφέρουν διαρκώς καινούργια θύματα σ' αυτό το έπαισυντο έμποριο.

Το καρνέ της φίλης σας

Αγαπητές μου άναγνώστριες,
Για να συνεχίσω εκείνα που σας είπα στο προηγούμενο φύλλο, πρέπει να σας τονίσω και τα εξής: Κι' αν τύχη να είσαστε από τις έκλεκτες της τύχης και να βρήκατε τον ιδεώδη σύζυγο, και πάλιν μην παραιτηθείτε από τον άγώνα αλλά εξακολουθήσετε ήρεμα και σιωπηλά να παλεύετε για τη χαρά και την εύτυχία.

Ας είναι όσο μπορεί πιο τέλειος ο άνδρας σας. Δεν είναι δυνατόν παρά να έχη και αυτός τις κακές του στιγμές. Και είναι τότε περιστάσεις που πρέπει να δείξετε την δύναμή σας και την εφικτικότητα του χαρακτήρα σας.

Ο άνδρας πιστεύω ότι αυτός διοικεί το σύμπαν. Γι' αυτό και έχει άρισμένα δικαιολογήτα ξεσπάσματα θυμού μόλις διαπιστώσει (ή υποσυνείδητα βέβαια) ότι και σεις είσθε ίση του και ότι και σεις κρατάτε το ρόλο σας στο κοινωνικό δράμα. Συναθίστε να υπομένετε το κάθε τι με γλυκά και ήρεμα. Και προσπαθήστε να υποδείξετε στον άνδρα σας με λεπτότητα και κολωσύνη (για να μη νομίσω ότι θέλετε να τον ταπεινώσετε) ότι το φέροίμο του είναι ανάρμοστο σε ανθρώπους της δικής του διανοητικής και ψυχικής άνωτερότητας.

Νάσαστε όπομονετικές και γλυκές, αλλά ποτέ μέχρι του σημείου να ταπεινώνεται ή αξιοπρέπεια σας. Προπαντός αν έχετε παιδιά. Ένας άνθρωπος που συνηθίζει να ληλόγια βαρεία στην σύντροφο της ζωής του, δεν μπορεί παρά να εκδηλωθί μια μέρα και μπροστά σ'α ίδια του τα παιδιά, εάν δεν αντιδράσετε και δεν του υποδείξετε το λάθος του. Για το συμφέρον, λοιπόν, της οικογενειακής σας γαλήνης δεν πρέπει να το επιτρέψετε ποτέ αυτό. Γιατί σιγά-σιγά θα χάσετε κάθε επιβλητικότητα και κάθε γόητρο μπρός στα μάτια των παιδιών ή αν είναι εκ φύσεως αγαθά παιδιά, θα σας λυπηθούν, όποτε είναι το γόητρο που πατέρα που χάνεται, πράγμα που είναι ακριβώς το ίδιο μια και η οικογένεια έχει δυο προστάτες και όχι ένα!

Μαλακά, ήρεμα, αλλά σταθερά, οδηγήστε τον άνδρα σας στο δρόμο της κολωσύνης και της υπομονής. Ξέρω καλά ότι απ' αυτά που λέν οι άνδρες σαν θυμούνται, δεν πιστεύουν τίποτα... Δυστυχώς όμως τα λόγια έχουν κάποια μαγική, δάεθρια, θα πρέπει να ηη κανείς επίδρασι, και δημιουργούν σιγά-σιγά μίαν άτμοσφαιρα έχθρικής που είναι δύσκολο ύστερα κανείς να τη διαλύση σαν θόγγη πιά πλημμυρίσει το γλυκό σας σπιτικό.

Σας χαιρετώ ή φίλη σας
ΝΑΤΑΛΙΑ

Μόδα & Σπιτζί

Η Μόδα στα έσώρρουχα

Τα έσώρρουχα, όπως και όλα τα είδη της γυναικείας τουαλέττας, υπέστησαν κάποια αλλαγή τώρα τελευταία και γίνονται πολύ πιο πολύπλοκα από πριν.

Τα κομπιναζόν σήμερα ακολουθούν τη γραμμή του φουστανιού. Στους μπουστους (μ' ένα θηλεράκι όπως στο πλάι για να εφαρμόζη καλλίτερα) και πλατύτερα κάτω. Τα πανταλόνια γίνονται πιο μικροσκοπικά παρά ποτέ, και κομπιτώνουν συνήθως στο κάτω μέρος.

Τα νυχτικά γίνονται τόσο πολυτελή, που σας θυμίζουν βραδυνές τουαλέττες χορού. Μακρυνά, πλατειά, πλούσια, με όραιότερες γαρνιτούρες, είναι μια απόλαυση να τα βλέπη κανείς.

Για γαρνιτούρα συνηθίζεται πολύ πάλι το κέντημα της χειρός, καθώς και οι δαντέλλες. Και τί είδους δαντέλλες δεν χρησιμοποιείτε σήμερα... Δαντέλλες μεταξωτές, βαμβάκερες, πλατειές, στενές, δαντέλλες μιλάν... και ό,τι άλλο μπορεί να βρη ή γυναικεία φαντασία.

Και το τοίλι συνηθίζεται κάπως. Αλλά σ'έν έκλογή του πρέπει να μαστε πολύ προσεκτικές, αν δεν θέλουμε να θρεθούμε από εκπλήξενον. Το τοίλι μπορεί να γίνη μια θαυμασία γαρνιτούρα, προ παντός όταν κεντηθί και όταν του βάλουμε λουλουδάκια άπληκ από το ίδιο χρώμα του κομπιναζόν.

Τα έσώρρουχα γίνονται από τουάλ ντε σουά, και από κρέπ ντε σίν για την καθημερινή χρήςι. Πάντως, το κρέπ σ'έν χρήςιμοποιείται πολύ καθώς και το μεταξωτό ζέρσευ.

Εντός αυτών που αναφέραμε, των κυρίως έσώρρουχων, ούτως είπειν, υπάρχουν και άλλα, που μπορούν και αυτά να συγκαταλεχθούν στην τάξη των έσώρρουχων.

Επί παραδείγματι οι λίζέζ, οι ρόμπ ντε σάμπρ, και οι πυτζάμες.

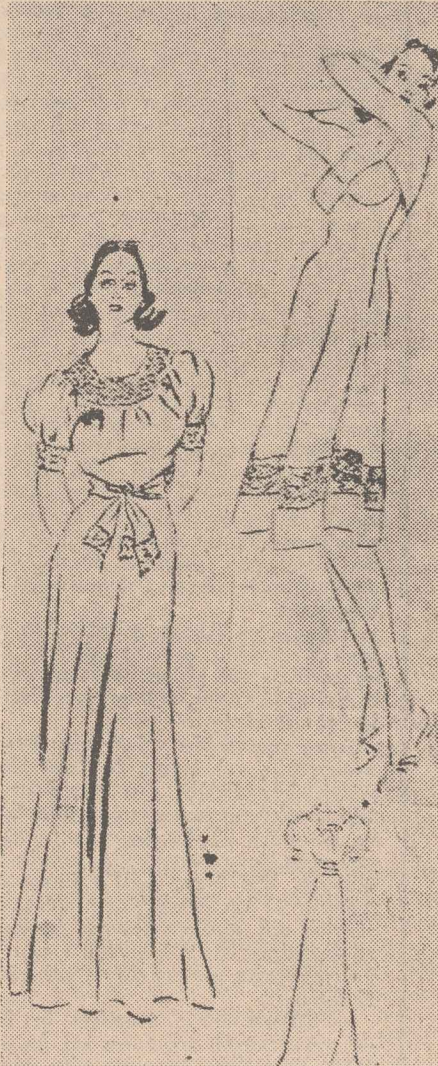
Και όσον αφορά μ'έν τις λίζέζ, αυτές γίνονται όσον το δυνατόν πιο πολυτελείς, ολοκέντητες πολλές φορές, ή και ολοκίτρες από δαντέλλα.

Οι ρόμπ ντε-σάμπρ γίνονται και άπλες, μ'α και πολυτελείς, και από κρέπ σ'έν, καθώς και από τούτι και από βελούδο, όπως και από άπλη φανέλλα. Έξαρτάται απ' το γούστο και την τσέπη της κάθε μιας.

Οι πυτζάμες χρησιμοποιούνται εις εύριτάτην κλίμακα από τις γυναίκες που έχουν λεπτό σώμα. Στις χοντρές δεν παρατηρούνται γι' αυτό και τους συνιστούμε να τις αποφεύγουν.

Για σουτιέν δεν μπορούμε να μιλήσουμε, μια και εξαρτάται από το γούστο και την σωματική διάπλασι της κάθε μιας ή κατ'αποκρήν. Σας λέμε μόνο

ότι όραιότερα σουτιέν γίνονται από τοίλι, αλλά αυτά μόνον για κείνες που έχουν μικρό στήθος. Οι άλλες δε προτιμούν μεταξωτό και μεταξωτό άντοχης μάλλισα, αν δεν θέλουν να άναγκάζονται κάθε λίγο και λιγάκι να φτιάχνουν

καινούργια.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΜΟΝΤΕΛΩΝ ΜΑΣ

1) Νυχτικό από κρέπ σ'έν ρόζ με δαντελλένιες γαρνιτούρες. Μανικάκια φουσκωτά, ζώνη στη μέση και ντεκολτέ μεγάλον που το αποτελούν άφθονες σούρες.

2) Κομπιναζόν μεταξωτό. Στο κάτω μια μ'άντα δαντελλάνια. Στο μπουστό εφαρμωστό πολύ μέσα εκλαίρ στο πλάι. Χρησιμοποιείται και για σουτιέν μαζί και διακρίνεται για την πρακτικότητά του.

N.

Νέοι λογοτέχναι

ΣΕ ΜΙΑ ΠΕΘΑΜΕΝΗ

Έσβυσεν ίδια μ' όμορφο όνειρο, όμοια σαν ένα ξερό του φθινοπώρου φύλλο! Ο ούρανός ήταν σκοτεινός — όταν εκείνη χάθηκε — μα κάπου πρόβαλλε ο ήλιος πίσω από τα σύννεφα. Γρήγορα όμως άλλα σύννεφα, που έτρεχαν στα ούρανια πλάτη, σαν κυνηγημένα πουλιά, τον ξανάσκέπαν γρήγορα, μαύρα κι άπειλητικά, κλώνοντας την ύψι του θλιβερού, όπως ήταν γεμάτη θλίψη κι ή ψυχή μου.

Την συνώδευσα ως το κοιμητήρι. Λίγα δάκρυα έβρεξαν τα μαρμαρωμένο κι άχρο, σαν κέρινο, πρόσωπό της και με άγκαλιές άσθη σκέπασα το λυγρό όλλοτε, μα τώρα νεκρό και παγωμένο της κορμί. Κάποια στιγμή, πριν της δώσω τον τελευταίον άσπασμό, γύρισα και κύτταξα για τελευταία φορά τη μορφή της! Είχε την μελαγχολική έκφρασι που είχε και λίγες μέρες προ του θανάτου της. Στο πρόσωπό της είχαν άποτυπωθί ή κούρασσι και ή στωική ύποταγή εις το πεπρωμένο. Τα μάτια της, μάτια που εθύμιζαν ούρανούς καταγινάδας, δεν είχαν πιά την πρώτη τους λάμψη... πόν τελευταίο καιρό...

Καύμένη μικρούλα!...

Ήταν για μένα κάτι περισσότερο από φίλη. Μπορούσα να της έμπιστευόμαι τα όνειρά μου, να της λέγω τον πόνο μου. Ήταν μια νέα που διακρινόταν μέσα στις άλλες, κι ήταν εκείνη ο κρίνος κι αυτές τα χαμωλούλουδα... Γι' αυτό την έκλαψα πολύ. Και τώρα, που άφησε τον κόσμο για πάντα, τα δειλινά, όταν βρίσκομαι στους δρόμους, φέρνω τα βήματά μου στο κοιμητήρι, που είναι έρημο την ώρα εκείνη. Ένα έλαφρό άεράκι σείει τα αινόνβια κυπαρίσσια, που το θρόισμά τους μοιάζει σαν να μιλούν μ'έν την ψυχή μου. Και ξαφνικά βρίσκομαι γονατιστός μπρός σ' ένα τάφο, όπου άνθίζουν μενεξέδες και κρίνοι άγκαλιάζον τον πέτρινο σταυρό.

Ρίχνω μερικά άσθη χάμα στον νωπό από τα μαργαριτάρια της δροσιάς χάμα και δυο δάκρυα κυλούν άργά-άργά απ' τα κουρασμένα μάτια μου. Μ'α προσευχή υψώνεται προς τον Θεό, μια δέσι προς τον Πανάγαθο, να έχη την μικρή μου καμένη κοντά στα τετράξανθα άγγελούδια...

Γ. ΠΡΕΖΑΣ

ΕΛΑ, ΠΡΙΝ Η ΕΛΠΙΔΕΣ ΜΟΥ ΣΒΥΣΟΥΝ...

Μέσ' στην καρδιά μου σαν βαρύ παράπονο και κλάμα στέκει ή λατρεία σου, γλυκειά μου υπαρχούλα, κι ή άπελπισία μου με παίρνει κάθε βράδυ και στα όνειρά μου, την ψυχή μου νοιώθω ν' άνεβαίνει στα χείλη μου τα πικραμένα... Κι' όντας ξυπνώ, βαθεία συλλογισμένος, με σκέψεις που τις δέρνει τ' άνεμόβροχο, νοιώθω τη θλίψη πλάι μου και την καρδιά μου βράχο έρεισμένο, κι' άθελα σπαίνω και γρικώ τη μόνωσή μου που μοιάζει σαν

νυχτιά που μεγαλώνει τις σκιές κι' ο πόνος με τα νύχια του ξεσχίζει λάθ' στερνή μου έλπίδα. Κι' όμως πώς να τόλμωω τη θωριά σου να ξεχάσω π' αντιλαμπρίζει άπαλά ή Πούλια πάντα και μοιάζει σαν λουλούδι το κορμί σου κι ή ψυχή σου τραγουδί; Κύττα, μικρή μου, όλοθε, τριγύρω σου καρδιές, π' ως κρίνα έξωτικά άνθίζουν και μέσ' της Νήοτης το γιορτάσι ν' άδειάσουμε Ελα της άγάπης το κρούσταλλο ποτήρι προτού άργά-άργά τελέψει ο άχός των δοξαριών έρωτιάριων πόθων μου, προτού οι σκέψεις μου άλλο άρμενίσουν και της λησμονίας ή μπόρα προφτάση...

Άνθοκάμπος άς γίνη πάλι ή άγάπη μας κι' άναλωτό χρυσάφι... Άς άχνυφέξη πάλι σά τρανής γιορτής της ζήσης μας γλάντι και μια νέα ζωή άς περάσουν πάλι, χρυσή σπονδή, στην καρδιά μου τα έρωτιάρικά σου λόγια και γεμάτα ναζάκι τρελλά... Έσύ, ψυχή, που ροιάζεις τραγουδί και κορμί — λουλούδι, Ελα με το κόρφο σου να πάλλευκα ζουμπούλια να ράνης πάλι την καρδιά μου.

Έλα κοντά μου για να ύφάνουν οι καρδιές μας γλυκό τραγουδί πάλι και να περάση ο καύμος στη λάμψη της χαράς μας. Τώρα, που μέσ' στην καρδιά μου σαν βαρύ παράπονο και κλάμα στέκει ή λατρεία σου κι' ή άπελπισία με παίρνει κάθε βράδυ, Ελα να ράνης πάλι την καρδιά μου με τα λευκά του κόρφου σου ζουμπούλια, προτού οι έλπίδες μου σιγά πεθάνουν και σβύσουν, προτού το σάβανο έρθη και άπλωθί μπροστά μου...

ΡΕΝΟΣ ΘΡΑΚΙΩΤΗΣ

ΕΥΠΝΑ ΨΥΧΗ ΜΟΥ

Εύπνα, ψυχή μου! Η άνοιξι δλόχαρη προβαίνει μ' όλόγλυκο χαμόγελο, με τ' άνθη στην ποδιά σ'ίχει τους κάμπους φτερωτή στα όρη άνεβαίνει ξυπνά τα χαμολούλουδα, φουντώνει τα κλαδιά.

Άνοιξι! Όλα άνοίγουν! Καρδιές, λουλούδια, πόθοι π' άς τώρα μέσ' στα στήθη μου κοιώσαι σ'αστε βάθειά

ξυπνήστε τώρα, το κορμί καινούργια φλόγα προσεχέ.

και το τραγουδί της χαράς τονίζει πεία ή καρδιά.

Εύπνα! Νεράδες τραγουδούν στις ρεμμα-ματιές. Παρέκει μύφες πρελλές ο σάτορος άκρόρεστα φιλεί. Τον Έρωτα π' ακούραστος τα δίχτυα τ' άργυροπλεκει.

Όλα όμνούν, και μόνον σύ προσμένεις άιωπηλή.

Εύπνα, ψυχή, τραγουδήσε την άμορφηά την άσπρη

ξυπνά να βρης την άδελφή ψυχή που θα σε νιώσση.

ΜΙΤΣΕΛ

— Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΟΥ

Οι άναγνώσται της «Εύρώπης» θα ξαφνιασθώσαν άσφαλώς από τη νέα μορφή του περιοδικού των.

Άντι της συνηθισμένης των «Εύρώπης» άγόρασσαν μ'έν άλλη, κομψή, πολυσέλιδη, βιβλιοδετημένη και, προ παντός, πιο φθηνή κατά μία δραχμή.

Στην άπόφασιν αυτή κατέληξεν ή ιδιοκτησία της «Εύρώπης» για να δώση στις χιλιάδες των φίλων της ένα περιοδικό πιο εύκολο διάδοστο και συγχρόνως πιο φθηνό.

Εύμαστε βέβαιοι, ότι ή ύποστήριξι των φίλων μας θα συνεχισθί και με την νέαν μορφήν του περιοδικού μας, ύποσχόμενοι συνεχείς βελτιώσεις. Το τελευταίο θα άντελήφθησαν βελούς από το άνά χείρας φύλλον, μελονότι το πρώτον της καινούργιας μορφής του περιοδικού μας.

Σ' άλλη στήλη δημοσιεύω τη συνέχεια των έργων εκείνων που έχω στα χέρια μου και που μπορούν να μπου σ'έν «Ανθολογία των Ποιητών και Λογοτεχνών του 1938».

Όσοι εκ των συγγραφέων των έργων αυτών θέλουν να ύδουν τα κομμάτια των στην «Ανθολογία» με τις φωτογραφίες των, και τις βιογραφικές των σημειώσεις, πρέπει να μου έμβάσουν το συντομώτερον τα χρήματα διά την προαγοράν των άναλογούντων τόμων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

ΑΘ. ΠΑΠΑΧΡ.— Το πεζό σας θα δημοσιευθί.

Π. ΠΡΕΖ.— Γράφετε πιο εύάγνωστα.

Ρ. ΣΤΑΡ.— Η καθυστέρησις δυστυχώς είναι άναγκαστική.

Ν. ΔΕΝΔΡ.— Έξαιρέσεις δεν γίνονται για κανένα.

Κ. ΜΠΑΚΟΓ.— Έλήφθη. Εόχαριστούμεν.

Ι. ΝΟΥΧ.— Θα σας άπατήσουμε στο προσεχές.

Β. ΑΜΠ.— Παρακολούθησατε την άλλη λογαφία της «Ανθολογίας»;

Ι. ΠΥΡ.— Φροντίσατε διά την διάδοσιν της «Εύρώπης». Άναμένόμεν συνηγάσασιν σας.

ΚΑΛ. ΓΑΒ.— Περάσατε από τα γραφεία μας, κατά προτίμησιν Κυριακήν άπόγευμα.

Κ. ΣΤΑΜ.— Άνταπόκρισίς σας έχασε την έπικαιρότητα της. Άναμένόμεν άλλην.

Ν. ΣΕΑΓΚ.— Ταύτοτης θα έχάθη. Άποστείλατε νέας φωτογραφίας.

Ας ΡΑΣ.— Έχετε τοτέντο. Έπιμένετε.

Τ. ΧΡ.— Στη στήλη των «Μ. Α.» δεν δημοσιεύομεν κομμάτια του είδους του άποσταλέντος.

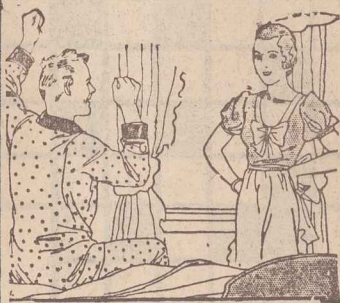

Η ΕΝΘΡΩΠΗ Σας

Υποψία

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Κάτι μού λέει, Νίκο, ότι μ' άπατάς τόν τελευταίο καιρό.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ : Τί κοιτή υποψία!... Καί πώς τó κατάλαβες αυτό;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ : Νά, είναι τó δεύτερο μπάνιο πού πήρες αυτόν τόν μήνα!

Ονειροκρίτης

ΑΥΓΑ.— "Αν είναι λαμπρή βάφτα κόκκινα. Είδ' άλλωζ... βάφτα μαύρα!..."

ΛΕΜΟΝΙΑ.— "Εάν ήγνε τούς καρπούς τής λεμονιάς, θά πη ότι θά συναντηθίτε με νεαράν δεσποινίδα. "Αν γράφατε στίχους, φροντίστε να μην απαγγείλετε δημοσία....

ΧΙΛΙΑΡΙΚΟ.— "Ονειρον!

ΓΛΑΣΤΡΑ.— "Εάν όνειρευθής γλάστρα, καλόν είναι ν' άποφύγης τήν καντάδα!

ΕΞΑΔΕΛΦΗ.— "Αν είναι μελαχροινή, θά πη ότι θά φάς σκορδαλλιά. "Εάν ξανθή, τότε θά γνωρίσητόν φίλο τής υπηρετίας σου.

ΠΡΑΣΣΟ.— "Αν είναι φρέσκο, σημαίνει ότι θά σε πιάσουν έπ' αυτοφόρου.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

"Η γνωστή γόρσα του κινηματογράφου Γκερέτα Γκάμπρο, έξελεθούσα μετά του αγαπημένου της σκύλου Ντίκ εις τόν συνηθισμένον της περίπατον, έπεσε θύμα παρεξηγήσεως. Καθ' όσον ό διερχόμενος εκείθεν...μπόνιανς εύρεθείς υπό άμνηνίας, αντί να συλλάβη τόν σκύλον, συνέλαβε τήν γόρσαν. Κατόπιν τούτου ή...Κυριανή άδελφή της έκέρυξεν άπεργίαν πεινής εις έν-δ η ξ ι ν δημοσίους.

ΡΕ ΠΟΡΤΕΡ

Τής εβδομάδος τά συμβάντα
σ' αυτή τή στήλη πάντα

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΕΣ

"Εφθασε τώορα κι' ή Λαμπρή, ήμεοα θεία κι' άμορφη μιά πινό παντός...λαμπρή! Καί τρέχει ό κάθε χριστιανός κι' έτοιμασίες κάνει —βρίσκεται τώορα έπί ποδός— στο ράφτη καί στόν παπουτσιή πηγαίνει μάνι, μάνι καί όλοι έτοιμάζονται πάντα πυρετωδώς!

"Η "Εβδομάς είν' τών παθών του κάθε συμπολίτη πληρώνει ό δόλιος διαρκώς, —ιδίως τά τής γυναικός!—

γιατί άλλωζ θά τόν τραβά έκείνη άπ' τή μήτη!

"Απ' τή Δευτέρα τó πρωί λογαριασμούς πληρώνει τήν Τρίτη τρέχει βιαστικός στής ράφτρας, κα-

[πελλούς,

καί τήν Τετάρτη ξεφυσά, φοιακώνει μιά κι' ιδρώνει

κι' έτοι ξοφλά κι' άλλους δύο τρείς με δυσταγ-

[μούς πολλούς.

Τήν Πέμπτη κυριολεκτικά στο σπίτι τόν σταυ-

[ρώνουν!

« — "Αντρούλη, θέλω τρουά-κάμ με μεταξένια

[φόδρα,

οί φίλες μου κι' οί φίλοι σου γιά να με καμια-

[ρώνουν!>

κι' ό δυστυχής όργιζεται κι' έκείνος τώορα σφόδρα

κι' ένφ τόν προϋπολογισμό τόν έχει υπερβή

πεθαίνει άπ' τά έξοδα μόλις Παρασκευή.

"Ομως μ'ένα φιλή γλυκό άνθρωπος άλλος γίνετα

κι'έτοι τó Μέγα Σάββατο καί πάλι...άναστηνεται

Κι' ετοιμάζετ' ό καθένας γιά τή μέρα τή λαμπρή

τή Λαμπρή!

Καί ό κάθε "Αθηναίος τώορα με πολύ χαρά

πριγυρνά στήν άγορά,

Κι' αγοράζει τόν άμνό του να τόν φάη στο γιο-

[βέται,

μαγειρίτσα ή γαρδούμπα σουβλιτόν ή κοκαρέται

καί με τώοτην ήρεμία καί χωρίς ποτέ καυγά

αγοράζει καί τ' αυγά.

Καί τó Σάββατο τó βράδυ μ' εύτυχία καί χα-

[ρά του

—κι' είν' γνωστό αυτό εύφήμως—

θά...πουγκύριση έπισήμως

μιά φορά μέσα στίς τόσες, έτοι με τήν πεθερά

[του!

Μά ένφ τ' αυγά θά βάθουν όλοκόκκινα οί συμ-

[βίες

γιά τίς μέρες μας τίς θεές

—κόκκινα φωτιά, όλο λαύρα—

όλοι οί σύζυγοι καί πάλι θά τά βάθουν μό-

[νο μαύοα!

Κατά λάθος

"Η υπηρετρια προς την κυρίαν

της:

— Δέν άργησες βλέπω νάρθης.

— Πώς τώοτες αυτό; Κι' από

πότε έμαθες να μου μιλάς στόν

ένικό;

— Με συγχωρείτε, κυρία, γό-

μιζα πώς ήταν ό...κύριος!

Γνωμικά

"Ο «Ελεύθερος "Ανθρωπος» είναι θνητός!

"Α θ ά ν α τ ο ς

— Πουλώ "Χρόνο»

Χ ρ ο ν ό π ο υ λ ο ς

— "Εβαλα σ' όλους...γυαλιά.

Π ύ ρ π α σ ο ς

— Ν' αγαπās καί να μην αγα-

(πιέσαι.

Τί καϊμός! Τί καϊμός!

Σ ύ λ δ ι ο ς

— "Η "Κλώσσα» μου ήταν γιά

τήν Κοτοπούλη.

Γ ι α ν ν ο υ κ ά κ η ς

— Σκάσε...μήτη!

Μ α γ γ α ν ά ρ η ς

— Τά λεφτά του "Χιούμορ»

δέν τάβαζα στόν...τόσο;

Ν τ ό κ ο ς

— Γράφω γιά τόν...«Τύπο»!

Κ ρ α ν ι ω τ ά κ η ς

ΠΟΙΗΣΙΣ

Γράφω! Γράφω!

"Εχω ύφος...ρομαντώδες
Γράφω όμως καί άστεία
Καί ή στήλη μου έχει γίνει
Πολιτογών...«Εστία».

Ο ΣΑΤΑΝ

ΣΠ. ΜΕΛΑΣ